

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

Εδώσε εξετάσεις;
— Όχι, δυστυχώς.
— Ούτε το πρώτο έτος;
— Ούτε το πρώτο.
— Και πόσα χρόνια έχει στην Ιταλία;

— Τρία.
— Πάλι καλά. Ο δικός μου έχει τέσσερα δόκλινρα χρόνια στην Γερμανία.
— Και δεν έδωσε εξετάσεις;

— Ούτε το πρώτο έτος.
— Πόσο χρονών είναι ο δικός σου;
— Είκοσι δύο.

— Και ο δικός μου μπήκε στα είκοσιτρία. Πότε θα πάρουν διπλώμα;

— Κι' ο εισπράκτορας που παρακολουθεί τη συζήτηση;
— Ού! Μάχρη τὰ... οὐδὲν τα έχουνε καιρό!

Εὐθυμα ἐνσταταντὰν

Σ Εἰς μὴ πάροδο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Ἐλαφρὸν σὺγκρουσι μίαν πελωρίαν λιμουζίνας κι' ἑνὸς μικροῦ αὐτοκινήτου, τοῦ ὁποίου ἔχει, ὡστόσο, στραπατσάρι-στη ἀγρίως ἡ μούρη.

Κι' ἐνῶ ὁ ὁδὸς τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοκινήτου κατεβαίνει γιὰ νὰ διεξαγάγῃ τὸν σχετικὸ καυγὰ μὲ τὸν ὁδὸν τῆς λιμουζίνας, παρεμβαίνει ἑνὸς ἀλτάκος καὶ βλέποντας τὸ ἀγριοστραπατσάρισμα τοῦ μικροῦ, ἀπευθύνεται στὸν ἀπελιπμένον ὁδόν:

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

— Καλὰ νὰ πάθῃς! Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ παῖξας μὲ τοὺς μεγάλους.
Καὶ φυσικὰ, τὴν ἴδια στιγμή τὸ βάσει στὰ πόδια — ὑπὸ τὰ γέλια τῶν ἀκροκώτων προτοῦ τοῦ ἔλθῃ ἡ καρπαζία.

ὡς τριῶν χρόνων) στρέφεται συνοφρυωμένος στὸν ἀγνώστο κύριο προτοῦ προφτάσῃ ν' ἀπάντησιν ἡ μαντάμ:

— Φύγε... βλάκα! τοῦ λέει. Ἐλκεταί τῶλα ὁ πατέρας!

Κι' ὁ ἐνοχλητικὸς κύριος ἀποτραβιέται τρομαγμένος, μενολογώντας:

— Πῶ, πῶ, ζοριλίκι! Καὶ σπεύδει νὰ ἐξαφανιστῇ προτοῦ φτάσῃ ὁ... πατέρας.

ΚΥΡΙΑ πελωρίων διαστρώσεων μπαίνει σ' ἕνα φαρμακεῖο καὶ ρωτᾷ:

— Σὰς παρακαλῶ μήπως ἔχετε κατὶ χαπακία ποὺ κόβουνε τὴν δρεζί;

— Οὐδ' ἕνα! τὴν ἀπαντᾷ ὁ φαρμακεὺς ἐκφράζων τὴν λύπη του στὴν ὑπερμεγέθη κυρία:

— Δυστυχῶς, μαντάμ, δὲν ὑπάρχουν τέτοια χάπια.

— Πῶς! ἐπιμένει ἡ ὑπερμεγέθης κυρία, μὴ φίλι μου ἔφερε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην.

— Χάπια ποὺ κόβουνε τὴν δρεζί;

— Μάλιστα.

— Δὲν ξέρω, μαντάμ. Ἐμεῖς δὲν ἔχομε.

— Ὅποτε παρεμβαίνει ἑνὸς πελάτης:

— Θὰ θέλετε ἴσως νὰ περιορίσετε τὸ φαγητό σας, κυρία μου;

— Μάλιστα.

— Ξέρω ἐγὼ ἕναν τρόπο. Βάλτε τὸν ἀντρα σας νὰ μαγειρευθῇ.

— Ἡ κυρία, φυσικὰ, βρίσκει τὸ ἀστεῖο πολὺ κρύο καὶ ἐπέρχεται ἐν ἀναγκασίᾳ. Μὲ ὅλο τὴν τὸν δίκην.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΕΙΓΑΡΙΣΜΑΤΑ

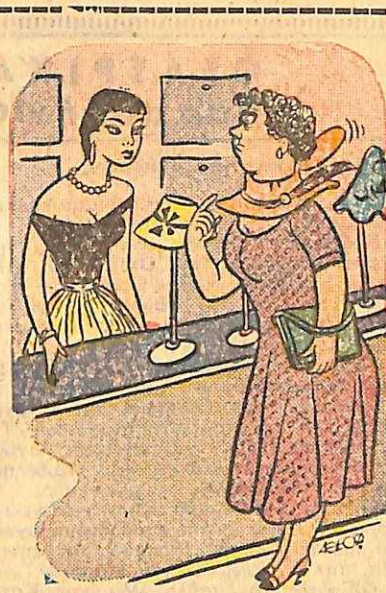
Νὰ τα πάλι τὰ τσιγάρα! Νέαν αὐξήσιν ταμπάνε, ἀλλὰ φρεὶ! καὶ νεωτέρων θὰ ταμπανίσουν ὅπως πάνε κι' ὁ καθένας μας, σὲ λίγο, σὰν νὰ εἶναι ἀλητόπαις, μὲ καλάμι καὶ καρφίτσα, θά... ταμπά στους δρόμους (γόνες!)

Κάθε λίγο, μ' ἄλλους λόγους, τὰ τσιγάρα θ' ἀκρι-γιατὶ σὰν... καπνὸς ποὺ εἶναι, πρὸς τ' ἀπὸν ἀνε- (βαίνουν...)

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν τακτικὴν τους καὶ πρὸς λήπην (τοῦ κοινοῦ)

τὸ Ρωμῆικο πηγαίνει συνεχῶς κατὰ... κοπινοῖ!

Γ. Θ.

— Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀλλάξετε τὸ καπέλλο, ποὺ ἀγόρασα χθές; Γιατὶ δὲν ἀρέσει στὸν ἀντρα μου... (Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— Μὲ συγγωρεῖτε... Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πόσα γράφει, ὅτι θὰ πληρώσω ὡς ἐνιαῖο φόρο;... (Τοῦ Π. Παυλίδου)

— Καλὰ νὰ πάθουμε, ἀφοῦ ἔδω-σες τὴν ὀμπρέλλα νὰ τὴν κρατᾷ τὸ παιδί!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

πιπτουν. Κάτι σὰν τὶς ἀρχαῖες τραγωδίες, ὅπου ὅλη ἡ ὑπόθεσι τοῦ ἔργου ἐξελίσσεται μέσα στὴν ἴδια μέρα. Μ' ἕνα τέτοιο ρυθμό, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γνωρισθῇ μὲ ὅλο τὸ δημητολόγιο τῶν ἀρρένων καὶ νὰ μὴ στεριώσῃ σὲ κανέναν.

Ἐνα πρόβλημα ποὺ περιμένει τὴ λύσι του. Ἡ λύσι τὴ βασανίζει. Τὴ λύσι ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄν ἦταν μιά-δυὸ οἱ περιπτώσεις, θ' ἀπέδιδε τὸ φαινόμενο στὴ σύμπτωση, ποὺ τὴν ἔριξε σὲ νέους ἀστάτους κι' ἐπιτόλαιους. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ἔχετε νὰ κάνετε μ' ἕνα καὶ δυὸ. Ἀρμαθία δόκλινρη, μὲ ὅλα τὰ εἶδη. Οἱ νέοι, οἱ ὄρμιοι, οἱ φτωχοὶ, οἱ πλούσιοι, οἱ συνετοί, οἱ ρέμπτελοι. Λογικὴ καθὼς εἶναι, καταλαβαίνει, ὅτι δὲν μπορεῖ ὅλοι αὐτοὶ νὰ εἶναι ἀνθρώποι ἀνάμεικτοι καὶ χαλασμένοι, καὶ μόνο ἡ ἴδια νὰ βρίσκται σὲ πλήρη ὁμαλότητα.

Στὸν ἑαυτὸ τῆς ψάχνει νὰ βρῇ τὴν ἀνωμαλία. Τί νὰ τῆς συμβαίνει; Μήπως εἶναι τόσο κουτὴ, ὥστε ν' ἀπελπίσῃ τοὺς συμπα-ρες; Δὲν τὸ δείχνει. Ἄν πράγματι ἦταν διανοητικὰ καθυστερη-μένη, δὲν θὰ καταγινόταν μὲ παρατηρήσεις καὶ αὐτοαναλύσεις. Μήπως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο; Πολὺ ἐξυπνὴ; Ἡ εὐφυΐα, βέβαια, στὸν ἔρωτα, δὲν εἶναι χάρισμα. Θὰ ἴδῃ πολλοὺς πνευματώδεις, γυναῖκες καὶ ἄντρες, ἀποτυχημένους στὶς ἐρωτικὲς ὑποθέσεις τους, καὶ, ἀντίθετα, πολλοὺς ἀνόητους νὰ ὑψώνουν τὴ σημασία τῆς νίκης. Θάλεγε κανεὶς «μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῶ π...» αἰτί. Δικὴ τους ἡ ἐπιτυχία. Κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται κάπως ὑπερβολικὸ, δὲν εἶναι ἐπίσης ὑπερβολικὴ ἡ διαπίστωση, ὅτι ἀνάμεσα σὲ κουτούς καὶ σὲ ἐξυπνοὺς, οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸν κοινὸ νοῦ εἶναι οἱ προστατευόμενοι τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτα. Τὸ πνεῦμα κουράζει. Ἰδίως κουράζει, ὅταν γίνεται συστηματικὴ ἐπίδειξι του, προβολὴ γνώσεων, κομπασμο-ς γιὰ τὴν εὐφυΐα, λεκτικὰ πυροτεχνήματα. Ἀκόμα γίνεται κουρα-στικὴ καὶ ἡ ἐπίμονη λυρικὴ διάθεσι, ὁ ρωμαντισμὸς ποὺ χάνει τὸ μέτρο του, οἱ ἐξάρσεις ποὺ δὲν ἔχουν τὴ στιγμὴ τῆς προσγειώσεώς τους. Εἶναι δὲ τόσο προσγειωμένος ὁ ἔρωτας τοῦ καιροῦ μας...

Ποιὸ, ἄραγε, εἶναι τὸ ὕψος τῆς εὐ-φυΐας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς, κα-φύας τῆς νέας, γιὰ νὰ τὸ θεωρῇ ἔ-νοχο στὰ ἀτυχήματά της; Καὶ προκει-ται, ἄραγε, γιὰ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἢ γιὰ μὴ αὐταπάτη ποὺ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε, ὅτι εἴμαστε εὐφυεῖς καὶ νὰ ἐπαίρομαστε γι' αὐτὸ, χωρὶς στὴν πραγ-ματικότητα νὰ ὑπάρχει κανένα ἀντικρυσ-μᾶ; Εἶναι ἡ ἀληθινὰ μορφωμένη, ἢ ἀ-πλῶς ἡ ψευδοδιανοούμενη μὲ τὴν ἐπαρσι-ὸν κατέχει τὴ σοφία τῆς Γῆς;

Ὁ μεγάλος ΜΥΣΤΙΚΟ

Ὅσο φλογεροὶ προσέρχονται οἱ θαυμαστὲς τῇ μιᾷ ἡμέρᾳ, τόσο ψυχροὶ ἀποσύρονται τὴν ἐπο-μένη...

Απορία μας μαζί καὶ παράπονο: Πῶς συμβαίνει νὰ μὴ στεριώσῃ κανεὶς κοντὰ της; Γυναίκα εἶναι αὐτὴ, ἡ ἀλυστὴν παρτέκο; Πο-λοὶ τὴν περικυκλώνουν. Εἶναι ἀρκετὸ δ-μας νὰ τὴ γνωρίσουν, γιὰ νὰ τραποῦν σὲ φυγὴ. Ὅλοι πρόθυμοι στὴν προσέγγισι! ὅλοι ἀπρόθυμοι στὴν παράτασι τῆς παραμονῆς. Τὴ λαχταροῦν ὅσοι τὴν πρωτοβλέπουν, χαλοῦν τὸν κόσμον ὥσπου νὰ δεχθοῦν τὴς εὐνοίης της; Τί ὠφελεῖ; Ἡ γνωριμία, ἀμέσως συνέπεια ἔχει τὴ διάλυσι. Αἰσθάνεται κάποιον ἀερικό νὰ τὴν περιβάλλῃ. Ἡ μοῖρα, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀφίση νὰ χαρῇ ἕνα σύνδεσμον. Εἰ-κοσιχτὴ ἔτῳν, καὶ ἔχει δυὸ γάμους σημειωμένους σὲ ἡμερολό-γιό της. Γιὰ τὸν πρῶτον βιάστηκε πολὺ. Δεκάξῃ ἔτῳν κοριτσάκι. Ἐντεκα χρόνια πέρασαν γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ δεύτερον. Διαλύθηκε κι' αὐτὸς. Πάντα ὠραία. Μοναχοκόρη κι' εὐκατάστατη. Τρία προ-κόνα, ποὺ σὲ ἄλλες εἶναι ὑπεραρκετὰ γιὰ νὰ μὴ μένουν οὔτε σόντα, ποὺ σὲ ἄλλες εἶναι ὑπεραρκετὰ γιὰ νὰ μὴ μένουν οὔτε στιγμή ἀσυντρόφευτες. Καὶ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ νῆχης, τὴν ὁμορφιά, ἢ τὴν οικονομικὴ ἀνεί, πάλι δὲ μένει μόνη. Οὔτε αὐτὴ μένει μόνη. Συμβαίνει ὅμως οἱ σχέσεις της νὰ εἶναι βραχυβίαιες σὰν τὸ τριαντάφυλλο. Ἀνοίγει τὸ ἕνα πρῶ καὶ μαραίνεται τὸ ἄλλο. Ποιὰ φοβερὴ ἀνθρωποδωτικὴ δύναμις εἶν' αὐτὴ ποὺ ἔχει ἀπάνω της; Μία δύναμις ποὺ δὲν ἐκδηλώνεται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Δὲν συμβαίνει δηλαδὴ νὰ μὴ τὴν προσέχουν καθόλου. Θὰ τόποιρνε τότε ἀπόφασι. Αὐτὴν τὴν προσέχουν καὶ τὴν παραπροσεχόν... Στενὴ πολιορκία. Ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴν κατάκτησί της. Ἡ κα-τάκτησι ὅμως μένει χωρὶς ἐπομένη. Καπνὸς γίνεται ὁ κατακτητὴς. Ἡ γυναίκα ποὺ κερδίζει τὸ λίγο καὶ χάνει τὸ πολὺ. Στὸ ἐρω-τικὸ μάτε δὲν ἀναδεικνύεται νικητριά, παρὰ μόνο στὴν πρώτη φάσι τοῦ παιχνιδιοῦ. Σὰν μερικὸς χαρτοπαίκτης, ποὺ κερδίζουν στὸν πρῶτον γύρον τῆς τράπουλας. Ἄν ἐπιμένουν καὶ γιὰ δεύτερον, τοὺς περιμένει ἡ καταστροφή.

Ἡ ἀπάθεια εἶναι ἡ διάδοχος κατάστασι τοῦ πάθους. Ὅσο φλο-γεροὶ προσέρχονται οἱ θαυμαστὲς τῇ μιᾷ ἡμέρᾳ, τόσο ψυχροὶ ἀπο-σύρονται τὴν ἐπομένην ἄν, δηλαδὴ, ὑπάρχει ἐπομένη. Γιατὶ, μερικὸι φεύγουν καὶ αὐθημερόν, μόλις τὴν πλησιάσουν, μόλις τοὺς δῶσιν τὸ χέρι, μόλις χαμογελάσῃ, μόλις τοὺς κουβεντιάσῃ. Σὰ νὰ τοὺς κοινοποιῇ ἂν ἦταν, θ' ἀφίερναν περισσότερη ὥρα γιὰ νὰ τὴν πε-ριεργασθοῦν. Αὐτὴν, μόλις τὴν ἀντικρίσουν, ἀλλάζουν κατεύ-θυνσι.

Λί

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η συζήτηση μεταξύ της Άννας και του Νίκου παίρνει δραματική τροπή, όταν ο τελευταίος, που άγγισε όλα έχουν μεσολαβήσει, της προτείνει να επαναλάβουν τις σχέσεις τους. Για να τερματίσει αυτή τη συζήτηση, η Άννα του λέει ότι αγαπάει έναν άλλον. Το βράδυ εκείνο, γυρίζοντας στο σπίτι της, πέφτει άρρωστη στο κρεβάτι της. Ο γιατρός που την εξετάζει δεν δυσκολεύεται να καταλάβει την κατάσταση της και, όπως είναι χρέος του, φανερώνει την τραγική αλήθεια στη μητέρα της. Στο μεταξύ, η κυρία Φόρτη προσπαθεί να παρασύρει τον άνδρα της στις απόψεις της.

Είχε σκεφθεί από πριν με ποιά τρόπο θα μιλούσε στον άντρα της, για να μη θυμώσει. Θα του παρουσίαζε πρώτα τη λύση που είχε βρή και κατόπιν θα του φανέρωνε την παρεκτροπή του γιου τους. Έτσι ο Φόρτης, που θα ήξερε ότι την περιπέτεια αυτή θα την πλήρωνε μόνον με πηνήντα ή εκατό χιλιάδες, θα βλεπτε τα πράγματα λιγότερο τραγικά κι' ο θυμός του θα του περνούσε αμέσως.

Πέρασαν στο γραφείο του. Ο Μιχάλης Φόρτης ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο, σταύρωσε τα πόδια του το ένα πάνω στο άλλο και περίμενε.

Η γυναίκα του έσπρωξε, πρώτα ένα τραπέζι κι' ένα σταχυοδόχο κοντά του κι' έπειτα κάθησε κι' αυτή σε μία πολυθρόνα απέναντί του.

— Λοιπόν, τη ρώτησε ο Φόρτης.

— Όπως σου είπα, δεν πρόκειται για τίποτα το σοβαρό, άρχισε η γυναίκα του. Μόνο ότι θα μάς χρειαστούν καμιά πενήντα ή το πολύ εκατό χιλιάδες... Νά, άς πούμε, ότι αποφασίζαμε ν' αλλάξουμε τα έπιπλα του γραφείου σου και να πάρουμε δυο-τρεις καινούργιους πίνακες...

Ο Μιχάλης Φόρτης έριξε μία φοβισμένη ματιά γύρω του.

— Δεν πιστεύω να μιλάς στα σοβαρά, είπε με τη βραχνή φωνή του. Είμαι πολύ καλά εδώ μέσα και δεν θέλω ν' αλλάξω τίποτα.

— Μα δεν σου είπα ν' αλλάξεις τίποτα, απάντησε χαμογελώντας η γυναίκα του.

— Άλλα τότε;

— Θέλω να κάμω μόνον μία παρομοίωση... Όπως σου έλεγα, λοιπόν, με πενήντα ή εκατό χιλιάδες δραχμές θα ξεμπλέξουμε απ' αυτή την ιστορία... Προτού αποφασίσω να σου μιλήσω, τα κανόνισα όλα... Δεν μένει παρά να συμφωνήσεις και σύ.

— Σε ποιά πράγμα να συμφωνήσω; ρώτησε ο Μιχάλης Φόρτης. Ποιά είναι αυτή η ιστορία; Και για ποιες εκατό χιλιάδες μου μιλάς;

Η κυρία Φόρτη ήταν ευχαριστημένη από τον έαυτο της. Ο άντρας της είχε χαμνεί πως θα πτε να στέρεζε σε κάποια μικρή χρηματική αφαίμαξη. Μπορούσε, λοιπόν, να του ξεφουρνίσει άφοβα την ιστορία

της, δηλαδή την ιστορία του γιου τους.

— Ό, δεν αξίζει τον κόπο να πολυσυζητούμε, απάντησε. Νά... πρόκειται για τον 'Αλέκο...

— Ε... τί... έκαμε πάλι καμιά τρέλλα;

— Θεός φυλάξοι! απάντησε η κυρία Φόρτη. Ο 'Αλέκος έχει φρονιμίζει πολύ από κάμποσο καιρό...

— Έχει φρονιμίζει; είπε ο άντρας της. Δεν πάνε δυο εβδομάδες που μου ζήτησε να του αγοράσω ένα καινούργιο αυτοκίνητο... Κι' όμως δεν πάνε έξη μήνες που του πήρα το άλλο... «Πάλησε, μπαμπά μου» είπε. 'Ακούς εκεί πάλησε μέσα σε έξη μήνες!... «Τά αυτοκίνητα δεν είναι σαν τις φιλενάδες σου που μπορείς να τις αλλάξεις κάθε μέρα!» του απάντησα και του έκοψα την κουβέντα.

— Σωστά, συμφώνησε η κυρία Φόρτη. Οί γυναίκες, όπως κατάντησαν σήμερα, δεν αξίζει να τις πολυπροσέχει κανείς...

Μιά που είχε έρθει η κουβέντα στις γυναίκες, τόσο το καλύτερο. Η προσπάθεια της διευκολυνόταν.

— Λοιπόν, τί ήθελες να μου πής για τον 'Αλέκο; ρώτησε ο άντρας της. Τί έκαμε;

— Ά, τίποτα το σοβαρό... Μιά μικρή άπερισκεψία... όπως όλοι οι νέοι...

— Δηλαδή;

— Νά... έμπλεξε με μία γυναίκα...

— Θέλεις να πής πως είναι έρωτευμένος; — Μπιά! Έρωτευμένος ο 'Αλέκος!...

Δεν είχε τόσο καυτός! Ούτε έλειψαν οι γυναίκες για να μην έχη μάτια παρά για μία μόνο.

— Άλλά τότε;

Η κυρία Φόρτη σκέφτηκε πως είχε παρασκευάσει άοκετά το έδαφος. Καιρός ήταν τότε να μιλήσει καθαρά στον άντρα της. Οί λέξεις βγήκαν σαν χειμαρρός από το στόμα της.

— Όπως σου είπα, ο 'Αλέκος έμπλεξε

με μία γυναίκα, απάντησε. Ένα κόριτσό-πουλο... είναι δεν είναι δέκα όκτώ χρόνων... Δεν πήγε, βλέπεις, να βρή καμιά μεγαλύτερη... Τέλος πάντων, αυτό δεν μάς ενδιαφέρει... Σχετίσθηκε, λοιπόν, μαζί της, άρχισαν να βγαίνουν μαζί έξω, αυτοκίνητα, έκδρομες, διασκεδάσεις, χορούς, πάρτυ... ως που έγινε εκείνο που έγινε. Έκαμα, βέβαια, αούτηδες παρατηρήσεις στο γιού μας και του είπα πως πρέπει να προσέχει άλλοτε και να μην κάνει τέτοιες κουταμάρες... Άς είναι, όμως, τα πράγματα μπορούν να διορθωθούν και να ήσυχάσει το παιδί μας. Άν τούτοις το καινούργιο αυτοκίνητο που σου ζήτησε, θά-δινες ένα σωρό λεπτά. Ένώ τώρα δεν θα χρειαστή να δώσωμε παραπάνω από πενήντα ή εκατό χιλιάδες. Θα την παζαρέψωμε, φυσικά, την υπόθεσι... Έξήγησα στον 'Αλέκο πως θα φερθή... Δεν πρέπει, όμως, να χάνουμε καιρό. Όσο γρηγορότερα, τόσο το καλύτερο. Θα δώσωμε τα λεπτά μας και θα γλυτώσωμε από όλες τις σκοτούρες. Κατάλαβες, Μιχάλη;

— Μήπως μου είπες τίποτε για να καταλάβω; διαμαρτυρήθηκε ο Φόρτης. Μιλήσέ μου καθαρά κι' άφησε τα μισόλογα, σε παρακαλώ... Μου είπες ότι ο γιός μας έμπλεξε με μία νέα... Ποιά είναι αυτή η νέα;

— Τη λένε Άννα Μαρέλη... Ο πατέρας της ήταν δικαστικός... έφέτης... ή κάτι τέτοιο. Τώρα έχει πάρει σύνταξη.

— Άφισε τον πατέρα της. Η ίδια τί πράγμα είναι;

— Μιά κοπέλλα σαν όλες τις άλλες.

— Και γιατί μάς ζητάει να της δώσωμε χρήματα;

— Δεν είπα αυτό, Μιχάλη. Η καυμένη δεν μάς ζητάει τίποτε. Ά, όλα κι' όλα, πρέπει να πούμε την αλήθεια!

— Γιατί τότε θα πώμε έμεις και θα της πώμε πως πηνήντα ή εκατό χιλιάδες;

— Για να την αποζημιώσωμε...

— Για ποιά πράγμα;... Της έκοψε κανένα χέρι ή κανένα πόδι ο γιός μας;

— Ούφ δεν καταλαβαίνεις! φώναξε η κυρία Φόρτη. Σου είπα ότι ο 'Αλέκος κι' αυτή η Άννα έβγαλαν μαζί... πήγαιναν, στα κέντρα... έκαναν έκδρομες...

— Έ λοιπόν;

— Κι' έτσι έγινε το κακό.

— Ά!

— Αυτή η νέα είναι τώρα έγκυος...

Ο Μιχάλης Φόρτης έγειρε προς τα έμπρός το κορμί του.

— Είπες ότι είναι έγκυος; ρώτησε.

— Νάί...

— Μίλησε, λοιπόν, καθαρά! Ο γιός μας βοήκε ένα άθώο κοριτσάπουλο, το θάμπωσε με τα αυτοκίνητα και τα λεφτά του και το ξεμάλισε... Αυτό δεν θέλεις να πής;

Η κυρία Φόρτη έκαμε μία ανυπόμονη κίνηση.

— Τί σημασία έχει το πως έγιναν τα πράγματα; είπε. Το αποτέλεσμα ενδιαφέρει.

— Μου το είπες το αποτέλεσμα.

— Λέω, λοιπόν, συνέχισε η μητέρα του 'Αλέκου πως δεν πρέπει ν' αδικήσωμε το δυστυχισμένο το κορίτσι... Θα το δώσωμε μία λογική αποζημίωσι και...

— Κι' ούτε ή γάτα, ούτε ή ζημιά της.

— Άκριβάς.

Ο Μιχάλης Φόρτης τράβηξε δυο-τρεις ρουφηξιές από το πούρο του.

— Λοιπόν, τον ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές η γυναίκα του.

— Λοιπόν, δεν γίνεται τίποτε! άπάντησε κουνώντας προς τα πίσω το κεφάλι του.

Η κυρία Φόρτη τον κύτταξε έκπληκτη.

— Τιγκουνεύσαι! τίς πηνήντα χιλιάδες... έστω και τις εκατό; του είπε.

— Δεν είπα αυτό...

— Άλλά τότε τί είναι εκείνο που δεν γίνεται;

— Ο προκοιμένος ο γιός σου δεν θα με κάμει ποτέ συνένοχο στην άτιμία του, απάντησε. Νά τί είναι εκείνο που δεν γίνεται!

— Για ποιά άτιμία μιλάς, Μιχάλη;

— Γι' αυτή που έκαμε ο 'Αλέκος. Το βρίσκεις έσύ σωστό, λοιπόν, να ξελογιάζει ο γιός σου τα κορίτσια του κόσμου και κατόπιν να λή στον πατέρα του: «Εγώ έκαμα το κέφι μου! Πλήρωσε τώρα για να μην έχωμε φασαρίες»;

— Μα, Μιχάλη, πως μιλάς έτσι για το γιού σου;

— Έχεις δίκιο, τον ντροπίασα. τον καυμένο!

— Το κάτω-κάτω δεν έκαμε και κανένα έγκλημα! Νέος είναι...

— Μπιά! Δεν είναι έγκλημα το ότι κατέστρεψε μία νέα;

Η κυρία Φόρτη έκαμε μία νευριασμένη κίνηση.

— Δεν μπορείς να υπερασπίζεσαι αυτή τη νέα, που δεν μάς είναι τίποτε και να κατηγορήσεις το γιού σου! φώναξε θυμωμένα.

Άς φροντίσουν ο πατέρας της κι' ή μητέρα της γι' αυτήν. Όσο για μάς, θα κάμωμε το χρέος μας και με τα παραπάνω.

— Το χρέος μας είναι να της δώσωμε αυτές τις πηνήντα ή τις εκατό χιλιάδες; ρώτησε ο Φόρτης.

— Φυσικά. Τί άλλο θέλεις να της κάμωμε;

— Και τί θ' άπογίνη αυτή η νέα κατόπιν; Δεν το συλλογίζεσαι;

— Δεν είναι δική μου δουλειά να το συλλογισθώ.

— Έγώ, όμως, το συλλογίζομαι.

— Ά!...

— Και γι' αυτό δεν δίνω τίποτα!

— Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι' άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο.

Η κυρία Φόρτη τα είχε χαμένα. Πως ο άντρας της δεν μπορούσε να καταλάβει πόσο απλά ήταν τα πράγματα; Και γιατί χρησιμοποιούσε τόσο βαρεία λόγια για να χαρακτηρίσει την πράξη του γιου τους.

Άν κάτι την ανησυχούσε αυτή, ήταν μήπως ή οίκογένεια της Άννας δεν δέχονταν τη λύσι που θα τους πρότειναν. Άλλά κι' αυτό το ένδεχόμενο θα έπρεπε να ήταν έτοιμοι να το αντιμετωπίσουν. Στην ανάγκη, θα μεγάλωναν το ποσό.

Ο άντρας της εξακολουθούσε να φέρνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο.

— Άφισε τις βόλτες σου, σε παρακαλώ, του είπε πειραγμένη. Νομίζω πως ήθαμε έδω για να συζητήσωμε...

Ο Φόρτης ξαναγύρισε στην πολυθρόνα του.

— Τί άλλο έχωμε να πώμε; ρώτησε.

— Πως τί άλλο έχωμε να πώμε; Δεν φαντάζομαι να μην ενδιαφέρεσαι για το γιού σου... Συμφωνείς να διαπραγματευθώ αυτή την υπόθεσι πάνω στη βάση που σου είπα;

— Όχι.

— Τι θα γίνη λοιπόν;

— Θα εξετάσω εγώ και θα μάθω τί πράγμα είναι αυτή η νέα που ξεμάλισε ο γιός μας. Κι' αν είναι τίμιο και ήθικό κορίτσι, ο 'Αλέκος θα το παντρευτή.

Η κυρία Φόρτη είχε την έντύπωσι πως η κυρία Φόρτη έπεσε πάνω στο κεφάλι της. Αυτό, λα τα περίμενε από τον άντρα της. Αυτό, όμως, ποτέ!

— Είπες ότι θα την παντρευτή; ρώτησε.

— Νάί.

— Άλλ' ή νέα αυτή δεν είναι της θέσεως μας...

— Τί θέλεις να πής;

— Δεν σου εξήγησα και πρωύτερα... Σκέ-

Ο πατέρας της είναι συνταξιούχος... Σκέ-ψου ότι ήθελε να βάλει την κόρη του να έργασθ... Μου φαίνεται πως μαθαίνει άκό-

— Διαφορετικά, δεν μπορεί να είναι γιός μου. Σου είπα και πρωύτερα και σου το ξαναλέω πως, αν αυτή η νέα είναι τίμια και ήθική, ο γιός μας θα την παντρευτή! Νά ποιά είναι η άπόφασί μου και σε παρακαλώ να το πής.

— Άλλά, Μιχάλη, είπε η κυρία Φόρτη, οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι της θέσεως μας...

— Σωστά δεν είναι της θέσεως μας, άπάντησε ο άντρας της. Έγώ δεν έβγαλα ούτε το παλιό ελληνικό.

Φόρτης. Άλλά για εξήγησέ μου, τί νομίζεις πως είναι ο 'Αλέκος μας;

— Ο 'Αλέκος μας είναι... γιός σου...

— Ά! Το είπες!... Ο 'Αλέκος μας είναι ένας κηφήνας, που ζή με το όνομα και τα λεφτά του πατέρα του.

— Τέλος πάντων... είναι ένας Φόρτης.

— Ένας Φόρτης!... Άν αυτό το όνομα έχη κάποια αξία, του την έδωσα εγώ! Και ξέρεις πως; Με τη δουλειά μου...

Ο πατέρας μου ήταν φτωχός μεροκαματιάρας... Κι' εγώ άρχισα να κάνω δουλειές του προξενίου...

Η κυρία Φόρτη κύτταξε δλόγυρα σαν να φοδόναν μήπως ήταν κανένας άλλος μέσα στο δωμάτιο και άκουγε τα λόγια του άντρα της.

— Πάψε σε παρακαλώ, Μιχάλη, είπε.

Μα ο Φόρτης δεν έδωσε προσοχή στην παράκλησί της.

— Έγώ δεν βοήκα καμιά περιουσία από τον πατέρα μου, συνέχισε πιο δυνατά. Με τη δουλειά μου έγινα ό,τι έγινα...

— Σήμερα, όμως, δεν είναι κανείς, από τους πιο μεγάλους ως τους πιο μικρούς, που να μη σε ξέρη. Έχεις μία εξαιρετική θέση στην κοινωνία κι' όλοι σε λογαριάζουν και σε σεβούνται. Το νομίζεις, λοιπόν, πως είναι σωστό να ταπεινωθώμε για-τι ο γιός μας έκαμε μία άπερισκεψία;

— Πού την βλέπεις την ταπεινωσί; εί-πε ο Φόρτης. Μα κι' αν αυτό που λες ήταν σωστό, δεν θ' άλλαζαν και πάλι τα πράγματα. Ο γιός μας πρέπει να επανορθωθεί το κακό που έκαμε. Κι' αν δεν θέλη να το κάμει, θα τον υποχρεώσω εγώ! Και ξέρω με ποιά τρόπο...

Άκούς εκεί, θά ξεπέσει ο 'Αλέκος!... Τί είναι ο 'Αλέκος που θά ξεπέσει;

— Ο 'Αλέκος είναι ένας Φόρτης, ξαναεί-πε η γυναίκα του.

— Ένας Φόρτης;... Αυτό το όνομα ε-γώ το έστιαξα και του το έδωσα. Δεν είναι δικό του και δεν μπορεί να το κάνει ό,τι θέλει. Έγώ, λοιπόν, έζησα τίμια ως ση-μερα. Κι' ο γιός μου, αν θέλη να λέγεται Φόρτης, πρέπει να ζήσει κι' αυτός τίμια.

Διαφορετικά, δεν μπορεί να είναι γιός μου. Σου είπα και πρωύτερα και σου το ξαναλέω πως, αν αυτή η νέα είναι τίμια και ήθική, ο γιός μας θα την παντρευτή! Νά ποιά είναι η άπόφασί μου και σε παρακαλώ να το πής.

— Άλλά, Μιχάλη, είπε η κυρία Φόρτη, οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι της θέσεως μας...

— Σωστά δεν είναι της θέσεως μας, ά-πάντησε ο άντρας της. Έγώ δεν έβγαλα ούτε το παλιό ελληνικό.

— Μιχάλη!

— Ένώ ο πατέρας της νόφη μας σπού-δασε στο Πανεπιστήμιο κι' ήταν δικασ-τής... έφέτης... Καί, βέβαια, δεν εί-μαστε το ίδιο... Ξέχασα, όμως, 'Εμείς έχωμε τα λεφτά μας. Και γι' αυτό μάς λογαριάζουν και μάς υπολήπτονται όλοι.

— Ο' άφήσης, λοιπόν, το γιού σου να πάση αυτή τη νέα;

— Άν θα τον άφήσω; Θα την πάση είτε το θέλει είτε όχι. Διαφορετικά, δεν μπο-ρεί να λέγεται γιός μου.

Η κυρία Φόρτη έσμίξε με άπόγινσι τα χέρια της.

— Δεν σε καταλαβαίνω σήμερα, είπε στον άντρα της. Έγώ προσπαθώ να σώσω το γιού μας από τον κατήφορο κι' έσύ τον σπρώχνεις ακόμη πιο πολύ... Ούτε έχθρος του να ήσουν! Δεν τον αγαπάς λοιπόν;

— Έπειδή τον αγαπάω θέλω να τον μά-θω να είναι τίμιος. Όταν καταλάβει πως πρέπει να είναι τίμιος, τότε θα μπορούσε να γίνη κι' αυτός ένα χρήσιμο στοιχείο στην κοινωνία.

— Δεν έχεις λοιπόν, φιλοδοξίες για το γιού σου;

— Τί μεγαλύτερη φιλοδοξία θέλεις να έχω από το να θέλω να τον κάμω έναν αν-θρωπο τίμιο και χρήσιμο στην κοινωνία; Δεν είναι αυτό άρεκετό;

— Μά... δεν με καταλαβαίνεις...

Η κυρία Φόρτη ύπόφερε από κάμποσες στιγμές, γιατί δεν είχε το θάρρος να έκ-φρασι καθαρά τη σκέψι της. Άρχισε δειλά:

— Τό είπες και μόνος σου... πως δεν ήσουν πάντα πλούσιος...

Της έκανε κόπο που το έλεγε.

Κουραστήκαμε πολύ στα πρώτα μας βήματα, Χαρίκλεια, της είπε ο άντρας της. Θυμάσαι που βγήκα να ζητήσω δανεικά όταν σε πιάσανε οι πόνοι για να γενήσης τον 'Αλέκο; Εύτυχώς, το άφεντικό που δου-λεύαμε τότε και σύ κι' εγώ ήταν καλόκαρ-δος άνθρωπος...

— Ούφ! Έκαμε η κυρία Φόρτη στενοχω-ρημένη. Με σένα, δεν μπορεί να κούφη κα-νείς τίποτα. Όλα τα θυμάσαι!

— Θυμάμαι πως κι' έσύ κι' εγώ ξεκι-νήσαμε από πολύ χαμηλά. Γιατί να το κρύψω;

— Τώρα, όμως, δεν είναι το ίδιο. Έχο-με τη θέση μας στην κοινωνία.

— Και μήπως είπα το αντίθετο;

— Έγώ, λοιπόν, είχα ένα όνειρο και θα σου το πώ συνέχισε η γυναίκα του. Ήθε-λα ο γιός μας να κάμει ένα γάμο που ό-λοι να μιλούνε γι' αυτόν.

— Μήπως ήθελες να του βρούμε καμ-μιά πριγκίπισσα;

— Ο γιός μας βρήκε ένα άθώο κοριτσάπουλο, το θάμπωσε με τ' αυτοκίνητα και τα λεφτά του και το ξεμάλισε; είπε ο Φόρτης.

— Καί γιατί όχι;... Μήπως δεν του άξιζει; Άλλά δεν μιλάω για ποιητικές για να μην με πής παράλογη... Θα υπο- ρούσε, όμως, να πάρη μια νέα από μεγά- λη οικογένεια... ή τέλος πάντων την κό- ρη ενός ανθρώπου που να έχη προσό- ύση και ναχη φτιάξη ένα δικό του όνομα στην κοινωνία... όπως εσύ να πούμε...

— Άνοησίες, είπε ο άντρας της. Έκει- νο που πρέπει να θέλεις είνε να πάρη ο γυιός σου μια γυναίκα γνωστή που να τον κάμνη να καταλάβη πως πρέπει να φτιάξη κι' αυτός κάτι στη ζωή του, μια γυναίκα που να του ξεπνήση τον εγωισμό του και να τον βγάλη από το σημειώ- του λήθαργο, μια γυναίκα που να τ' ο- δώ- ση την επιθυμία να δείξη πως μπορεί να περπατή με τα δικά του πόδια κι' όχι πάνω σε δεκανίκια, όπως κάνει τώρα. Να ποιές είνε οι δικές μου φιλοδοξίες για το γυιό μου.

— Καί δεν θα σου άρεσε μια νύφη από μεγάλο τζάκι;

— Άμα ήταν καλή, γιατί όχι; Άλλά θέλεις να σου πώ και κάτι άλλο; Οι αρι- στοκράτες, αυτοί που κρατάνε από μεγά- λα τζάκια, δεν μας βλέπουν με καλό μάτι ένας τους ανθρώπους με τα λεφτά. Μας θεωρούν κατώτερους. Κι' αυτό ένένα δεν μου άρεσει. Οι άνθρωποι αυτοί είνε το ί- διο άνθρωποι σαν το γυιό μου. Περπατάνε κι' αυτοί πάνω σε δεκανίκια... πάνω στη δόξα και την αίγλη που κληρονόμησαν ά- πό τους προγόνους τους—γιατί δεν υπο- ρούνε να στήν χτούμε στα δικά τους πόδια.

— Έχουν, όμως, ένα όνομα τρανταχτό. Αυτό είνε ή μοναδική τους αξία.

— Καί συ επίσης είσαι ένας μεγάλος επιχειρηματίας... Έχεις ένα όνομα...

— Πάνω σ' αυτό στηρίζεται ο γυιός μας.

— Η κυρία Φόρτη προσπάθησε να φανή πιο συγκαταβατική.

— Γιατί να μην του βρούμε μια νύφη από την τάξή μας; Είπε, Να πούμε την κό- ρη ενός εφοπλιστή, ενός μεγαλοβιομηχα- νού, ενός τραπεζίτη...

— Θα σμίγαμε και πάλι δυο ανθρώ- πους που μόνοι τους δεν θ' άζιζαν τίποτε, απάντησε ο άντρας της. Άλλά, γιατί συ- ζητούμε γι' αυτά τα πράγματα; Μήπως ήρθαμε εδώ γι' να παντρολογήσουμε το γυιό μας;... Άλλο είνε το ζήτημα. Ο γυιός μας ξελόγιασε ένα κορίτσι. Κι' εγώ λέω πως αυτό το κορίτσι, αν είνε τίμιο, θα το παντρευτή.

— Άλλά σου είπα πως ή οικογένεια αυ- τής της νεας είνε φτωχή, είπε ή κυρία Φόρτη, που έβλεπε όλα της τα όνειρα να σωριάζονται σε έρείπια.

Ο Μιχάλης Φόρτης ανασήκωσε τους φαρδιούς ώμους του.

— Καί τί μ' αυτό; απάντησε. Ο γυιός μας δεν έχει ανάγκη από χρήματα. Αυτά του τα δίνει ο πατέρας του. Έκείνο που του χρειάζεται είνε μια καλή και γνωστή γυναίκα. Κι' έπειτα, τί τα θέλεις αυτά;

Ο Άλέκος θα γίνη πατέρας, όπως μου είπες. Θα δώση, λοιπόν, τ' όνομά του στη μητέρα του παιδιού του. Αυτό είνε όλο το ζήτημα.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πήγε στο γραφείο του.

— Αυτή είνε ή απόφασί μου, είπε.

— Η γυναίκα του καταλαβε πως ήταν πε- ριττό να επιμείνη περισσότερο. Άναστει- νασε και βγήκε από το δωμάτιο.

Έπειτα από λίγη ώρα, οι γονείς του Άλέκου ξανσμίξαν στο τραπέζι. Ο Μι- χάλης Φόρτης έσκυψε σε κάποια στιγμή και ρώτησε τη γυναίκα του:

— Είπες Άννα Μαρέλη;... Το όνομα του πατέρα της;

— Νομίζω Χαρίλαος...

— Πρώην έφετης;

— Συνταξιούχος, απάντησε ή κυρία Φόρτη σαν με τη λέξη αυτή να μπορούσε να τον ταπεινώση.

— Ξέρεις που κάθονται;

— Στα Πατήσια... κάπου εκεί στού Κλωναρίδη...

— Καλά, δεν θέλω τίποτε άλλο.

— Η κυρία Φόρτη ήπιε μερικές γουλίες νερό από το ποτήρι της.

— Μιχάλη, δεν πρέπει να βιαστής, πα- ρακάλεσε δειλά.

Τή σταμάτησε με μια απότομη κίνησι.

— Δεν έχωμε να συζητήσωμε τίποτ' άλλο πάνω στο ζήτημα αυτό, της είπε.

Και ξανσκούψε στο πιάτο του

Άποτυχία

— Η Νίνα είχε ανησυχίσει σοβαρά για την αρρώστεια της Άννας. Καί την άλλη μέ- ρα πήρε τη μητέρα της στο τηλέφωνο για να μάθη πως ήταν.

— Εκπληκτη, άκουσε τότε την κυρία Μα- ρέλη να της λέη πως ο πυρετός είχε πέσει ολόκληρα και πως ή Άννα είχε σηκωθεί από το κρεβάτι της. Ήταν, βέβαια, λιγάκι ά- δύνατη ακόμη, άλλ' ο γιατρός είχε πη πως θα συνερχόταν γρήγορα.

Πραγματικά, ο πυρετός της δεν είχε άλ- λη αιτία από το μεγάλο νευρικό κλονισμό που της έφερε ή απροσδόκητη συνάντησή της με το Νίκο. Ένα ολόκληρο παρελθόν είχε ξαναζωντανέψει ξαφνικά μέσα στην φυ- χή της.

— Αν αυτή ή συνάντησι γινόταν πριν από μερικές ημέρες, θα της έκανε πολύ μικρή εντύπωσι ή και καμμία. Γιατί τότε ζούσε ακόμη το όμορφο έρωτικό όνειρό της και πίστευε στην αγάπη του Άλέκου, που τον έβλεπε σαν τον αριανό σύζυγό της.

— Άλλά τώρα την είχε αναστατώσει. Καί τον κλονισμό της τον είχαν κάνει μεγαλύ- τερο τα λόγια που της είχε πη ο Νίκος.

Πόσο θα ήταν ευχαριστημένη αν της μι- λούσε σκληρά, αν την έβριζε, αν την ταπει- νωνε, αν την κουρέλιαζε χωρίς οίχτο! Άλλά ο Νίκος είχε κάμει το αντίθετο. Είχε πάει κοντά της, πλημμυρισμένος από αγάπη και στοργή και με τα λόγια του την είχε κάμει να καταλάβη πόσο βαθύ ήταν το βάραθρο όπου είχε κυλήσει. Άλλοίμονο!

Θαμπωμένη από τη λάμψη μιας ψεύτικης ευτυχίας, είχε αφήσει την αληθινή να φυ- γη μέσα από τα χέρια της. Από τη θεο- τρελή ζωή που είχε περάσει κοντά στον Άλέκο, δεν της είχε απομείνει τίποτε άλ- λο εκτός από τη ντροπή. Αυτή θα ήταν τώρα ή μοναδική συντροφιά της.

— Αν άκουγε τις παρορμήσεις της καρ- διας της, αν άφηνε τα αισθήματά της να την κατευθύνουν, θα πέφτε με συντριβή και ταπεινώσι στα πόδια του, θα του φανερώ- νε το μεγάλο ξεπεσμό της, και θα του ζη- τούσε να την συγχωρήση. Ο Νίκος — ή- ταν βέβαιη γι' αυτό — δεν θα της άρνιό- ταν τη συγγνώμη του και θα την ξανσφιγ- γε με λαχτάρα στην αγκαλιά του σαν τί- ποτε να μην είχε μεσολάβησει, σαν να μην είχαν χωρίσει ποτέ.

— Δεν έδωκεν όμως ή Άννα να περπα- τήσει με τα πόδια της. Άπό άδεια για τον έαυτό της και ταυτόχρονα από φόβο μή- πως λεικιάσει την αγνότητά του με την ά- καθαρη έπαφή της. Είχε ξεστομίσει τότε τη φράσι, που θα έσβυνε κάθε έλπίδα μέ- σα στην ψυχή του και θ' άνοιγε μιάν ά- δυσσο ανάμεσά τους:

«Άγαπάμε έναν άλλον...».

Ποιόν; Τόν άνθρωπο που ήταν ο πατέ- ρας του παιδιού, που είχε μέσα στα σπλάγ- χνα της; Άλλά αυτόν τον περιφρονούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Αυτό το ψέμα, ωστόσο, της ήταν άπα- ραίτητο για ν' απομακρύνη το Νίκο. Καί το κατάφερε. Έφυγε από κοντά του, χωρίς αυτός να κάμνη την παραμικρή κί- νησι για να την κρατήσει.

Είχε βρεθθί τώρα, μόνη της και πάλι, με την ντροπή και την απόγνωσι μέσα στην ψυχή της.

— Άλλά τα πόδια της δεν την βαστούσαν πιά. Κι' έπειτα από μερικά βήματα, είδε πως της ήταν αδύνατο να περπατήσει.

— Ένα ταξί βρέθηκε, εύτυχώς, μπροστά της. Η Άννα χώθηκε μέσα σ' αυτό κι' έ- δωσε με σδυμένη φωνή στο σωφέρ τη δι- ευθυνσι του σπιτιού της.

— Όταν έφτασε εκεί, ήταν σωστό έρείπιο. Έπεσε τότε στο κρεβάτι της κι' άμέσως σχεδόν βυθίσθηκε σε νάρκη.

— Άλλά τώρα ή κρίσι είχε περάσει. Ο πυρετός, που ήταν ή φυσική αντίδρασι του οργανισμού της στην πάλη που γινόταν μέσα της, είχε φύγει το ίδιο απότομα, δ- πως είχε εμφανισθί, αφήνοντας πίσω του μια μεγάλη άτονία, που δεν ήταν μόνον σωματική, αλλά και ψυχική.

— Η Άννα έμοιαζε τώρα με αυτόματο. Εκτελούσε το κάθε τι μηχανικά κι' οι κι- νήσεις της είχαν πάρει έναν άργό και κου- ραμένο ρυθμό, σαν ο λήθαργός της να ρα- συνεχιζόταν ακόμη. Κι' ούτε σκεφτόταν τί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά. Ήταν σαν το μυαλό της να εί- ποτε πιά.

— Μας ανησυχίσε λιγάκι ή Άννούλα, αλλά τώρα είνε καλά, είπε.

— Η Νίνα πρόσεξε πως τα μάγουλά της ήταν βαθυλωμένα και πως τα μάτια της είχαν μαύρους κύκλους ολόγυρα. Φαινόταν, ωστόσο, πολύ ήρεμη.

— Η κυρία Μαρέλη βγήκε σε λίγο από το δωμάτιο. Έτσι οι δυο φίλες έμειναν μό- νες.

— Η Νίνα είχε καταστρώσει από πριν ένα ώριμο σχέδιο, για να εκτελέση τη δύ- σκολη αποστολή της. Άλλά τώρα τα είχε ξεχάσει όλα και δεν ήξερε πως ν' άρχιση.

— Είπε τέλος έπειτα από πολλούς δισταγ- μούς:

— Έχω νέα από τόν Άλέκο. Ξέρεις, ά- νησυχίσε πολύ...

— Η Άννα έκαμε μια κουρασμένη κίνησι.

— Μίλησέ μου για κάτι άλλο, παρακά- λεσε τη Νίνα. Τα παλιά έσθυσαν πιά...

— Η Νίνα αναρρώθηκε μήπως θάπρεπε ν' αναβάλη αυτή τη συζήτησι για άλλοτε. Για τότε όμως:

— «Μπα! σκέφτηκε. Τό πάν είνε ή πρώτη εντύπωσι. Η κρίσι πέρασε τώρα κι' ή Άννα μου φαίνεται πολύ ήρεμη... Κι' έ- πεται, ο καιρός περνάει... Είνε καλύτε- ρο να τό πάρη απόφασι και να ίδι τί πρέπει να κάμνη».

— Ο Άλέκος έχει τις καλύτερες δια- θέσεις για σένα, συνέχισε.

— Δεν μ' ενδιαφέρουν οι διαθέσεις του, — Δεν τόν αγαπάς πιά;

— Νομίζω πως σου τό είπα, όταν είχες ξαναέρθει πριν από την αρρώστειά μου.

— Κι' αν έχοταν να πέση στα πόδια σου για να σε παρακαλέση να γίνης γυ- ναίκα του; πέταξε στην τύχη ή Νίνα.

— Δεν θα γυρίζα να τόν κυττάξω, ά- πάντησε ή Άννα. Άλλά, σε παρακαλώ, άς μιλήσωμε για κάτι άλλο...

— Δεν έδειχναν θυμό τα λόγια της. Τό ά- φος της ήταν πολύ ήρεμο.

— Έχεις δική, συμφώνησε ή Νίνα κυτ- τάζοντας την με συμπόνοια. Σε πίκρανε...

— Η απάντησι της Άννας της διευκόλυ- νε στην προσπάθειά της. Ήξερε τώρα πως έ- πρεπε να της μιλήση.

— Άφισε να περάσουν μερικές στιγμές κι' έπειτα είπε:

— Χωρίς αυτό το μπέρδεμα όλα θα ή- ταν καλά. Δεν θα ήσαστε ούτε το πρώτο ούτε το τελευταίο ζευγάρι που θα χώριζε.

— Αγαπηθήκατε, παίξατε, διασκεδάσατε κι' ύστερα ο καθένας θάπαιρνε το δρόμο του.

— Άλλά είνε, βλέπεις, αυτό το μπέρδεμα...

— Για ποιο μπέρδεμα μιλάς; ρώτησε ή Άννα.

— Μά... έννοώ το παιδί που έχεις μέ- σα σου, Άννούλα...

— Ά!

— Τί σκέφτηκες γι' αυτό;

— Δεν είχε σκεφτή τίποτα ή Άννα. Αυτό το παιδί δεν ήταν κάτι το ξεχωριστό από την ίδια. Την τύχη τη δική της θα είχε.

— Δεν ξέρω, απάντησε.

— Η Νίνα είχε εκείνη τη στιγμή μια ξα- φνική έμπνευσι. Θα έκανε στην Άννα την πρότασί της, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε να μην ύποπτευθί πως είχε πάει γι' αυτό το σκοπό.

— Πρέπει να σκεφθής ψυχραιμία και σο- βαρά, είπε στην Άννα. Δεν πρέπει να ά- φήνης τα αισθήματά σου να σε παρασύ- ρουν, γιατί αυτό είνε πολύ κακό. Τα αι- ρήματα έρχονται και φεύγουν. Άννα μου, σήμας σήμερα έναν άνθρωπο και νομί- ζεις πως αυτός είνε το πάν για σένα κι' αύριο δεν θυμάσαι ούτε τί χρώμα είχαν τα μάτια του. Ή ζωή, όμως, έχει τις απαιτή- σεις της...

— Εσύ, λοιπόν, όποια κι' αν είνε ή απόφασί που θα πάρης, έχεις ανάγκη από χρήματα. Καί ξέρεις τί σκέφτηκες; Κοντοστάθηκε μια στιγμή κι' έπειτα συ- νέχισε:

— Όπως ήρθαν τα πράγματα, νομίζω πως δεν μπορεί να γίνη τίποτα με τόν Ά- λέκο. Πρώτα — πρώτα, γιατί εσύ δεν τόν θέλεις... Δεν σε άδικώ, βέβαια... Κούω- θέλεις... Κι' έπειτα δεν τα κα- σε ή ψυχρή σου... Κι' έπειτα δεν τα κα- τάφερε κι' αυτός ακόμη με τους γονείς του. Δεν του είπαν ως τη στιγμή ούτε ναί ούτε όχι...

— Μά δεν σου είπα ότι δεν μ' ενδιαφέ- ρει πια αυτό το ζήτημα; την διέκρινε ή Άννα.

— Περίμενε, την παρακάλεσε ή Νίνα. Δεν ξέρεις ακόμη για ποιά πράγμα θέλω να σου μιλήσω... Σκέφτηκε, λοιπόν, πως σου χρειάζονται χρήματα για να κυττάξης και συ τη ζωή σου, το μέλλον σου... Καί, μάλιστα, πολλά χρήματα. Εσύ δεν έχεις ν' ανακατευθής σε τίποτε... Θα τα κανο- νίσω εγώ.

— Τί πράγμα θα κανόνισες, Νίνα;

— Θα πάω στόν Άλέκο και θα του πώ: «Τό κατέστρεψες το κορίτσι. Δεν μπορείς, βέβαια, να τή άφήσης στους δρόμους... Ο πατέρας σου είνε πλούσιος. Θα τή ά- ποζημιώσης. Τί είνε για σένα διακόσιες χιλιάδες; Θα τις δώσης στην Άννα και δεν θα σε ξαναενοχλήση ποτέ πιά».

— Τα ώχρατά μάγουλά της Άννας βάφθηκαν ρόζ.

— Έγώ να πάρω χρήματα από τόν Ά- λέκο; φώναξε με αγανάκτησι. Δεν ξέρεις τί λές, Νίνα!

— Για τό... παιδί σου, Άννούλα. Για το μέλλον σου...

— Τή σταμάτησε με μια απότομη κίνησι του χεριού.

— Ούτε λέξι γι' αυτό το ζήτημα, της είπε με παγερό τόνο.

— Καί πρόσθεσε άμέσως:

— Αν θέλεις να μου κάμης συντροφιά, Νίνα, δεν θα μου ξαναμιλήσης γι' αυτά τα πράγματα. Διαφορετικά, θα σε παρακαλέ- σω να φύγης...

— Η Νίνα έμεινε. Άλλά δεν ξαναμίλησε ούτε για τόν Άλέκο, ούτε για τις προτά- σεις της. Η αποστολή της είχε άποτύχει. Μόνο τη στιγμή που ετοιμαζόταν να φύγη, ρώτησε δειλά:

— Τί θα κάμης... με τους γονείς σου;

— Δεν ξέρω, απάντησε ή Άννα στόν ίδιο παγερό τόνο όπως και πριν.

— Η Νίνα δεν βρήκε το θάρρος να της πη τίποτε άλλο.

— Όταν βρέθηκε στο δρόμο, ανασήκωσε τους ώμους.

— Έκαμα ό,τι μπορούσα, ψιθύρισε. Τί φταίω αν δεν θέλη να καταλάβη ποιά είνε το συμφέρον της;... Τή λυπάμαι, βέβαια, αλλά κι' αυτή έπρεπε να φανή πιο λογική.

Σχέδια

— Η κυρία Φόρτη είχε χάσει το παιχνίδι. Κι' ωστόσο, δεν ήθελε να παραδεχτή την ήττα της. Ήλπιζε, άλλωστε, ότι ή Άννα θα δειχνόταν «λογική» κι' ότι θα καταλά- βαινε το πραγματικό συμφέρον της. Ο άγ- δρας της δεν θα μπορούσε τότε να πη τί- ποτε, αφού κι' ή ίδια ή ένδιαφερομένη θα δεχόταν να παραμερίση, παίρνοντας τη

γενναϊδωρη αποζημιώσι που θα της έδι- ναν.

— Άλλά βγήκε γρήγορα κι' άπ' αυτή την πλάνη της. Όταν ο Άλέκος της έκαμε γνωστή την άπάντησι της Άννας, που την είχε μάθει από τη Νίνα, ή κυρία Φόρτη λίγο έλειψε να σωριαστή λιπόθυμη.

— Αυτό είνε άκατανόητο! είπε με θρα- χνή φωνή, όταν συνήλθε κάπως. Όλοι έ- χουν συνωμοτήσει εναντίον του παιδιού μου! Κι' ο πατέρας του, πρώτος και κα- λύτερος! Τί θέλει, λοιπόν, αυτή ή προσκο- μένη ή Άννα;

— Δεν είπε τίποτε στη Νίνα, απάντη- σε ο Άλέκος.

— Φυσικά, δεν είπε τίποτε. Άλλά είνε εύκολο να καταλάβη κανείς το σχέδιό της. Αρνείται τα χρήματα γιατί θέλει έσένα! Γιατί να δεχτή τις διακόσιες χιλιάδες που τις προσφέραμε, αφού μπορεί να βάλη στο χέρι όλη την περιουσία τών Φόρτηδων; Κι' έπειτα, ποιάς θράσους για μια νέα της τάδεως της να λέγεται κυρία Φόρτη! Αυτό, σίγουρα, ούτε στ' όνειρό της δεν το είχε φαντασθί. Άλλά δεν θα γίνη το κα- τήρι της! Αυτό σου το έγγραφώμαι εγώ!

— Ο Άλέκος δεν ήταν και τόσο βέβαιος.

— Κι' ο πατέρας μου; ρώτησε δειλά.

— Ξαναμιλήσατε μαζί γι' αυτό το ζήτημα;

— Ο πατέρας σου έχει άγύριστο κεφάλι, απάντησε ή κυρία Φόρτη. Δεν ξαναμι- λησα μαζί του, γιατί ξέρω πως, άμα τού μπη μια ιδέα στο μυαλό, δεν μπορεί κά- νεις να τού την βγάλη με τίποτε. Πρέπει να περάση καιρός για να υποόση ν' άλ- λάξη γνώμη...

— Ω, είμαι βέβαιη πως πο- λύ γρήγορα θα καταλάβη το λάθος του...

— Το κακό είνε πως δεν μπορούμε να περιμένωμε, είπε ο Άλέκος. Η Άννα β-ί- σκεται ίσως στόν τρίτο μήνα... Ο,τι είνε να γίνη πρέπει να γίνη τώρα.

— Φυσικά, συμφώνησε ή μητέρα του.

— Αν, λοιπόν, ο πατέρας μου έρθη σί- ριο ή μεθαύριο και μου πη: «Θα τήν παν- τρευθής»;

— Μας χρειάζεται καιρός! μονολόγησε ή κυρία Φόρτη, που, από κάμποσες στιγ- μές, παρακολουθούσε κάποια σκέψι μέσα στο μυαλό της.

— Καί, ξαφνικά, χτύπησε τα χέρια της.

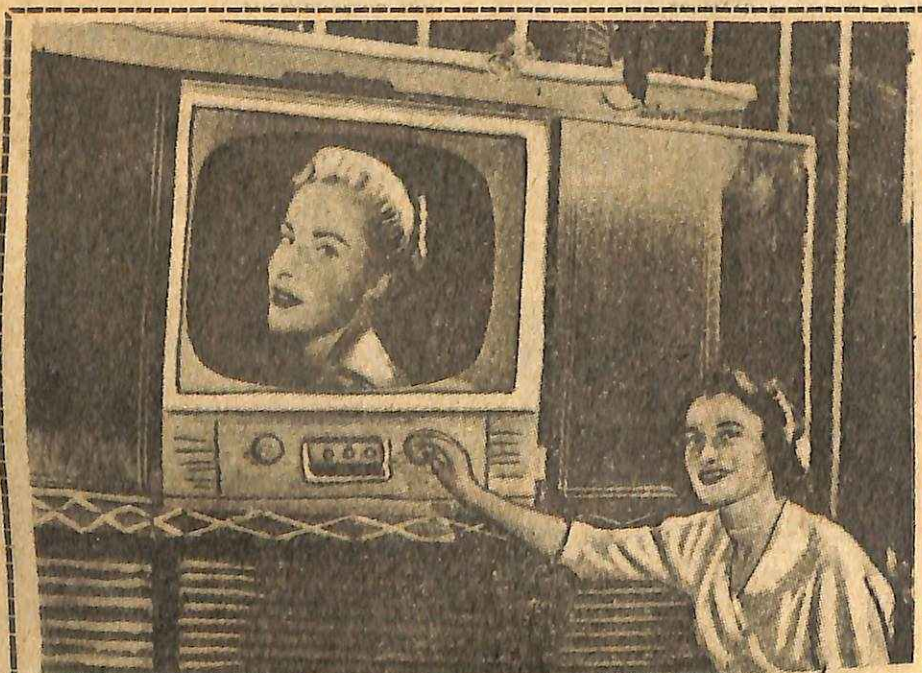
— Τή βρήκα τη λύσι, είπε. Θα φύγης!

— Θα φύγω;

— Ναι. Θα πάς στην Εύρώπη, στην Α- μερική, όπου θέλεις. Το κυριώτερο είνε να μην βρίσκεισαι εδώ...

— Κι' έπειτα;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΡΟΔΟΙ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Τους επισκέπτες της έκθεσης ραδιοφώνου και τηλεόρασης του Ντύσελντορφ, στη Δυτική Γερμανία, άφησε κατάπληκτους το τεχνικό αυτό θαύμα, που αποτελεί συν- δυασμό δέκτου τηλεόρασης (με το μεγαλύτερο экран, που υπάρχει στον κόσμο) ρα- διοφώνου, πικ-άπ με δισκοθήκη, μαγνητοφώνου... και μπόρι Φωνικά, το άριστο σύστημα αυτών των τεχνικών εξελίξεων της εποχής μας είναι προϊόντ μόνο στούς πολυτάλαν- τούς. Δεν στοιχίζει, παρά 4.900 μάρκα, δηλαδή 34.300 νέες δραχμές!

ΣΗΚΩΝΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ 10 ΑΝΔΡΕΣ

Αποκλειστικά με την άδεια των ποδιών του, ο Μπέρναρντ Σνάντερ, που αποτελεί κάθε βράδυ την μεγαλύτερη άτραξιόν των γερμανικών τσίρκων, «μπαρούμπαζ», σηκώνει στον αέρα δέκα άνδρες που το συνολικό τους βάρος φτάνει τα 700 κιλά! Ο Σνάντερ ξέ- σκει το δύσκολο αυτό επάγγελμα εδώ και 35 χρόνια, χωρίς ή άντοχή του να φανερώση ακόμη την ελάχιστη κάμψι.

Ημερομηνία μας

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: "Εμπορος, άγαθός, νοικοκύρης, μικροαστός (έντιμος και θρησκευόμενος), 53 χρονών. Νάσσιμη χαριτωμένη, συμπεριφορολόγα και βρασινατική. 30 χρονών. Γυναίκα του. Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στο σπίτι).

ΝΑΝΑ (συνεχίζει κουβέντα): ...Ο μακαρίτης ο άντρας μου...

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: ...Μά, Νανά μου, χρυσή μου, ο άντρας σου είμ' εγώ και δεν είμαι ακόμη μακαρίτης!

ΝΑΝΑ: "Όταν λέω «ο άντρας μου», εννοώ τον πρώτο μου άντρα!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Έγώ δηλαδή δεν είμαι τίποτα; «Ο βασιλεύς απέθανε, ζήτω ο βασιλεύς», λένε τα κράτη του κόσμου. «Ο σύζυγος απέθανε, ζήτω ο σύζυγος!»... Έτσι ξέρω εγώ.

ΝΑΝΑ: 'Εσύ δεν ξέρεις τί σου γίνεται και το καλύτερο που θα είχες να κάνης, είναι να μη με διακόπτης! Κτήνος!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Μά γιατί με βρίζεις, αγάπη μου; ΝΑΝΑ: Θά μ' αφήσεις να μιλήσω;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Παρακαλώ!

ΝΑΝΑ: 'Ο μακαρίτης ο άντρας μου, λοιπόν, ήταν μπροστά μου κυριολεκτικώς σούζα! «Ανέστη, θέλω αυτό!»... «Μάλιστα!»... «Ανέστη, θέλω εκείνο».

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Μάλιστα!

ΝΑΝΑ: Σιωπή, έσύ! Βέβηλε!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Παρντόν, Νανά μου!

ΝΑΝΑ: Μούπαιρνε γούνες, μούπαιρνε δαχτυλί-

δια, μούπαιρνε άρώματα έλεκτά και ύφασματα πολυτελείας.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Πούντα, ΝΑΝΑ: Τά είχα πουλήσει, όταν γνώρισα το έλεεινό και αντίπαθητικό σου μούτσουνο! Και σύ είσαι υπεύθυνος!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Είμ' εγώ υπεύθυνος για ό,τι είχες πουλήσει πριν γνωρίσης το «έλεεινό και αντίπαθητικό» μου... μούτσουνο;

ΝΑΝΑ: Βεβαίως! Γιατί δεν μου τὰ ξαναγόρασες! Δηλαδή, θέλω να πω δεν μου τὰ αντικατέστησες. (Είρωνικά). «Ο σύζυγος απέθανε, ζήτω ο σύζυγος!»... Καλέ τί μας λές;

Εγώ είχα σύζυγο κύριο, άφέντη, άριστοκράτη, λεπτό κι' ευγενικό και ιππότη! Κι' απέκτησα ένα ήλιθιο γουρούνι, που τολμά να μου λήη χυδαίες και προσβλητικές φράσεις!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Έγώ, αγάπη μου;

ΝΑΝΑ: 'Εσύ, βρέ κτήνος! Προόλιγου, δεν είπες, ότι «δεν είμαι όσο θαπρεπε μαζί σου ευγενής»; Δεν τό είπες, βρέ γαϊδούρι; Τόλμησε να πής ότι δεν τό είπες!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Πιθανόν να τό είπα, χρυσό μου, αλλά θά μου ξεφυγε! Και σου ζητώ συγγνώμη.

ΝΑΝΑ: Τόν κακό σου τό φλάρο! Λέτσο!... Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (ταραχμένη, σχεδόν έξαλλη): Κυρία! 'Ο κύριος!...

NANA: Τί άνοησίες λές; 'Ο κύριος είν' εδώ! Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (τραυλίζει): ... "Όχι ο κύριος, 'Ο... ό... ο πρώτος κύριος! ΝΑΝΑ: 'Ο 'Ανέστης; Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μά... μάλιστα!

ΑΝΕΣΤΗΣ (Δέν σάς τόν έγγραψα στά «πρόσωπα», γιατί ήταν μέχρι της στιγμής πεθαμένος): Γεια σου, γυναίκα. (Φιλιά). Ποιος είν' έτούτος δώ;

ΝΑΝΑ (ταραχμένη σαν την καμαριέρα): Κάθησε, 'Ανέστη μου, θά σου εξηγήσω... (Κλαίει)...Ξαπαπαντρεύτηκα...

ΣΚΗΝΗ 2η
(Μετά μισή ώρα)

ΑΝΕΣΤΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): ...'Εγώ, λοιπόν, όταν μ' άφισαν απ' τό στρατόπεδο στή Γερμανία, τὰ βόλεψα και πήγα στήν 'Αμερική. 'Αλλά δεν έγγραψα τίποτα στή γυναίκα μου, γιατί ήθελα να γλυτώσω από δαύτη. Μ' όλο που έστεκε μπροστά μου σούζα και μούπλενε τὰ πόδια, κι' αν δέ μου τάπλενε καλά, της γράβαγα κι' ένα μπερνταξί, ύψου, την είχα βαρεθή, άδερφέ μου, με τη γκρνια της και με την κουταμάρα της.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Πάντως... Τώρα ήρθατε με τό καλό... κι' εγώ... θά αποσυρθώ από τή ζωή σας.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Τί λές καλέ; 'Αστείευσαι; Έγώ ήρθα να σάς δώ, γιατί έμαθα πως ξαπαπαντρεύτηκε. 'Αλλοίως τί θάρχόμουν να κάνω; Μόνο που θέλω κι' εγώ τό «κάτι τίς μου».

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Παρντόν; ΑΝΕΣΤΗΣ: "Ε... Τό «κάτι τίς μου». Μου πήρες τή γυναίκα. Δεν πρέπει να αποζημιωθώ; Έγώ σ' όλη μου τή ζωή, άβανταδόρος και τρακαδόρος ήμουνα.

ΝΑΝΑ (μπαίνει): "Ε-χετε συζήτησι ιδιαίτερη;

ΑΝΕΣΤΗΣ (βαρειομάγκικα): Ναί, μωρή! Αί στά κομμάτια, κάτσε μέσα, όσπου να σε φωνάξουμε!

(Αυλαία).

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΠΕΡΙΦΡΟΗΣΗ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Η πρωταθλήτρια του πατινάζ και ολυμπιονίκης Ζαννέτ, νάζ θα μπορούσε να κερδίσει σήμερα άφθονο χρήμα, αν γινόταν επαγγελματίας και δεχόταν να παίξει στον κινηματογράφο, όπως έκανε παλαιότερα η Σόνια Χένυ. Η Ζαννέτ όμως άπέριττη, κάθε πρότασι, παντρεύτηκε τον άρχιτέκτονα Μάριο Βιρτζ και ζή σήμερα μία ήρεμη και εύχισμένη οικογενειακή ζωή σ' ένα προάστειο της Βέρνης, μαζί με τόν άντρα της και τόν γιό της Τόνυ.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ
Η γνωστή καλλιτέχνις του ελαφρού τραγουδιού Έβελινα, βρίσκεται τις ήρες αυτές στο Ντόρμουντ της Γερμανίας, όπου έκλήθη για να εμφανισθή σ' ένα νυχτερινό κέντρο. Κατά την εκεί παραμονή της, η Έβελινα θά άκουσθι και από τόν ραδιοφωνικό σταθμό σ' ένα πρόγραμμα ελληνικών και ξένων τραγουδιών.

ΡΙΜΠΕΝΤΡΟΠ ΥΙΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ
Τό Λονδίνο έπισκέφθη πρό ήμερών ο 'Αδελφος φόν Ρίμπεντροπ, γιός του άλλοτε ύπουργού τών 'Εσωτερικών της Γερμανίας, ο όποιος ως γνωστόν, διήυθνε στή Γερμανία μία μεγάλη φίρμα σαμπάνιας. Η χήρα του άλλοτε Γερμανού ύπουργού ξανάνοιξε τελευταία την επιχείρησι και έστειλε τόν γιό της στο Λονδίνο για να προδ ή διαπραγματεύσεις έμπορικης φύσεως.

Οί μικτοί γάμοι ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οί φυλετικές και οί θρησκευτικές διαφορές άποτελούν εμπόδιο στή σύζυγική εύτυχία

Στήν Αμερική οί περισσότεροι νέοι και νέες παντρεύονται από έρωτα χωρίς να πολυσκοτίζονται αν ο έλεγκτός ή η έλεγκτή της καρδιάς τους είναι διαφορετικής εθνικότητας, θρησκείας ή φυλής. Σήμερα καθολικοί, διαμαρτυρόμενοι και Έβραίοι εργάζονται στή ίδια γραφεία και εργοστάσια, σπουδάζουν στή ίδια σχολεία και ναυπατίζουν, σκακάζουν στίς ίδιες λέσχες. Γι' αυτό όλοένα και αυξάνει ο αριθμός τών γάμων μεταξύ νέων διαφορετικής θρησκείας.

Τελευταία η Τζην Τάνμπαρν, ηλικίας 20 χρονών, από τή Νέα Υόρκη βρέθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο δίκτυμα, από τήν κληρονομιάς από τόν παππού της τό σεβάστο πούν τών 650 χιλιάδων δολαρίων. Η νεαρή κοπέλλα όμως ήταν έρωτευμένη με ένα καθολικό σουνδαλάδ της, ενώ στή διαθήκη αναφερόταν ρητά ότι θά είχε δικαίωμα στήν κληρονομιά, μόνο αν παντρευόταν έναν Έβραίο.

Υποχρεωμένα, λοιπόν, να διαλέξη ανάμεσα στή δολαρία, που θά την έκαναν πλούσια, και στόν έλεγκτό της καρδιάς της, η Τζην δεν διασέσε ούτε μία στιγμή: παντρεύτηκε τόν καθολικό νέο, κινδυνεύοντας να χάσει τήν κληρονομιά. Η στάσι της προκάλεσε τήν συμπάθεια, όχι μόνο της κοινής γνώμης, αλλά και τού δικαστηρίου, μπροστά στό οποίο συζητήθηκε η έγκυρότης της διαθήκης. Και, πραγματικά τό δικαστήριο άπέφασκε ότι η Τζην μπορούσε να κληρονομήσει τήν περιουσία τού παππού της, χωρίς να είναι αναγκασμένη να χωρίση από τόν άντρα της.

Η μεγάλη πλειοψηφία της αμερικανικής κοινής γνώμης πιστεύει ότι οί γάμοι μεταξύ νέων διαφορετικής θρησκείας είναι εύτυχιοί. Είναι όμως πραγματικά εύτυχοί; Οί γάμοι αυτοί; Στό έρώτημα αυτό, που έτέθη από ένα μεγάλο γυναικείο περιοδικό, τέσσερες από τίς πέντε 'Αμερικανίδες άπάντησαν καταφατικά.

Όστόσο έντελώς διαφορετικά συμβαίνει στήν πραγματικότητα Κοινωνιολόγοι που ασχολήθηκαν με τό πρόβλημα τών μικτών γάμων, ο κατέληξαν στό συμπέρασμα ότι ο αριθμός τών διαζυγίων θρησκείας τρώνων διαζυγίων θρησκείας είναι 2% φορές μεγαλύτερος από τόν αριθμό τών διαζυγίων μεταξύ ανδρών και γυναικών, που άνήκουν στήν ίδια θρησκεία.

Ακόμη πιο άποτυχημένοι είναι οί γάμοι μεταξύ σύζυγων διαφορετικής φυλής. Από τό 1945 ως τό τέλει του 1953, 13 χιλιάδες Γαίωλες νέζες παντρεύτηκαν 'Αμερικανούς στρατιώτες και αξιωματικούς που ύπνρησαν στήν Ιαπωνία. Στό ίδιο χρονικό διάστημα από τούς γάμους άυτούς γεννήθηκαν 24 χιλιάδες παιδιά. Κατά μία περίεργη σύμπτωση, τὰ τρία τέταρτα από τούς στρατιώτες που παντρεύτηκαν Γαίωλες, γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και νέζες, παντρεύτηκαν στίς Νότιες Πολιτείες, ανατράφηκαν ακόμη οί φυλετισμού προκαταλήψεις. Όλες οχεδόν κες προκάλεσαν ακόμη οί φυλετισμού προκαταλήψεις. Όλες οχεδόν κες προκάλεσαν ακόμη οί φυλετισμού προκαταλήψεις.

Οί ειδικοί όμως έχουν τή γνώμη ότι οί περισσότεροι γάμοι μεταξύ 'Αμερικανών και Γαίωλεζών θά έπρεπ να θεωρούνται άποτυχημένοι. Οί πιο άπαισιόδοχοι μάλιστα ότι άυτούς προβλέπουν πως μόνο έπ' ατύχημα θά έξυγισουν.

Ακόμη πιο άποτυχημένοι είναι οί γάμοι μεταξύ λευκών και νέγρων. Πολλοί από τούς γάμους άυτούς, που άπαγορεύονται σε ώριμένες Πολιτείες, έγιναν κατά τήν Εύη μετά από τόν πόλεμο, στήν Εύη όπου μαύροι 'Αμερικανοί στρατιώτες παντρεύτηκαν λευκές κοπέλες.

Στή τελευταία χρόνια μερικοί τέτοιοι γάμοι έγιναν στούς καλλιτε-

χνικούς κύκλους: Έγχρωμοι τραγουδιστά και ήθοιοι, όπως η Τζιούν Ρίτμοντ, η Πήλ Μπαίκλν, η Λένα Χορν και η Άνν Μπράουν, παντρεύτηκαν λευκούς στήν Εύη ή στήν 'Αμερική.

Δέν είναι γνωστός ο αριθμός τών γάμων μεταξύ λευκών και μαύρων, στήν 'Αμερική, ούτε είναι γνωστό πόσοι από τούς γάμους άυτούς καταλήγουν σε διαζύγιο. Διαπιστώνεται πάντως είναι ότι συνήθως οί γάμοι αυτοί γίνονται μεταξύ διανοούμενων και ότι στίς περισσότερες περιπτώσεις και οί δύο σύζυγοι είναι δυστυχισμένοι.

Σύμφωνα με τή γνώμη τών ειδικών η δυστυχία τους πρέπει να άποδοθη κυρίως στό γεγονός ότι τὰ άντρώνα που άποτελούνται από λευκούς και μαύρους με δυσκολία γίνονται δεκτά στούς κύκλους όπου ζούν. Η κοινωνία τών μαύρων τπεί έξθρική στάσι άπέναντι στήν όμοχρωμή τους κοπέλλα, που έχει παντρευτή λευκό. Τό ίδιο έξθρική είναι και η κοινωνία τών λευκών άπέναντι στόν όμοχρωμό τους, που έχει παντρευτή νεγρέσσα. Μία όμως, που αντιμετώπιζουν έξθρότητα τόσο στό περιβάλλον τών μαύρων όσο και στό περιβάλλον τών λευκών, τὰ άντρώνα άυτά, άρχισαν τελευταία να δημιουργούν μία δική τους κοινωνία καλλιεργώντας οχεδόν μεταξύ τους.

Πολύ μεγαλύτερος, φυσικά, είναι ο αριθμός τών γάμων μεταξύ σύζυγων διαφορετικής θρησκείας: μεταξύ καθολικών και διαμαρτυρόμενων, διαμαρτυρόμενων και Έβραίων, Έβραίων και Καθολικών. Οί έκκλησιαστικές άρχες όμως, ενώ άπαγορεύουν τίς φιλικές οχεδόν μεταξύ ανδρών, που πρεσβεύουν διαφορετικές θρησκείες, βλέπουν με κακό μάτι τούς γάμους μεταξύ αλλοθρήσκων. Η καθολική έκκλησία π. χ. μόνον ύπό ώριμένες προϋποθέσεις επιτρέπει τούς γάμους μεταξύ καθολικών και μη καθολικών: 'Ο μη καθολικός πρέπει να άναλάβη επίσημα τήν ύποχρέωσι να βαπτιστ τὰ παιδιά του και να τὰ άνατρέψη σαν καλούς καθολικούς, να συμμορφωθ ή τις άρχες της καθολικής έκκλησίας σχετικά με τό διαζύγιο και τόν έλεγχο στίς γεννήσεις και να μην επιχείρησι να άπομακρύν τόν καθολικό από τή θρησκεία του.

Οί διαμαρτυρόμενοι είναι λιγώτερο άυστηροί στό ζήτημα τών γάμων μεταξύ αλλοθρήσκων. Όστόσο στήν άπόφασι που πήρε τό 1932 τό 'Εθνικό Συμβούλιο τών 'Εκκλησιών' αναφέρεται ότι «δεν θά πρέπη να ένθαρρύνονται όσοι θά έπιθυμούσαν να συνάψουν γάμο με αλλοθρήσκους».

Από τούς Έβραίους, μόνο οί συντηρητικοί κύκλοι που είναι προσλωμένοι στίς παραδόσεις, είναι έξθρικά διατεθειμένοι άπέναντι στούς γάμους Έβραίων με χριστιανούς.

Παρά τούς διαταγμούς και τίς άπαγορεύσεις όμως, στήν 'Αμερική ο αριθμός τών γάμων μεταξύ αλλοθρήσκων αυξάνει καθημερινά. Γιατί οί 'Αμερικανοί όνουν μεγάλη σημασία στό αίσθημα ότι πιστεύουν ότι μπροστά σ' αυτό εξαφανίζονται όλες οί άλλες διαφορές. Στήν 'Αμερική σήμερα, και στό πείσμα τών ειδικών, που ύποστηρίζουν ότι οί γάμοι μεταξύ αλλοθρήσκων είναι δυστυχισμένοι, τό ένα από τὰ πέντε ζευγάρια, που παντρεύονται, άποτελείται από νέους διαφορετικής θρησκείας.

Πρωτότυπη έκδίκησι

Κάποιος Γάλλος βιομηχανός έπνεε μένεα έναντίον ενός ευνόρου, γιατί είχε καθεσέσι ως μαρτυς έναντίον του σε μία δίκη. Για να τόν εκδικηθή λοιπόν, άρχισε να τόν τηλεφωνή κάθε ώρα, από τὰ μεσάνυχτα ως τίς 4 τό πρωί. Κι' άυτό συνεχίστηκε κάθε νύχτα, έπί ένα ολόκληρο μήνα! Όταν ο έμπορος δοκίμασε ν' άφινι συνεχώς τό ακουστικό κατεβαμένο, για να ήσυχασθ, βρήκε τό μελέτα του άπ' τήν τηλεφωνική ύπηρεσία, γιατί άυτό άπαγορεύεται από τόν κανονισμό.

Τέλος, τό θυμά κατέφυγε στή δικαιοσύνη. Καί τό δικαστήριο χαρακτήρισε τήν πράξι του βιομηχανού ως «κόδικο επίθεσι» και τόν έστειλε στή φυλακή για 8 ήμερες!

Επίμαχοι βίχοι

ΚΑΤΙ... ΜΑΓΕΡΕΥΕΤΑΙ

'Ιδού κι' οί έστιάτορες κι' οί μάγειροι επίσης, που κορούσεις ήδη κάνουνε και βολιδοσκοπήσεις, ή μάλλον είν τήν δέουσαν προβαίνον ύπενθύμισιν, πως θέλουν κι' οί μερίδες τών όλιγών... ύπερτίμωσιν!

Στό κέρδος, ήγουν, δείχνουνε μεγάλη άπληστία κι' ή... λιστα τους γυρεύουνε να λέγεται ληστεία, χωρίς να λογαριάσουνε πώς τό ποροφόλι μας και πως, χωρίς ύπερβολές, άπ' τίς στερήσεις τίς πολλές, κοντεύουμε να μείνουμε... μισή μερίδα όλοι μας!

ΑΚΡΕΙΑΣΤΟ

Για τόν Ο.Τ.Ε. παράπονα εκφράζουν και οί Χίοι, διότι τὰ τηλεφώνα δεν τούς τὰ ένασχύνει και πρέπει οί περισσότεροι τήν πόλι να γυρίσουν, ή και «τήν Χιόν ολόκληρη» για να τηλεφωνήσουν!

Αλλά για τηλεφώνημα καλύτερα να τρέχουν, παρά κι' αυτοί στό σπίτι τους τηλεφώνω να έχουν, εάν σκεφθούν πως άπειροι άστοί συνδρομητάι τόν... ταραχόν τους πάντοτε τραδούν άπ' τόν Ο.Τ.Ε. κι' άπ' τὰ πολλά τὰ τέλη του, που αυξάνουν και (πληθαίνουν)

ΕΥΤΥΧΩΣ

'Αγωνία έπεκράτει μέχρι πρό τινος στή Κράιη και ρωτούσαν αν ή Μόσχα θά τὰ φτιάξη με τήν (Μπόν,)

ή θά γινή η Γη σπαράλια και στά δόλια μας κεφάλια θά μας πέφτουνε οί μπόμπες σαν κουφέτα και (μπομπόν!)

Για καλή μας τύχη, όμως, συμβέβησαν συντόμως... Φιλικές παρτίδες, πλέον, θάχη ή Μόσχα με τήν (Μπόν) κι' οί λαοί της Οικουμένης τραγουδάνε: «Σέ σί... (μπόν)»!

ΑΨΕ-ΣΒΥΣΣΕ

'Ο Γκορέγκοφ, που πάτωλλες φωτιές έχει άνάψει, τόν δεύτερο τό γάμο τόν αϊσίως θά συνάψη και τόν λυπούνται οί φίλοι του και χαιρούν οί έχθροι του.

Ταχέως τό γαμήλιον... κακό του θά τριτώσιν, τών θηλυκών τό ύδαλα και τό γλυκό άρσεν κι' άντί για «καλοορέικια» τού λένε πλείστοι όσοι: «Για τρίτο διαζύγιο, Γοηγόρε... γοηγόρε!».

Η ΜΟΝΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Στά έντυπα διαδίδουνε αυτές τίς μέρες όλοι, πως «ήλιεσθ φαλαίνα» κοντά στό 'Αγοστόλι, που ήταν διαστάσεων πρωτοφανώς μεγάλων και σ' όλους προσέκαλεσ συγκινήσιν και σάλον!

Έκτός, όμως, παμφίλατοι, άπ' τήν εμφάνισι της άπασχολεί τούς Έλληνες και η προσέλευσι της... Κι' ύποστηρίζει εύθαρσώς ο πληθυσμός μας ό μισός, πως είναι κάποια γόησσα, που ξέρεινε εδώ πέρα από τής 'Ελλάς Μάγισσά τή φινά... κρουαζιέρα!

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ

'Αφού οί περισσότεροι, εξ άφορίων διαφόρων, έγκαίρως δεν δηλώσαμε τόν έναιόν φορόν, τό Κράτος μας πον σκέπτεται τήν τούση μας τή δίνη... σιωπής παρατάσιν δηλώσεων μας δίνει!

Πλήν όμως ή σιωπή παρατάσιν εκείνη κινούργιων φόρον πόσχημα φοβάται πως θά (γινή...) Φορολογία κι' έμ' αττής θά δοθώ, πια να πη και... κοίμα στό Δημόσιον θά φέρη ή... σιωπή!

Ρ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Ο παντρεμένος έχει πολλά βάσανα, μά ο άνύπαντρος δεν έχει καμιά χαρά».

ΣΑΜΟΥΗΛ ΙΖΟΝ ΣΟΙ

«Ένας φίλος είναι ένας άδελφος που τόν διαλέξαμε έμεις».

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

«Άλλοι σ' έκείνον τό μπεκρ ή που μοναχός μεθάει. Σαν σκυθ ή τρικλίνοντας, κανείς δεν τόν βοηθάει. Κι' όποιος δεν ξέρει τή χαρά με άλλους να μοιράζ, άμα βρεθ ή σε συφορά σαν τόν μπεκρ ή θά μοιάζ».

Δέν είν' φάρμακι κάθε τι που στήν άρχή πικρίζει. Και ή ρεταίνα είναι πικρ ή' όμως χαρά σκορπίζει.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ μέ ἄγρια δηρία

Ὁ φύλακας πού δάγκασε τὸ αὐτὶ
τοῦ λιονταριῦ

Δὲν εἶναι μόνο ἀσυνήθιστο τὸ ἐμπόριο ἀγρίων ζώων, ἀλλὰ καὶ γεμάτο ἀπὸ δυνατότητες ἀπρόβλεπτων καὶ συνταρακτικῶν ἐπεισοδίων. Ὅσο κι' ἂν ξέρῃ ὁ ἐμπορὸς τῶν θηρίων τὴν συνήθειά τους καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, ὅσο κι' ἂν φυλάγεται, μπορεῖ πάντα νὰ δοκιμάσῃ δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

Αὐτὸ συνέβη πρόσφατως καὶ σ' ἓνα ἄγγλο, πού κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά. Τοῦ εἶχαν στείλει τρία λιονταράκια, πού ἔφτασαν ὁμῶς στὸ Λονδίνο ἀδύνατα καὶ καταπονημένα ἀπὸ τὸ ταξίδι. Γιὰ νὰ συνέλαβουν λοιπόν, τὰ ἐγκατέστησε σὲ μιὰ ἀδειανή σοφίτα πού κ' ἄνθεσε σ' ἓνα βοπόδι τοῦ νὰ ταῖζῃ καὶ νὰ τὰ περιποιήται.

Τὰ ζῶα ξαναβρέθηκαν γρήγορα τὴς δυνάμεις τους κι' ἄρχισαν νὰ μεγαλώνουν ραγδαίως. Ὁ ἐμπορὸς, ἀποροφρημένος ἀπὸ τὴν δουλειά τους, τὰ εἶχε σκεδόν ξεχάσει. Κι' αὐτὰ πάλι εἶχαν ἐξοικειωθῇ μόνο μὲ τὸ βοπόδι τοῦ, πού τὰ ταίζεε κάθε μέρα κι' ἔπαιζε μαζί τους.

Μιὰ μέρα λοιπόν, πού ἔτυχε νὰ λείπῃ ὁ βοπόδης, ὁ ἐμπορὸς ἔκρινε πῶς θὰ μπορούσε νὰ ταῖσῃ αὐτοὺς τὰ θηρία. Μόλις ὁμῶς ἐξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μπήκε στὴ σοφίτα, τὰς ἔβλεπε ἀγνώστου προσώπου, ὠρμησαν ἐξω, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, καὶ κατέδρασαν τὴ σκάλα.

Ἡ γυναίκα τοῦ ἐμποροῦ βρισκότανε στὸ ἰσόγειο. Τῆς φώναξε ἀμέσως νὰ φυλαχτῇ, κι' ἐκείνη πρόσθεσε νὰ κλειδωθῇ στὸ σαλόνι.

Ἀφοῦ τὰ θηρία περιπλανήθηκαν λίγο στὸ ἰσόγειο, μὲ φανερὴ ἀμηχανία, ξαναβρέθηκαν ὑπερὰ τὴ σκάλα. Τώρα ἡ οὐχὺος φώναζε ἀπὸ κάτω στὸν ἄντρα τῆς νὰ φυλαχτῇ, κι' ἐκείνος ἔσπευσε νὰ κλειδωθῇ στὴ σοφίτα.

Μὴ μπορῶντας νὰ μποῦνε στὴ γνώριμη κἀμάρα τους, τὰ ζῶα ξανακατέδρασαν σὲ λίγα λεπτά. Βγῆκε τότε πάλι ἀπὸ τὴ σοφίτα ὁ οὐχὺος καὶ ξανακλειδίστηκε στὸ σαλόνι ἡ κυρία!

Αὐτὸ τὸ πᾶναι-ἐλὰ τῶν λιονταριῶν καὶ τὸ διαδοχικὸ «κρυφτοῦλι» τῶν δύο συζύγων κράτησε ἀρκετὴ ὥρα... Τέλος, τὰ θηρία ἀποφασίσαν νὰ μποῦνε σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο πού βρισκᾶν ἀνοιχτό. Ἀμέσως ὁ ἐμπορὸς κατέβηκε τὴ σκάλα, γρήγορα καὶ ἀδρόμω, καὶ τὰ κλειδῶσε ἐκεῖ μέσα, ὡς ὅτου ἔφτασε ὁ βοπόδης τοῦ καὶ τὰ ἡμέσεψε.

Ἡ ἐτοιμότητά ἔωσε σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἀνθρώπων πού βρέθηκαν σὲ ὀξυμηνία κατὰσταινίαν ἀνοίγοντας θύρας. Ὁ νυχτοφύλακας ἐνός ταίριου εἶχε ἀποκοιμηθῇ πάνω σ' ἓνα δεματὶ χόρτο, ὅταν τὸν ξύπνησε μιὰ δεσπὴ ἀνάσσει κοντὰ στὸ πρόσωπό του. Ἀνοίξε τὰ μάτια του... κι' εἶδε πῶς τὸν μύριζε ἓνα λιοντάρι, πού εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ κλουβί του.

Εὐτυχῶς, εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ μείνῃ τελείως ἀκίνητος. Ἦταν ἀλλοτεῖ τόσο τρομαγμένος, ὥστε, κι' ἂν ἤθελε, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κουνηθῇ οὔτε νὰ φωνάξῃ... Ἐπειτ' ἀπὸ ἓνα κοινὸ διαδοχικὸ πᾶν, πού τὸν φάνηκε αἰώνας, τὸ θηρίο ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τὸν περὶεῖ.

Ἄλλοι πάλι σέθηκαν ἀπὸ ἓνα λιχτύχημα πού ἔδωσαν στὴ μυτι τοῦ θηρίου! Τέλος, σὲ κάποιο θηριοτροφεῖο, περᾶν στὸ διπλανὸ κλουβί, νὰ βρισκόταν ἓνας ἐξόριστος Πηδῆς, ὅπου πᾶν πάντοτε καὶ τὸν δάγκασε στὸν ἄλκι, γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ κάτω. Ἀλλ' ὁ φύλακας, πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, ἔτρεξε ἀμέσως, ἀρπάζοντάς τὸν ἀπὸ τὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥρην, ἀπὸ τὸν ἀσυνήθιστο καὶ τρομακτικὸν τρόπον, ὡς ἐπὶ παραπτώσει ἐκείνην ἐφίση, ὡς ἐπὶ παραπτώσει τὸ ζῆλο καὶ ἔφισε τὸ φύλακα νὰ τὸ δολοφονήσει καὶ νὰ τὸ κλείσῃ σ' ἓνα ἄλλο διαδοχικὸ κλουβί.

— Κάνε πιδ γρήγορα, δέσποτα, γιατί εἶναι ἡ ὥρα του νά... ξεμεθύσῃ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΛΟΙΠΟΝ, ΑΝΤΙΟ...

Λοιπόν, ἀντίο... Ἴσως δὲν σὰς ξαναδῶ, τέτοια περίπτωσι σχεδὸν τὴν ἀποκλείω. Θὰ σταματήσῃ ἡ γνωριμία μας ἐδῶ...

Λοιπόν, ἀντίο...

Ἴσως τὰ λόγια μου τὰ βρίσκετε κουτὰ κι' ἴσως τὸ ὕφος μου σὰς φαίνεται ἀστείον, μιὰ κι' εἶναι τώρα ὅλα τόσο περὶταιά...

Λοιπόν, ἀντίο...

Κι' ὅμως μιὰ λάμψι βιαστική, σὰν ἀστραπὴ στὴν λυπημένην σὰς ματιῶν εἶδα τὴν ἀκρὴ, μιὰ λάμψι πούμοιαζε μ' ἐλπίδα, μὲ ντροπὴ, μὰ καὶ μὲ δάκρυ...

Λοιπόν, ἀντίο... Τώρα πιά τί ὠφελεῖ, ἂν ἡ συγκίνησι μὰς πνίγῃ καὶ τοὺς δύο, τί ὠφελεῖ, ἂν σὰς ἀγάπησα πολὺ;...

Λοιπόν, ἀντίο...

Κι' οὐτ' ἓνα λόγο δὲν σὰς εἶπα ἐρωτικόν, γιατί μοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος — τί γελοῖο! Κι' ἔτσι ἀρκοῦμαι τώρα σ' ἓνα τυπικὸν κι' ἀπλὸ «ἀντίο»...

Ὅσο ἂν πονάτε κι' ὅσο κι' ἂν σὰς ἀγαπῶ, εἶναι ἀργά, πολὺ ἀργά καὶ γιὰ τοὺς δύο. Ὅποτε δὲν μένει τίποτ' ἄλλο νὰ σὰς πῶ...

Λοιπόν, ἀντίο...

Κι' ὅμως φοβάμαι! Ναί! Φοβάμαι τρομερὰ νὰ μείνῃ μόνος στῆς ζωῆς τὴν καταιγίδα χωρὶς ἐσάς, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς χαρὰ, χωρὶς ἐλπίδα...

Λοιπόν, ἀντίο... Ἴσως δὲν σὰς ξαναδῶ, τέτοια περίπτωσι σχεδὸν τὴν ἀποκλείω. Θὰ σταματήσῃ ἡ γνωριμία μας ἐδῶ...

Λοιπόν, ἀντίο...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΛΕΤΕ νὰ μὲ παντρευτῆτε;

Οἱ πιδ παράξενες προτάσεις
γάμου

Ἐνας νέος 25 χρονῶν, στὸ Νότιγκαμ τῆς Ἀγγλίας, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ κοπέλλα... ἀλλὰ καὶ τόσο ντροπαλός, ὥστε δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς ἐκμυστηρεῖ τὸ αἰσθημά του.

Τέλος, ἀποφάσισε ν' ἀποτυπώσῃ τὴ φωνή του σ' ἓνα δίσκο γραμμοφῶνου, καὶ τὸν ἔστειλε ἔπειτα στὸ σπίτι τῆς νέας. Ἐκείνη συνέπεσε νὰ μὴν ἔχῃ γραμμόφωνο, καὶ πῆγε σ' ἓνα κατάστημα, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ δίσκο.

— Τί ὡραία ἐκπλήξι! φώναξε ὁ στερὰς, ἐνῷ τὰ μάτια τῆς λαμποκοπούσαν ἀπὸ χαρὰ.

Κι' εἶχε κι' αὐτὴ μιὰ ἐμπνεύσι: Ἀποτύπωσε στὸ πῖσω μέρος τοῦ δίσκου τὴν ἀπάντησί της, ἓνα διπλὸ «Ναί, ναί!», καὶ τὸν ἔστειλε στὸν ἐρωτευμένο.

Τώρα εἶναι παντρεμένοι κι' εὐτυχισμένοι. Φυλάει δὲ μὲ προσοχὴ τὸ δίσκο, γιὰ νὰ τὸν παίξουνε μόνο στὴς ἐπετείουσ τῶν γάμων τους.

Εἶναι ὁμῶς καὶ πολλὰς ἄλλες προτάσεις γάμου, πού γίνονται μὲ τοὺς πιδ παράξενους τρόπους καὶ στὰ πιδ ἀπροσδόκητα μέρη.

Ἐνας ἐρωτευμένος, στὸ Ντελαγουέρ τῆς Ἀμερικῆς, εἶπε στὴν ἀγαπημένην του πῶς ἤθελε νὰ τῆς δειξῇ τὸν παλὴν οἰκονομικὸν τῶν τά-φο καὶ συγχρόνως νὰ τῆς πῇ κάτι τι ἰδιαίτερο, ἐκεῖ μὲς στὸ νεκροταφεῖο.

Ἡ κοπέλλα τὸν ἀκολούθησε, παραξενεμένη. Στὸ μικρὸ καὶ ἥσυχον κοιμητήριον, ὁ νέος γονάτισε μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ προσπάτου του καὶ ρώτησε:

— Ὁ μὲ παντρευτῆς, ἀγάπη μου; Σ' ἀγαπῶ τρελλά!

Ἡ νέα πρόλαβε μονάχα νὰ ψιθυρίσῃ ἓνα «ναί», πρὶν πᾶσι λιποθυμῇ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς... Σὲ 2 μῆνες παντρεύτηκαν, ἀφοῦ ὁμῶς πρῶτα ὁ γαμπρὸς ὑποσχέθηκε ἐπίσημως νὰ μὴν ξαναπάρῃ ποτὲ τὴν γυναῖκα του στὸ νεκροταφεῖο!

Κάποιος ρομαντικὸς Γάλλος ἀρχι-μάγειρος, πού ἀγαποῦσε μιὰ κοπέλλα ὑπερβολικά... κοιλιόδουλη, τῆς ἔστειλε μιὰ μέρα ἓνα παραγεμιστὸ κοτόπουλο. Μέσα σ' αὐτὸ ἡ νέα βρήκε μιὰ πρότασι γάμου. Καὶ τοῦ ἔστειλε ἀμέσως τὴν καταφατικὴ ἀπάντησί της, μαζί... μὲ τὰ κόκκαλα τοῦ κοτόπουλου.

Τέλος, σὲ κάποιο μικρὸ μέρος τῆς Ἀγγλίας, ἓνας πᾶστορ εἶχε ἐρωτευθῇ ἀπὸ καιρὸ κρυφὰ μιὰ πλούσια ἐνορίτισσά του. Ξαφνικά, ἔλαβε ἓνα γράμμα της, πού τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὴν πρότασι γάμου τοῦ καὶ τὴν δεχότανε.

Μὰ αὐτὸς δὲν τῆς εἶχε καμὲν ποτὲ τέτοια πρότασι! Πῶς ἦταν δυνατό νὰ βρῇ τόσο θάρρος;...

Καθὼς προσπαθοῦσε, λοιπόν, νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα, πρόσεξε, ὅτι τὸν στυποχάρτο τοῦ εἶχε κατὰ ἀποτυπῶμα φράσεων, γραμμένων ἀπὸ τὸν τὸν ἴδιον δὲ κόκκινον μελάνιν. Κι' ὁμῶς δὲν θυμότανε νάχε γράψῃ ποτὲ μὲ τέτοιο μελάνιν... Κράτησε, λοιπόν, τὸν στυποχάρτο μπροστὰ σ' ἓνα καθρέφτη καὶ μπόρεσε ἔτσι νὰ διαβάσῃ, ὅτι ὑπῆρχε γραμμένο πάνω του: Ἦταν πραγματικὰ μιὰ πρότασι γάμου, πού τὴν εἶχε γράψῃ καὶ τὴν εἶχε ταχυδωμῇ μάλιστα, μὲ τὴν διεύθυνσι τῆς ἀγαπημένης του, σὲ κατὰσταινί ὑπνοδασίας!

Μετὰ ἔξη μῆνες, παντρεύτηκε τὴν ἐκλεκτὴν του, χωρὶς νὰ τῆς πῇ ὅμως ποτὲ πῶς ἦταν ὑπνοδασίς!

Ὁ ΧΤΘ μῆνες βασανίστηκε μέχρι πού ν' ἀποσπᾶσθαι τὸ πρῶτο ραντεβού ἀπὸ τὴν Ἀσπα. (Ἀπλάσι, Ἀπασία, Ἀσπα καὶ Σία = Ἀσπαρία). Εἶχε δὲ μάτια μὲρ μὲλῶτα καὶ παικνιδίονα, μιὰ μυτι τσα ἐλαφρὰ ἀνασηκωμένη μὲ καριτωμένη ἀναίδια καὶ τέσσαρα ἀκρο (δὺς χέρια καὶ δὺς πόδια) καλλίγραμμα. Καὶ ἦταν, ἐπὶ πλέον, ἡ Ἀσπα ἓνας ζωηρὸς τύπος κοπέλλας — μὲ τὴν καλὴ ἐννοία. Καὶ πετοῦσε πικάντικες κουβέντες κι' αὐτοὶ οἱ τύποι, οἱ ζωηροὶ καὶ πικάντικοι, δὲν πέφτουν εύκολα. Τέλος πάντων, πῆς-πῆς ὁκτὼ μῆνες κατέλαβε πῶς ἔχει ἐνῶπιόν της σοβαρὸ αἰσθημα κι' ἔπεσε. Ἦτανε δευτέρα βράδυ πού ἐνῆνε ἡ τελευταία μου νικηφόρα προσπάθεια καὶ τὸ ραντεβού ὠρίστηκε γιὰ τὴν Τετάρτη ὥρα ἔξῃ, στὸ Στάδιο.

— Γιατὶ τὸ Στάδιο; μὲ ρώτησε.

— Γιατὶ θέλω καὶ τὸ αἰσθημα μὲς νὰ ἔχῃ εὐρὺ οὐρανὸν, εἶπα γιὰ νὰ δεῖξω τὸ πνεῦμα μου.

— Ἄν εἶναι νὰ μοῦ λές τέτοια, Γιαννάκη, δὲν ἔρχομαι.

— Ἐλὰ καὶ δὲν σοῦ λέω. Δὲν περιγράφω τὴν ψυχικὴν μου εὐδαιμονία. Ἦταν ἡ ἴδια πού δοκιμάζει κάθε νέος ὅταν πετυχαίνει τὸ πρῶτο ραντεβού. Τοῦτο μόνο θὰ πῶ, πῶς εἶχα τὴν ἀίσθησι ὅτι μιὰ βαρελάκι πετιμέζι εἶχε ἀνακατεῖ μὲ τὸ αἷμα μου καὶ κυκλοφοροῦσε, γλυκύτατα στὴς ἀρτηρίες μου. Τὸ πρῶτο ραντεβού, ὅχι ἀπλῶς μὲ τὸ καρίτσι πού σοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ μὲ τὸ κορίτσι πού σ' ἔχει παιδεύσει — τί εὐτυχία! Εὐτυχία τόσο μεγαλῶτερη, ὅσο πιδ μεγάλο εἶναι τὸ παιδεύμα.

Ἄς εἶναι. Εἶχα μετρήσει τὴς ὥρες καὶ τὰ δευτερόλεπτα. Εἶχα ὀνειροπολήσει, εἶχα χορῆσαι ὅλα μόνος μου γιὰ νὰ δῶσω διέξοδο στὴν χαρὰ μου καὶ οἰδερῶναι τὴν ριγὴ νραδάκι μου γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὸ ραντεβού μου καὶ ἦταν ἡ ὥρα πέντε καὶ δέκα. Καὶ (ντρίν) τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἦταν ἡ θεία μου ἡ Κική, πού ἦθε νὰ μοῦ πῇ πῶς ὁ θεὸς μου ὁ Πάτροκλος βρισκόταν στὸ νοσοκομεῖο. Ἐτοίμος γιὰ ἐγχείρησι κι' ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ μὲ ἴδῃ.

— Καλὰ θεία, θὰ πάω αὐριο.

— Αὐριο; Τί νὰ σὲ κάνει αὐριο; Αὐριο ἔχει ρίξει. Θέλει νὰ σὲ ἴδῃ ἀπῶθε.

— Καὶ γιατί νὰ μὲ ἴδῃ ἀπῶθε;

— Γιατὶ ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ ὠριμμένες παραγγελίες. Σέρεις ὅτι μόνο σὲ σένα ἔχει ἐμπιστοσύνη.

— Τὸν εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τις δώσῃ μετὰ τὴν ἐγχείρησι;

— Μετὰ τὴν ἐγχείρησι μπορεῖ νὰ εἶναι ἀργά, Γιαννάκη μου. Κι' αὐτὸ εἶναι πού φοβάται ὁ θεὸς σου. Σοῦ λέει ἐγχείρησι εἶναι, κανεὶς δὲν ξέρει τίς συνέπειες. Ὁ ἄνθρωπος πρὶν νὰ εἶναι τακτοποιημένος.

— Σήμερα, θεία μου, ἡ χειρουργικὴ ἔχει κάνει τόσες προόδους.

— Μὴν τὸ λές, Γιαννάκη μου. Ἐδῶ μπαίνει στὸ χειρουργεῖο νὰ νὰ σοῦ ρῖξουν ἓνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ δάκτυλο καὶ σὲ βγάζουν τέσσερις ἀπὸ μέσα.

— Καὶ τί ὥρα πρέπει νὰ πάμε;

— Τώρα, γιατί στὴς ἐπτάμισι τελειώνει τὸ ἐπισκεπτήριο. Ἐλὰ, μάλιστα προσφαινοῦμε.

— Ἔσε, εἶπε μου, στίς ἔξη ἔχω μιὰ σοβαρὴν ὑπόθεσι. Κρίνεται τὸ μέλλον δύο ἀνθρώπων.

— Ἐδῶ κρίνεται ἡ ζωὴ τοῦ θεοῦ σου κι' ἐσοῦ μοῦ μιλᾶς γιὰ μέλλον; Τί θὰ πῇ ὁ θεὸς σου, πού σ' ἀγαπᾷ τόσο;

Ἡ θεία ἔβαλε τὰ κλάματα. Λές καὶ τὸν εἶχε ἀποφασίσει τὸν ἄντρα της. Καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ περαχτῇ τόσο πολὺ, πού θὰ παίξῃ ρόλο στὴ ζωὴ του. Θὰ τοῦ χτυπήσῃ τὸ ἤθος.

— Καλὰ, θεία μου. Νάρθω κατὰ τίς ἐπτάμισι.

— Ἀδύνατον. Ἐπτά κλείνουν οἱ πόρτες καὶ δὲν ἀφίνουν οὔτε κουνοῦνι νὰ μῆν.

— Ἐλὰ κι' ἔχω τὸ ταξὶ κάτω. Μά... τί καίγεται; Πανί μύριζει...

— Ἐτρεψά καὶ γλύτωσα τὴν υἱὴν γραβάτα, πού τὴν εἶχε ξεκάσει στὸ οἶδρο. Ἡ ἄλλη μισὴ εἶχε γίνῃ στάχτι.

— Καλὰ, θεία μου. Ἐξῇ καὶ τέταρτο θὰ εἴμ' ἐκεῖ.

Ἡ θεία ἔδειξε δυσπιστία.

— Γιαννάκη...

— Θάρθω ὀπισθῶστε, θεία. Θὰ πεταχτῶ μόνο ν' ἀναβῶ τὴν ὑπόθεσι μου καὶ θὰ σπεύσω ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ πάσκοντ' ἑαυτοῦ.

Τί ἄλλο μποροῦν νὰ κάνω; Νὰ στείλω στὸ... στὸ καλὸ θέλω νὰ πῶ, τὸν πάσκοντ' ὅτι καὶ νὰ κυττάξω τὴν εὐτυχία μου; Ἐχω συνειδησι μέσα μου, δὲν ἔχω πῆτορο. Τὴν Ἀσπα θὰ τὴν ξαναἴδῃ, ἀλλὰ τὸ θεοῦ δὲν ἦταν βέβαιον ὅτι θὰ τὸν ξαναἴδῃ.

Νὰ, ἡ μάλλον, ἂν θὰ ἦταν σὲ θεοῦ νὰ μὲ πᾶ. Ἡ μάλλον, ἂν θὰ ἦταν σὲ θεοῦ νὰ μὲ πᾶ. Ἡ μάλλον, ἂν θὰ ἦταν σὲ θεοῦ νὰ μὲ πᾶ. Ἡ μάλλον, ἂν θὰ ἦταν σὲ θεοῦ νὰ μὲ πᾶ.

Χειρουργικὴ ἐπέμβασι εἶν' αὐτὴ, δὲν εἶναι μάστις καὶ ξανὰ. Στενοχωρηθῆκα βαθύτατα πού ἔαυσε ἡ εὐδαιμονία ζωῆς. Στενοχωρηθῆκα, κι' ἀκόμα πιδ βαθεῖα, ὅταν εἶδα τὴν τῆς ἀποφινῆς βροδύσι. Κι' ἀκόμα πιδ βαθεῖα, ὅταν εἶδα τὴν Ἀσπα νὰ κερταί καὶ φοροῦσε ἓνα πλεχτὸ κίτρινο μπλουζάκι, τὸ ὅσο σφιχτὸ ἀπάνω της, σὰν νὰ τὴν ἀγκάλιαζε. Ζήλεψα τὴ θεοῦ.

Ἡ Ἀσπα καμνοῦσε καὶ μόλις ἦρε κοντὰ μου καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της, ρώτησε:

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

— Πού θὰ πάμε;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Ἐγὼ Ἀσπα θὰ πάω στὸ νοσοκομεῖο... Γούρλωσε τὰ μάτια της.

—Στό;...

—Στὸ νοσοκομεῖο. Ἀσπα μου, τὸ καὶ τό... ὅταν μοῦ τότε ἡ θεία μου, μοῦ ἦρε νὰ σπάσω μιὰ καρέκλα καὶ νὰ τὴ φάω. Ἀλλὰ τί νάκανα; Ν' ἀρνῶμαι; Αὐριο τοῦ κάνουν ἐπέμβασι. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ μοῦ ὑπογορεύσῃ τίς τελευταίες του βελήσεις. Εἶνε μερικὲς οἰκονομικὲς ὑποχρεώσεις, πού δὲν μπορεῖ νὰ τις ἀποφύγῃ κανεὶς.

—Ἀπῶθε ἔτυχε καὶ μὲν Γιαννάκη;

—Ἀπῶθε, εἶμαι ἀτυχὸς βλάπεις. Τώρα, στίς ἐπτάμισι θὰ φύγω. Θεὸς νὰ μὲ περιμένῃς ἐξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

—Νὰ μοῦ λείπῃ, Γιαννάκη. Θὰ μύριζες

Οἰκονομικὲς ὑποχρεώσεις

ἰώδια, χειρουργεῖα καὶ κλίδανο ἀποτερώσεις. Ἀς τ' ἀναβάλουμε καλύτερα.

—Γιὰ αὐριο;

—Μόνο τὴν Κυριακὴν θὰ μπορέσω. Θεὸς πάλι στὸ Στάδιο;

—Ὄχι, δὲν θὰ μὰς φέρνῃ γούρι.

—Ὅρισε τοῦ Ζαθούρι, ὥρα ἐξέ-μηση. Ἡ Ἀσπα εἶπε κι' ἐγὼ πῆγα στὸ θεοῦ. Ὁ πάσκων θεὸς μοῦ ἔδωκε κατὰ καρδίαν, κατὰ ἀδελφίαν, κατὰ συμβούλιν καὶ κατὰ ἴδιν.

—Ἀνθρώποι εἶμαστε, δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ συμβῇ.

—Ἐσένα δὲν θὰ σοῦ συμβῇ τίποτα θεοῦ. Ἐμένα δὲν σοῦ συνέδιν...

—

—

—

—

—Δεν έρχεσαι κι' εσύ στο γάμο, να ιδής; Ο Άγιος Δημήτριος ο Λομποδιάρης είναι ρομαντική τοποθεσία.
—Ας μείνι το γλέντι. Πήγαμε στις οικογενειακές σου υποχρεώσεις και άς αναβάλουμε τη δική μας.

—Πότε θέλεις, Έρσα;
—Δεν μπορώ νωρίτερα από την Πέμπτη.
—Όρλασε το Πάρκο. Πέμπτη στις έξη και τέταρτο.
—Θα σου φυλάξω μπουμπιέρα, Άσπα.

—Νά μου φυλάξεις τρία κουφέτα από το δίσκο, να τα βάλω στο μαξιλάρι μου, να ιδώ ποιόν θα πάρω.

—Άσπα, τί κουδέντες είν' αυτές; Ποιόν άλλον θα πάρει; Κι' επήγα στο γάμο κι' έπειτα στο τραπέζι και πέσσα πικρότατες ώρες. Άλλά είχα κάνει το χρέος μου.

Την Πέμπτη ώρα 4, σιδέρω-
να το ποικίμοιο μου, με κόλα-
λο μάλιστα. Ντρίν... Τό κου-
δούνι. Ο ταχυδρόμος.
—Τηλεγράφημα.
Και μάλιστα από το εξωτερικό.
«Θάνα Πειραιά Πέμπτην, 7
μ. μ. ατιμόπλοιοι (Καρχαρίας).
Έλθε με παραλάδες. Στέλιος
Καρατζογιάνης».

Θάμπωσαν τα μάτια μου και
σπριχίχκα στην πόρτα.
—Υπογράφε, μου λέει ο δια-
νομεύς.

Υπογράφω σαν βλάκας και
δίνω και πουμπουρά.
—Ευχαριστώ, μά... κάτι και-
γεται, Πανι μυρίζει.

—Ας το να μυρίσει!
Είχε καί' όλη η πλάτη του
πουκάμισου.

Πού να πάρη ο διάολος. Σή-
μερα βρέθηκε νάρη κι' αυτός
ο θεός; Νά κάνω το κορόϊδο
και να πω πως δεν έλαβα το
τηλεγράφημα; Άλλά είχα υπο-
γράψει κι' ο θεός Στέλιος ή-
ταν όποι κείνους που υποπτεύ-
ονται και ρωτάνε. Ποία ή θέ-
σις μου; Κι' έπειτα τον σκέ-
φτηκε μονάχο του να καταβεί-
νη από το πλοίο και να φάχνει
να με βρή, έπειτα από οκτώ
χρόνια πούκε νάρη. Και δεν
θα ήταν κανένας άλλος συγγε-
νής στον Πειραιά, γιατί τό εί-
χε χαλασμένα με όλους. Μόνο
με μένα τάχε καλά κι' έκανε
πολύ άσχημα. Πάλεψα πολύ με
τον εαυτό μου, να πώ, να μην
πάρω. Άλλά, τέλος πάντων, έχω
συνειδησι μέσα μου. Δεν έχω
φάσα.

Χωρίς να της πω λέξι, της έ-
δωσα το τηλεγράφημα. Χαμο-
γέλασε σαρκαστικά.
—Οικογενειακές υποχρεώσεις,
είπε.

—Δεν έρχεσαι κι' εσύ στον
Πειραιά, Άσπα; Θα περάσου-
με ώρα.

—Τι να κάνω; Νά λάθω μέρος
στην υποδοχή; Ή να σηκώσω
καμιά βαλίτσα;

—Νά περιμένουμε συντροφιά.
—Από πού έρχεται ο θεός;
—Από την Πόλη. Θα φέρη και
παστουρμά και θα σου δώσω και
σένα.

—Ούφ! Μη μου λές τέτοια.
—Αντίστο καλό, αλλά το πρά-
γμα αρχίζει να καταντά γε-
λοίο. Όλο και κάποιος θεός
τυχαίνει. Μά πόσους θεούς έ-
χει;

—Με τούτον τελειώνουμε,
είπα. Πότε θα ιδωθούμε;
—Μάλλον δεν θα ιδωθούμε.
Πάλι κάτι θα τυχ.

—Δεν θα τύχη τίποτα, σου όρ-
κίζομαι. Δώσε μου μια τελευ-
ταία ευκαιρία. Άν ήξερεις τό
να τρελάθω...

Χρειάστηκε να δακρύσω για
να της αλλάξω γνώμη και να
της πάρω ένα ραντεβού για τη
Δευτέρα στις έξη. Μόλις μ' έ-
παιρνε ή ώρα για να φτάσω στον
Πειραιά. Και τό πιο άστείο είν-
αι ότι το ατιμόπλοιοι (Καρ-
χαρίας) φάνηκε λίγο πριν ά-
πό τα μεσάνυχτα, φέρνοντας

τό θείο μου και 350 επιβάτες.

Και ή μόν άνχειρποις επέ-
τυχε, αλλά ο άσθενής απε-
θίωσε. Ο θεός Πάτροκλος. Και
άπεθίωσε Κυριακή βράδυ. Και
ή τελετή της αποχρήσεως ά-
πό τό μάταιο αυτόν κόσμο, εί-
χε ορισθί για τις έξη τ' από-
γευμα, Δευτέρα. Τότε του δώ-
σανε σειρά. Έσπασα τό τηλε-
φώνη κι' έφαγα τον κόσμο για
να βρω την Άσπα και να την
ειδοποιήσω. Στάθηκε αδύνατο.
Κι' ή με περίμενε στις έξη!
Στις έξη τό ραντεβού, στις έ-
ξη και ή υπόθεσι του θείου
θεέ μου, πως κανονίζονται ή
θεέ μου, πως κανονίζονται;
Τοι δυό άντίθετα γεγονότα;
Και τώρα τί γίνεται; Να την ά-
φήσω να περιμένη και να μην
πάρω καθόλου; Δεν γίνεται.
Πρέπει να την δώ όπωσδήποτε.
Μπαίνουμε σ' αυτοκίνητα,
υπρόσθ τό μεγάλο με τό θείο
επιλωμένο, πίσω τα άλλα. Σε
ένα άπ' όλα είν' εγώ, με τέρε-
σες μακρινές συγγενείς.
Καθώς τ' αυτοκίνητα πηγαίνουν
άργά, στή σειρά, λέω στο σω
φέρ:

—Κόψε δεξιά και τράβα Πα-
τσιών. Γούγορα!
—Πού μάς πάς; ρωτάει ένας
συγγενής, άνήσυχος. Έσεις ά-
καλησθύνιε την κηδεία.

—Εκεί θα πάω, αλλά θα πε-
ράσουμε πρώτα από κόπρη. Εί-
ναι άνάνκη. Τελευταία θέλποις
του θείου.

Ο σωφέρ ξεκόβει και παίρ-
νουμε άλλο δρόμο.

—Στό Πάρκο!

Είναί ή η και τέταρτο. Βλέ-
πω την Άσπα που σέυνει. Πι-
δάω. Της δείχνω τό πένθος.

—Άσπα... Ο θεός μου... Τώ-
ρα τον πάω κι' έκοψα για νά
θω να με ειδοποιήσω.

—Κι' ένώ κήδω! μου άπαντά.
—Άσπα... Για τό θεό, μη μου
τό κάνης αυτό. Δώσε μου μια
τελευταία ευκαιρία.

—Άσε με ήσυχη, πουλάκι
μου και κύνη τις οικογενεια-
κές σου υποχρεώσεις.

—Άσπα, με σκοτώνεις!
Οι άλλοι επιβάτες βλέπανε
τή σκηνή κι' έβδαν τις φω-
νές:

—Αειντε, Γιαννάκη! Δεν
ντρέπεσαι!

Ντρέπομουννα, αλλά τί να
κάνω;

—Έλα κι' εσύ, αν δεν πι-
στεύης, Άσπα, θα περάσουμε
ώρα.

—Αειντε τράβα. Ταξί!

Μπαίνει σ' ένα ταξί, μπαίνω
στο δικό μας:

—Άκούσθαι αυτό τό ταξί!
διατάζω τον οδηγό.

—Εγώ είμαι της κηδείας, δη-
λώνει ο σωφέρ και κάνει τό
κεφαλιού του. ένώ οι συνεπιβά-
τες μου σταυροκοπούνται και
με κυττάζουν με φανερή αντι-
πόθεσι.

Μόλις προφτάσαμε.

Έκλαψα, έκλαψα πολύ, τη
χαμένη μου ευτυχία.

—Ότάνει πιά, μου λέει κι' ή
ίδια ή θεία Πατροκλίνα. Έσύ θα
πάθης τίποτα, παιδί μου. Τόξε-
ρε ο θεός σου πως τον άγαπού-
σες τόσο...

Ναί, αλλά πιο πολύ άγοπού-
σα την Άσπα. Όμως, άνόθεμα
τις οικογενειακές υποχρεώσεις.
Αυτές μ' έσπασαν, σαν να ήταν
συνεννοημένες μεταξύ τους.
Και τώρα σκέπτομαι ν' αποκλη-
ρώσω τους θεούς μου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

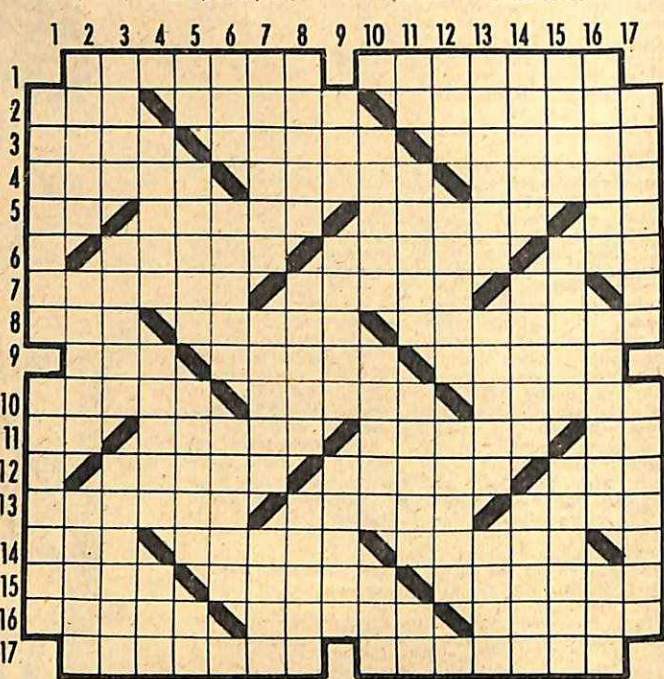
ΕΞΕΛΚΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΕΜΑ

Η άλλεργική ευαισθησία σέ ώ-
ριμαμένη τροφή μπορεί να προκα-
λέση επίμονες και υποτροπιάζουσες
εξελκώσεις μέσα στο στόμα, που
κάνουν δύσκολη την κατάποσι και
συντελούν στην έκκρισι υπερβολι-
κού σάλιου. Έχει παρατηρηθί ω-
στόσο ότι, για να παρουσιασθούν
αυτά τα άλλεργικά συμπτώματα,
πρέπει να συνοπάσουν συναισθη-
ματικές διαταραχές.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 555

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άφθονεί στις ακρόποταμι-
ές. — Φαερή αρρώστεια.
- 2 Τμήμα καλλιεργημένου στρέ-
ματος. — Έλαχίστη ποσό-
της ύγρου.
- 3 Διατρεί τροφήμα. — Άγα-
θος... αυτό του οποίου οι σπό-
ροι χρησιμοποιούνται στην
φωσφοκευτική.
- 4 Όρος της ηλεκτρολογίας.

ακρίως (άραβικό). — Γαλλι-
κος είκος βαρώνου της Πε-
λοποννήσου.

5 Άστρο. — Ιταλική ναυτική
βάσις. — Προορίζονται για
καλονέους. — Νότα.

6 Τό μικρό όνομα Έλληνας
ντίζερ. — Έσδοον άνθρ-
πων που έχουν κρημα. — Δι-
εθνές σήμα.

7 Την επιζητούμε στά ταξει-
δία. — Έκει βρίσκουν την
τροφή τους τό ζώα. — 35

8 Ράτσα. — Έλλην ύπαρξι-
στές. — Όνομα τριών βασι-
λέων της Περγάμου.

9 Άρθρο. — Ταραχή. — Άσις
του Διός.

10 Βάθος (ξεν.). — Τέκνον. —
Περίφημη όπερα.

11 Αρχικό του στρατού μας. —
Υμνος. — Βοηθεί την όρα-
σι. — Όμοια σύμφωνα.

12 Διάστασις. — Έχει τουλάχισ-
τον 1000 σπία. — Έπώνυ-
μον διασημού κωμικού.

13 Άγνωστη στους όκνηρούς.
— Κατόργησις. — Έμπνέουν
σεδασμό.

14 Άνθος. — Δεν προσφέρουν
τίποτα στην όσφρησι. — Θη-
λαστικό των άγρών που κα-
ταστρέφει τό σπαρτά.

15 Όργανον αισθήσεως. — Ζω-
οτροφή. — Προδίδουν καμ-
ιά φορά τον δολοφόνου.

16 Άεπτό και αικυπρό έυλο που
ξεφεύγει από μεγαλύτερο
κουμάτι. — Γερμανός μελε-
τητής της ελληνικής και
ρωμαϊκής μυθολογίας (έ-
πών.). — Ευρωπαϊά.

17 Δεν είναι εύκολο να τους
καταλάβετε. — Πιο γνωστό
ως ραπατάκι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Διάβολος. — Περιφημος Έλ-
λην γλύπτης.

2 Ιμάνι της Β. Γαλλίας. —
Σημείον του ορίζοντος. —
Τόν χειμώνα αυξάνουμε τον
άριθμό τους.

3 Όρος του Τρωικού πολέ-
μου. — Ρόφημα. — Προλέγει

το μέλλον.

4 Δημητριακόν. — Παλλη-
ρός. — ... Μιράντο: στίχο
του κινηματογράφου.

5 100 τετραγωνικά μέτρα. —
Έυλο με κανονικό σήμα. —
Την θέλουμε όσοσδήποτε
καλοκαιρί και ζεστή τον χει-
μώνα. — Πρόθεσις πρό δασυ-
νομένης λέξεως.

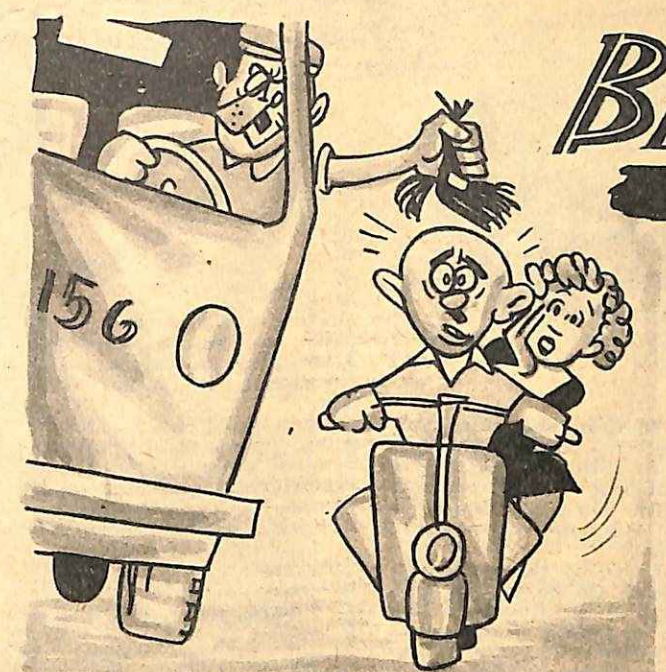
6 Χαρακτηρίζει Έκωσας. —
Όμιλία. — Παθησις.

ΚΟΝ Τ ΣΙΟΛΑΚΟΣ

Η λύσις του 554
στη σελ. 82

Η παράξενη «όρρονευρίτις»

Όρισμένα άτομα, φρού κάνουν
ένα έμμέλιο ή όρρό, παθαίνουν μια
πολύ όδυνηρή επιπλοκή που όνο-
μάζεται «όρρονευρίτις». Ίσως να
είναι άλλεργικής φύσεως, θεω-
ρείται δε δύσκολα. Μόνον ή κορ-
τιζόνη έδωσε γρήγορα και άριστά
άποτελέσματα έναντίον της.

—Άχ!... τον άτιμο!

—Τί έγινε, ρέ Περικλή; Πάλι ξεφούσκωσε ή πι-
νιή ρέδα;...

—Δεν τόξερα ότι υπάρχουν και βέσπες δυνά-
μεως... δυό ίππων!...

ΒΕΣΠΕΣ... του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

—Πάψε εσύ, Άγλαΐα!... Ξέρω εγώ πού πρέπει
να βάλω τό γρύλο!...

Βέσπα τριών θέσεων!

—Κυττάζε μπροστά σου, Θανάση, γιατί οι άπό
πίσω θα νομίζουν, ότι κάνουμε σήμα να... στρίψουμε
άριστερά!...

Κατακτείνετε την όμορφη σας

είνε να βρέξετε μία κομπρέσσα μέσα σε παγωμένο νερό και να την βάλετε επί 2 - 3 λεπτά στα μάτια σας. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε και τα εξής:

- Το τσάι, που θα το παρασκευάσετε πολύ δυνατό. Οι κομπρέσσες που θα βάλετε στα μάτια σας πρέπει να είναι πολύ ζεστές. Το τσάι δίνει λάμψη στα μάτια κι' εξαφανίζει προσωρινά τους μαύρους κύκλους που έχουν σχηματισθεί γύρω τους.
- Την ίδια ευεργετική επίδραση έχει και το κρύο άνθονερο.
- Πολύ καλό κάνουν επίσης οι πολύ ζεστές κομπρέσσες με χαμομήλι.
- Το τίλλιο είναι καλύτερο να το χρησιμοποιήσετε σε καταπλάσματα. Θα βάλετε μία φούχτα τίλλιο μέσα σε ελάχιστο βραστό νερό κι' αφού κρυώσει λίγο θα το απλώσετε σ' ένα μαντήλι και θα το βάλετε χλιαρό πάνω στα μάτια σας.
- Όταν η κόυρασις των ματιών σας αντανακλά και στη γενική σας κατάσταση, θα σας κάμη πολύ καλό να βάλετε στον τράχηλό σας μία ζεστή κομπρέσσα, στην οποία θα ρίξετε μερικές σταγόνες καμφορούχου οινόπνευματος.

2. Όταν τα μάτια σας είναι κόκκινα

Θα σας κάμουν καλό τα τοπικά λουτρά (υπάρχουν στο εμπό-

Τα φωτεινά και ελκρινή μάτια προκαλούν την συμπάθεια και εμπνέουν την εμπιστοσύνη...

ΕΝΑ ωραίο βλέμμα είναι μία ύψοχρηστική επιτυχία, όχι μόνον στον έρωτικό τομέα, αλλά και στον επαγγελματικό ή τον κοινωνικό. Τα φωτεινά και ελκρινή μάτια προκαλούν την συμπάθεια και εμπνέουν την εμπιστοσύνη. Τα μάτια αντανακλούν όχι μόνο την φυσική, αλλά και την ψυχική υγεία μας. Όταν υποφέρετε από μία ασθένεια, στα μάτια σας αντανακλώνται τα πρώτα συμπτώματά της! Όταν, εξ άλλου, εισάσετε λυπημένη, τα μάτια σας χάνουν τη λάμψη τους και γίνονται άστα.

Προσεχτικές παρατηρήσεις, που έγιναν από τους βιολόγους κατά τα τελευταία χρόνια, απέδειξαν ότι η καλή διατροφή είναι απαραίτητη στην υγεία των ματιών. Αυτή τους δίνει τη ζωρότητα και τη λάμψη τους. Όπως και άλλος ο οργανισμός μας, τα μάτια έχουν ανάγκη, συνεπώς, από πρωτεΐνες, βιταμίνες, αμινοξέα, μεταλλικά άλατα κτλ.

Παρατηρήθηκε ειδικότερα ότι η έλλειψη ωρισμένων βιταμινών, όπως της Α, προκαλεί διάφορες αναμολίες της όρασης. Τα μάτια, στην περίπτωση αυτή, γίνονται ευαίσθητα στο φως και δεν μπορούμε να κάμουμε χωρίς γυαλιά.

Οι σύγχρονοι διατροφικοί υποστηρίζουν ότι, για να έχουμε καλή όραση, πρέπει να εισάγουμε ημερησίως στον οργανισμό μας 10.000 τουλάχιστον διεθνείς μονάδες βιταμίνης Α. Μπορεί, μάλιστα, ανεβάζουν αυτό τον αριθμό σε 25.000.

Απαραίτητη είναι επίσης και η βιταμίνη Β2 ή ριβοφλαβίνη. Αυτά άλλα στοιχεία, που χρειάζονται τα μάτια μας, είναι η βιταμίνη D και το ασβέστιο. Η έλλειψή τους εξαφανίζει την όραση και εξαφανίζει τη λάμψη των ματιών.

Αλλά, εκτός από την κακή διατροφή, και διάφορες ασθένειες έχουν επίσης δυσάρεστο αντίκτυπο στα μάτια. Τα προηγμένα μάτια π.χ., όταν το πρόβλημα δεν οφείλεται σε τοπική διαταραχή, φανερώνουν μία συμφορησι του ήπατος ή μία πάθηση των νεφρών. Γι' αυτό, όταν το πρόβλημα δεν εξαφανίζεται με τα μέτρα που θα σας υποδείξουμε παρακάτω, πρέπει να καταφύγετε δίχως αναβολή στο γιατρό σας.

Προκειμένου για τους μαύρους κύκλους, που σχηματίζονται γύρω στα μάτια, η κυριώτερη αιτία που τους προκαλεί είναι η υπερκόπωση. Είναι δυνατόν να οφείλονται επίσης σε υπερβολική συγκέντρωση της ειδικής χρωστικής ουσίας του δέρματος, που είναι γνωστή με το όνομα μελανίνη, στην περιοχή των ματιών. Στην πρώτη περίπτωση, το ρεμπιζω είναι δυνατόν να εξαφανιστούν τα μαύρα κύκλους. Στη δεύτερη, όμως, δεν μπορεί να γίνει τίποτα.

Και τώρα, ως δοκιμή πώς θα καταπολεμήσετε διάφορες τυπικές διαταραχές των ματιών, που, εκτός από τον μακρύτερο αντίκτυπο που μπορεί να έχουν στην υγεία σας, είναι και αντιαισθητικές σε μεγάλο βαθμό.

1. Όταν τα μάτια σας είναι κουρασμένα

Το απλούστερο φάρμακο

Το γάλα και το φρέσκο βούτυρο είναι απαραίτητα για την καλή υγεία των ματιών.

Η υγεία και η όμορφη ΤΟΝ ΜΑΤΙΟΝ ΣΑΣ

ριο ειδικές συσκευές γι' αυτό το σκοπό) ή οι κομπρέσσες με αλατισμένο νερό (δυο κουταλιές της σούπας μέσα σε ένα κιλό βραστό νερό). Αν έχετε νευρική ιδιοσυγκρασία, θα βάλετε αυτές τις κομπρέσσες ζεστές. Αν, αντίθετα, έχετε λυμφοτική ιδιοσυγκρασία, θα τις βάλετε κρύες.

Αλλά και χωρίς να είναι τα μάτια σας κόκκινα, μπορείτε να βάλετε κομπρέσσες με αλατισμένο νερό κάθε βράδυ. Θα διατηρήσετε έτσι τα μάτια σας νεανικά και ωραία.

3. Αν τα μάτια σας είναι ξηρά

Θα κάμει ένα τοπικό λουτρό με μία χλιαρή διάλυση βορικού οξέος μέσα σε άνθονερο (5 - 6 πρέζες βορικού οξέος μέσα σε ένα κιλό άνθονερο).

4. Αν τα μάτια σας φλογίζονται και σας καίνε, χωρίς όμως να είναι κόκκινα

Θα βάλετε κομπρέσσες με νερό πολύ ζεστό ή παγωμένο. Κάθε κομπρέσσα θα την κρατάτε πάνω στα μάτια σας ώσπου να εξαφανισθεί η αίσθησις της ζέστης ή του κρύου.

5. Αν τα μάτια σας δακρύζουν

Θα τα πλένετε τρεις φορές την ημέρα με ένα ελαφρύ αφέψημα αλόης ή φλοιού βελανιδιάς. Μπορείτε επίσης να βάλετε κομπρέσσες με ζεστό νερό, στο οποίο θα προσθέσετε και μερικές σταγόνες ροσής.

6. Αν τα βλέφαρά σας είναι κόκκινα

Θα βάλετε χλιαρές κομπρέσσες με χαμομήλι, τίλλιο ή μόλχα.

7. Αν τα βλέφαρά σας είναι πρησμένα

Το πρόβλημα θα εξαφανισθεί με μερικές κομπρέσσες με τσάι ή άνθονερο. Πρέπει, εξ άλλου, να μην τρώτε αλμυρά φαγητά και να προσέχετε το πεπτικό σας σύστημα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ο λαϊκός προσίδει την πραγματική ηλικία σας

Εκθέσεις

Ζών εκθέσεων το κύμα έχει πάρει αίσιας φόρα, στην πρωτεύουσα, στα περίξ και σ' όλον την χώρα... Κι' είναι τόσες οι εκθέσεις, στη δική μας εποχή, ώστε δεν μπορείς μαζί τους να φέρεις τέλος και αρχή, ούτε να υπολογίσεις ακριβώς την έκτασή τους και στην πλήρη, τέλος πάντων, να προβείς την έκθεσή τους!

Πάντως μέσα στην πληθώρα των ποικίλων εκθεμάτων, υπερέρχουν οι εκθέσεις γυναικείων φορεμάτων, που οι πλούσιες τους στόφες τις κυρίες ξεμυαλίζουν και τα πλάνα μανικέν τους τους κυρίες... σκανδαλίζουν! Τις... εκθέσεις των γραμμών τους, δηλαδή προσέχουν (όλοι κι' εμφανώς κι' αυτοί εκθέτουν το παχύ τους πορτοφόλι, για να μη βρεθούν σε τέτοια μανικέν εκτεθειμένοι και πλουτίζουν τις μοδιές τους, μη φανούν... απαγορευμένοι!

Εάν κάνης μία βολτίτσα μέσ' στα μπάρ τα κοσμικά, θα βρεθείς μπροστά σε πλείστα ξεπασμένα θηλυκά, που την όψη τους την έχουν εντονότατα βαμμένη με κραγιόνια, με πομάδες και με πάστες... παστομένη! Είναι μπλε τα βλέφαρά τους απ' το ρίμμιλ το πολύ, πλατινέ ή κεφαλή τους ή συχνά πορτοκαλλί και την κρίσι σου, νομίζω, σ' αδαμώς την αδικεί, εάν πής πως αντικρύξεις έκθεσιν... ζωγραφικής!

Μία φορά την εβδομάδα ή το μήνα μία φορά, καταπλώνουν ξένοι στόλοι στού Φαλήρου τα νερά... Και μ' αυτή την ευκαιρία, βλέπεις, φίλε μου, πολλές ελαφρές πεταλουνίτσες και υπέρβεις παρδαλές τα τρελλά πληρώματά τους, μάνι-μάνι να... πλενρίζουν και μαζί τους νύχτα-μέρα, μέσ' στα κέντρα να γυρίζουν! Αναιδώς γυρίζουν, ήτοι, κι' ασυστόλως μέσ' στους δρόμους με φαντάρους, με κομάντος και με ναύτες πολυχρώμους, ότι μπορεί να υποστηρίξη αναντίρρηση κανείς, ότι βρίσκεται μονίμως εις εκθέσεις... διεθνείς!

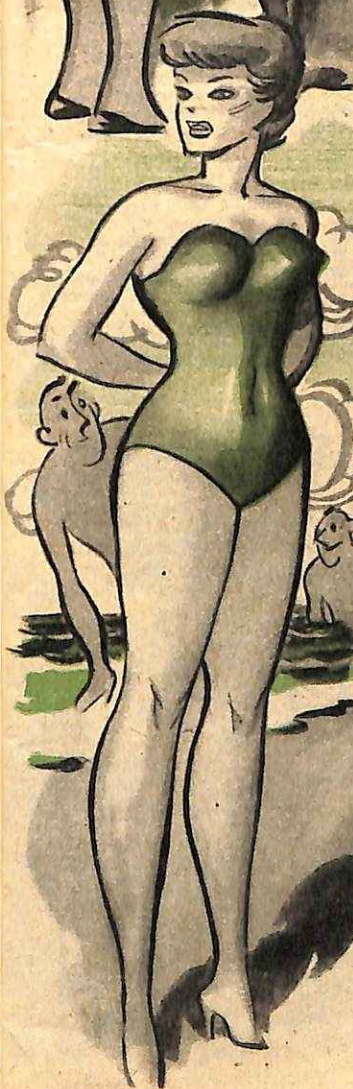
Είς της Γλυφάδας τ' ακρογιάλι, αν τραβήξες κάποια μέρα για να πάρης το λουτρό σου ή γ' άλλης τόν αέρα, συναντάς... εκτεθειμένα σωματάκια ζηλευτά και κυρίως κάτι μέλη τορνευτά και σμιλευτά, που το μάτι σου μπροστά τους αυτομάτως το γουρλώνεις και πιστεύεις ακραδάντως κι' επισημως το δηλώνεις, πως το θέρος ή Γλυφάδα έχει εκθέσεις διαρκείς κι' άπειρώς απολαμβάνεις έργα τέχνης... γλυπτικής...

Εάν κάνης τα βραδάκια στα δασύλια μία τσάρκα και στού άστεως, αν θέλεις, τα νταμάρια και τα (πάρκα, θα προσέξες ωρισμένα ζευγαράκια νεαρά, που τον λαύρο έρωτά τους εκδηλώνουν φανερά! Ζευγαράκια, που δεν δίνουν προσοχή και σημασία ότι την υπόληψή τους την εκθέτουν δημοσία και τα περισσότερά τους φτάνουν μέχρι το σημείον, που κι' εκθέσεις κάνουν άλλες έξω του Βερεφοκομείου!

Βλέπεις, τέλος, αναγνώστα, στη ζωή μας, θες και μη, και συζύγους ούκ' ολίγους δίχως τόλμη και πυγμή, που καθόλου τα χατήρια της καλής τους δεν χαλάνε και δεν δίνουν δεκαράκι, ούτε... πονοκεφαλάνε, αν τυχόν ή σύζυγός τους συγχωγαίνη από κουμπέτι κι' ούτω πως το... μέτωπό τους εις κινδύνους το εκθέτη!

Αλλά κι' αν συμβή, σπανίως, τόν σκληρό να παραστήσουν και θελήσουν της καλής των τα ήνια να κρατήσουν, μονομιάς αυτή αστραφεί κι' η μαμάκα της βροντά και πεδίων το... μεταπούν το σπιτάκι καταντά! Έτσι ο σύζυγος δ' άλλας μέγα θύμα της... κουτάλας κι' όλων των αντικειμένων των κουζίνας εν γένει με τσιρότα και με γάδες στο γραφείο του πηγαίνει. Κι' εξ αιτίας ασυμάντου άφρομής συζυγικής, γίνετ' εκθέσις, μοιραίως, έργων... χειροτεχνικής!

Επισημαίνω... ο Διοικητής Γ.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

ΦΙΛΟΧΙΘΙΜΕΝΑ ΕΤΕΡΑ

Οι αρχηγοί των ομάδων αυτών διώλυναν τα πεδία ρίψεως, που βρίσκονταν συνήθως στις πλαγιές των βουνών, στους κάμπους και στους ορεινούς όγκους. Πολλές φορές, ταχυδρομικών περιπτέρων, μεταδίδαν το «στήμα» ο ένας στον άλλο, κίτρινο του Λονδίνου. Από την Ελλάδα, το «στήμα» αυτό με-

Στά πεδία ρίχες βιόντατο διαφορά συνθηκτικό δόξα «Κίρκη», «Νάο», «Μήτορ», «Κέρβερος», «Ιουλιμή», «Μάγισσα» και άλλα. Υστερό από τη μετάδοσι από στήματα, αναγνωριστικά αεροπλάνα φωτογράφιζαν στα πεδία αυτά μέρα μεσημέρι, για να διαπιστωθεί η καταλλήλότητά τους. Μετά από τη διαδικασία αυτή, πάνω στὸν τεραστίου χάρτη τῶν Γερμανῶν Ἐμπειροσθέντων τοῦ Τέμποροφιντ καί τοῦ Χάρινγκτον, καρφωτόταν ἡ σχετική ἐξήγηση σημασιολογία, με κάθε βιωντική λεπτομέρεια: «Ὅταν μετ' ἀνδραγαθίου χητεύεσθαι ἀπὸ τὸ Λονδίνο ὅλας ἡ εἰλλα ἐξόδισι, φοο-

Ἔνα λεπτό φργότερα, καθώς κινταζαν τὸν οὐρανό, ἄρχισαν τὰ οὐ-
λαιοτὰ τῶν σερήνων στὸ ἀεροδρόμιο. Ἐσθίμαιναν συναγεμῶ. Διαταγὲς
βλαστήρες ἀκούονταν ἀπὸ ποιντοῦ καὶ βλαστήμιες ἔφταναν στ' αὐτιά

Οι τεράστιες φλόγες, που ξεπετάχθηκαν από τη μεριά του εχθρικού αεροδρομίου, γέμισαν τους όχθω άνδρες από συγκίνηση κι' ένθουσιασμό...

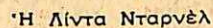
Κι αυτή ήταν η αλήθεια. Ή δρoσε της αμυστικής Αεροπορίας ο-
πλιστική ως το τέλος του πολέμου. Πάνω σε μία μαρμαρί-
νη πλακά, έξω από τον Άγιο Παύλο του Λονδίνου, είναι χαραγμένα τα ό-
νομα των εκατόν δέκα αγγλικών καλ. των δεκαπέντε γυναικών της δη-
μοσύνης, που έφεραν για την απελευθέρωση της Ευρώπης. Το ίδιο
και σε μία άλλη, απλή πλακά από γρανίτη, κάτω στο γαλλικό χωριό
Σαντί. Σ' ην υπεγράψαν οι έξι γυναίκες η έξη υπηρωμή: είς υπηρω-
μένη Αμερικανών, οι έξιοι έφ' αν τ' έφ' υπηρωμή: είς υπηρω-
μένης των, τον Απρίλιον του 1944, εφ' έξέδον αμυστοίον ριζοσ-
φόριον είς τον Μυστικόν ποταμό Στρατών, δια της απελευθέρωσιν της γα-
λλίας μας...

Μέσα στο κομψό καιμαρίνι της, σ' ένα από τα πιο γνωστά στούντιο του Χόλλυγουντ, η γνωστή κακκινόμαλλα στάρ γκωστή Χάρα, δέχθηκε την επίσκεψη μερικών απ' τους πιο «κουτσομπόλιδες» ρεπόρτερ. Ειδικά γις τις ανάγκες του φίλμ «Λαίδη Γκοντίβα του Κόβεντρι», στο όποιο πρωταγωνιστούσε, ήταν ντυμένη πολύ παράξενα: φορούσε ένα είδος ρόμπας, που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους και είχε ελεύθερα ά μακριά «ρούσσια» μαλλιά της — ψεύτικα, βέβαια — που κι' αυτά έφθαναν σχεδόν μέχρι το έδαφος!

Ὁ Ἰησοῦς ἀκριβῶς φέρω τώρα κάτω ἀπὸ τὴ ρομπή μου...
 καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ γράφετε πῶς ὅσα διαβίδει ἐναντίον
 μου ὁ πρῶτος σὺζυγός μου, εἶναι τερατῶδες ψέμματα. Ἀφοῦ μὲ
 ἀπάτησε πολλές φορές, ἀφοῦ μὲ κακομεταχειρίσθηκε περισσότερες
 καὶ μὴ ἔκανε τὴ ζωή πραγματικὴ κόλαση, βγαίνει τώρα καὶ μὴ
 ἀποδίδει πρᾶξιες, ποὺ δὲν ἔκανα ποτέ, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ
 λύσει τὰ νεύρα...

Η Μωβιν στη ταινία της «Η κόρη του Γουότον»

— Πριν λίγο καιρό, λέει αυτός, υπέθαλα αίτηση στο αρμόδιο δικαστήριο να μου επιτρέψουν να πάρω πάλι κοντά μου την κόρη μου. Ή μητέρα της και πρώην γυναίκα μου είναι ανάξια να την έχει μαζί της, έφ' όσον ο τρόπος της ζωής που κάνει, δίνει λαβή σε σχίσματα και σοβαρές παρεξηγήσεις. Συγκεκριμένα, κατηγορώ την πρώην γυναίκα μου, ότι συνδέεται από καιρό αισθηματικά μ' ένα πλούσιο Μεξικανό, τόν Ένρικο Πάρρας, και έδεξάθε κατ' επανάληψη να φύγει μαζί του για τὸ Μεξικό, γιὰ «μερικές ημέρες ξενοασίας καὶ εὐτυχίας», όπως εἶπε ἡ ἴδια σὲ φίλες της. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸς ὁ Μεξικανὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς αισθηματικὸς φίλος της; Πριν ἀπ' αὐτόν, φαίνεται να ὑπῆρξαν κι' ἄλλοι. Πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη, σ' ἕνα κομικὸ κέντρο, ἀναγκάστηκα νὰ ἐυλοκώπησω κάποιον «ὁμορφονιό», ὁ ὁποῖος ἔλεγε μεγαλοφώνως σὲ δυὸ ἄλλους, ὅτι ἐπὶ τότε ποὺ χώρισε μετ' αὐτὸν βλάκα τὸν ἄνδρα της, ἡ Μάρια Ὁ Χάρα, κάνει τὴ ζωὴ εὐθυμῆς ζωητοχάρους!...

Σύντομες είδησούλες

στους καλύτερους ηθοποιούς.
Το μεγαλύτερο βραβείο, ο Χρυσός Λέων του Αγίου Μάρκου, δόθηκε ομοφώνως στη Δανία για το φιλμ «Η λέξη», που σκηνοθέτησε ο Κάρλ Ντρέιερ. Παραδόξως, το βραβείο αυτό είναι το πρώτο που κερδίζει ο μεγάλος αυτός σκηνοθέτης, ο οποίος μάς έδωσε μετ'αύτη άλλων και την παλαιά και αλυσμένη του «Ζάν ντ' Αρκ».

καὶ ἀληθομνητὴν ἀξάνει ἄρκον.
Ἀργυροὶ Λέοντες, πού ἀποτε-
λοῦν τὸ δεύτερο, τρίτο, τέταρτο
καὶ πέμπτο βραβεῖο, δόθηκαν στὰ
ἀκόλουθα φιλιμ: «Ὁ τίτζικας»
(Ρωσικό), «Τὸ μεγάλο μαχαίρι»
(Η.Π.Α.), «Οἱ φίλοι» (Ἰταλία)
καὶ «Ὁ ποντικομύρης» (Ὀλλαν-
δια).

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ πὼς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὀλλανδικὴ ταινία βραβεύεται σὲ Φεστιβάλ.

Το βραβείο του κόμης Βόλπι, που προορίζεται για τον καλύτερο ηθοποιό του μοιράστηκαν οι Γερμανός Κούρτ Γιούργκενς (για τους ρόλους του σε δύο φιλμ «ΟΙ ήρωες κουράστηκαν» και «Στρατηγός του Διαβόλου») και ο Άγγλος Κένεθ Μούρ για την ερμηνεία του στο φιλμ «Βασιλιά, γαλάζια βάλτσσα». Το βραβείο που προοριζόταν για την καλύτερη ηθοποιό δεν απενεμήθη.

Είδικα μετέλλουσες απεικονίστησαν στους κατωίους άξονες σκηνοθέτες: στον Γάλλο "Αλέξανδρ Άστρουρ για το φίλμ "Βασίλας Κρίστια για τον Τσέχο "Ε Ζζήτ μου", που έχει για θέμα τη ζωή του μουσουργού Σμετάνια, στον Άγγλο Ουίλλιαμ Φρεντρίκ για το έργο του "Τζών καλ Τζουλις" στον Ιταλό Φραντσέσκο Μαζελλά για τους "Φυγιδες" και στον Πολωνό Άντριε Μούικ για το φίλμ "Ο Κουανός Σ ταυράς και ο άνθρωπος του".

[illegible]

για τις 24 κτήσεις που γυρίστηκαν στην Ελλάδα μέσα σε 24 ώρες, ο Ψεφιστής Μαρτίλ έπαιξε ένα ρόλο άμαχα. η Μαρτίλ Καραλ έπευθε μια χορεύτρια, ο Σαρλ Μπουαγιέ ήταν κομψή κλπ. Ο περιήρχος ταυρομάχος Λουίς Μικέλ Ντοτιμγιγκλ έπευθε ένα ρόλο 'Ισπανού ταυρομάχου και στις 'Ην. Πολιτείες η Μαριλν Μονρόε θα παίζε το ρόλο μιας άνοητοκόλλας. Όλοι αυτοί οι ηθοποιοί πληρώνονται όμως πάρα- πάρα και για αυτό προέβλεπε πως το γύρο θα έκανε άρκετα από δω σε διασκελισμύρια, γαλλικά φράγκα. Σ κληροθήκη και παραγω- γές Ισχυρίζονται ότι θα κάνουν τον πελυδάσαντο αυτό γύρο του κό- σμου, μέσα σε 80 μέρες, όπως το θέλει και ο τίτλος του περιήρχου έργου του 'Ιουλίου Βέρν.

✠ Ο διευθυντής της Πίτας Χάιγινς ο οποίος ανήγγειλε στους δημοσιογράφους ότι η στάση του είναι να αναχωρήσει για την Ευρώπη, προέκρινε να συναντηθεί στον Άλντ Χάν και να του παραδώσει την κόρη του Γασμίν, η οποία θα παραμεινεί ξεη μήνες κοντά στον πατέρα της. Η Γρίδισα αυτή συζητιζόμενη με την απομακρυνθείσα από τον Ντίκ Χάιγινς έκρινε να κυκλοφορήσουν φήμες ότι η Πίτα θα έ αναχωρήσει κοντά στον Άλντ Χάν.

★ Ο Γκρέγκορ Πέκ βοή-
κε επί τέλους ένα θέμα κατάλληλο
γι' αυτόν. Πρόκειται για το έργο
«Ο άνθρωπος με το γκρίζο πολ-
λόζερ», τα δικαιώματα του οποίου
αγοράστηκαν από το Χόλλυγουντ
για 200.000 δολларίων.

★ « Η πόλις Νιτάλλας του Τέξας υπερφανεύεται ότι σ' αυτήν γεννιούνται τα ωραιότερα κορίτσια των Ην. Πολιτειών. Απόδειξις, ή πόλις αυτή έχει δώσει στο Χόλ-λγουντ την ωραιότερη γυναίκα της κινηματογραφουπόλεως: την Λίντα Νταρνέλ.

★ Ο "Άμπος και ο Κο-
στέλλο ήθελαν να χωρίσουν τα-
λικά όμως άλλαξαν γνώμη και α-
ποφάσισαν να συνεχίσουν την συ-
νεργασία τους και μάλιστα να την
εκμεταλλευθούν καλύτερα. Οι δυο
κωμικοί θα γυρίσουν στο Μεξικό
το φιλμ "Δόν Κιχάτο", το οποίο
θα είναι και οι τελευταίοι.

* Η Μύρνα Λού και ο Ού-
 γλιαν Πάουελ, ήταν λίγα
 χρόνια προ του πολέμου, το πιό ι-
 δανικό ζευγάρι του Χόλλυγουντ.
 Οι δυο καλλιτέχνες θά ξανασμί-
 ξουν σ' ένα νέο φιλμ που θά φέρη
 τον τίτλο «Η κόρη του πρεσβευ-
 τού».

τοῦ· Ἡ Μαρίνα βλάντὺ διέ-
ψευσε τὴν εἰδησίη ὅτι θά παντρευτῇ
τὸν σκηνοθέτη Ρομπέρ Όσσαίν.
«Εἶμαι ἀκόμα πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ
σκεφθῶ νὰ παντρευτῶ, ἐδήλωσε.
Ὁ Ρομπέρ εἶναι γιὰ μένα ἀπλῶς
ἓνας πολὺ καλὸς φίλος».

★ Ο Τσάρλυ Τσάπλιν ανέθεσε σε μερικούς 'Ιταλούς φίλους του να του βρουν μιὰ έπαυλη στην Ιταλική Ριβιέρα, όπου σκοπεύει να έγκατασταθή όριστικά με την οικογένειά του.

★ Η Ένταρις του γυρίσματος του φιλμ «Σερενάτα», με τόν Μάριο Λαντσα, ανέβληθη για μία ακόμα φορά.

★ Κάι κάτι που δέν κολακεύει τούς Παρισινούς ράφτες.

«Επιστρέφοντας από τὸ Παρίσι
στὸ Χάλλυγουντ, ἡ Ντόρις
Ντάρσι, δήλωσε ὅτι δὲν εἶχε ἀ-
γοράσει οὔτε ἓνα φόρεμα, γιατί
αὐτὰ πού τῆς ῥάβει ἡ μητέρα τῆς
εἶναι πολὺ πιὸ κομψὰ καὶ καλο-
φτιαγμένα.

* Ο Κέρκ Ντάγκλας έ-
 πρότεινε στην Άσα Γκάρ-
 ντενερ να είναι η παρτενάρ του
 στην «Η κυρία του Μοναχού»,
 που θα γυρίσει στην Ελλάδα, βάσει
 του δημοφιλούς έργου του Άου-
 γούστου Σιγκρήνους «Η Άσα βιάσε-
 κι ένα γράμμα από την Λάνα Τάρ-
 νερ», η οποία την παρακάλεε να
 παίζει μαζί της στο φιλμ «Η καλύ-
 τερη φίλη μου». Η Άσα όμως δεν
 απάντησε σε κανένα και παρατεί-
 νει την παραμονή της στην Ισπα-
 νία, που την έχει καταγοητεύσει.
 Πάντως το πιο πιθανόν να δε-
 χόθι την πρόταση του Κέρκ που θα
 της επιτρέψει να μην εγκαταλείψει
 την Ευρώπη.

PLAT KENENTY

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ θέατρο
τῆς καρδιάς

(Στὸ Ζάππειο, τὴν ὥρα τοῦ
δειλινού. Δύο γεροντάκια κα-
θισμένα σ' ἕνα παγκάκι, σπαι-
νοῦνε κυττάοντας μελαγχ-
λικά τὰ δέντρα τοῦ κήπου. Ἐ-
κεῖνος.κι' Ἐκείνη περνᾶνε ἀγ-
καλίσσμενοι μπροστὰ ἀπὸ τὸ
ζεφυράρι τοῦ παρελθόντος καὶ
τὸ κυττᾶνε μὲ συγκινημένη
συνπνεῖα).

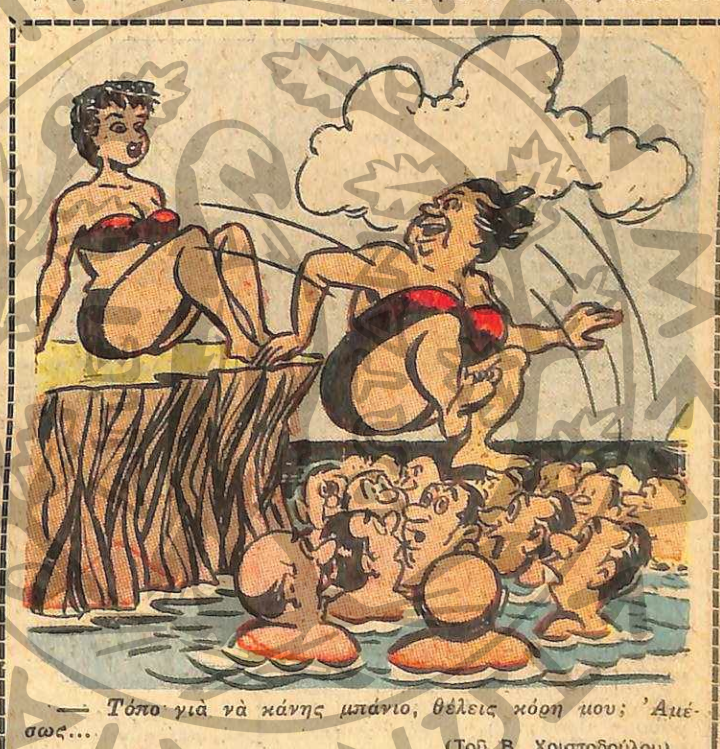
ΕΚΕΙΝΗ: Τὰ καυμένα τὰ γε-
ροντάκια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί τὰ λυπᾶσαι;
ΕΚΕΙΝΗ: Μά, δὲν εἶναι γιὰ
λύπη; Κυτταξέ τα: Κάτωσι
καὶ τὰ δῦο, ρυτιδωμένα, μελαγ-
χολικά. Μέσα στὰ θαμπὰ μάτια
τοὺς καθρεφτίζεται θλιμένο τὸ
προσῶπον.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ ρομαντικά
τά παίρνεις τα πράματα.. Σ'άν
ευαίσθητη, λεπτή ύπαρξις. Δέν
είναι όμως έντελώς έτοι..

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι έτσι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Τά γερα-
τεία όδεν είναι έτσι όπως φαί-
νονται. Άξιολύπητα άσφαλώς,
συμπαθητικά όχι...
ΕΚΕΙΝΗ: Περιμένω να μου έ-
ξηγηθείς γιατί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρώτα γὰ σοῦ ἐ-
ξηγοῦ γιατί εἶναι ἀξιολύπητα.
Όλοι γενικά ὁ ἄνθρωπος ἔχου-
νε δικές του μασελλες, τὰ γε-
ροντάκια ἔχουν ἐξένες, ἡ ἀρ-
θριοσκληρώσις κι' ὁ ἀρθριτι-
σμός, ἀδελφωμένα μέ τήν πα-
ραξενιά, συνθέτουν τὸ τριπλό
δύρο τοῦ καιροῦ πρὸς τὸ γή-
ρας... Κάθε μέρα πού περνάει,
σκληραίνει κι' ἀπό λίγο τίς ἀρ-
θριτις τοῦ ἀνθρώπου, προσέ-
χεται.

— Τόπο για να κάνης μπάνιο, θέλεις κόρη μου; 'Αμέ
σως...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Κι' ακόμη, αυτός που στα είκοσι φιλοδοξεί κάπου-κάπου το στομάχι του με κανένα μεζέ ή καμμία λιχουδιά, στα εξήντα γίνεται Λούκουλος, Γαργαντούας, και, όσο η επιτήρησή του απαγορεύει την πολυφαγία εξ αιτίας της ηλικίας, τόσο εκείνος μισεί τους άλλους που τρώνε και τους γιατρούς και το σύμπαν!

ΕΚΕΙΝΗ: Σέχασες την παρασενιά; ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν την έχασα καθόλου, γιατί είναι το πιο αποκρουστικό όπλο του καιρού στη μεγάλη ηλικία! Οι άνθρωποι αρχίζουν να γερνάνε από τη μέρα που αρχίζουν να τρώνε λιγότερα με τα ρούχα τους...

Όλα τους φταίνε, πρόσωπα και πράγματα. Όλα τους χρωστούνται, από το σεβασμό ως την αγάπη—κι' αν μην δίνουν αυτοί σε κανέναν τίποτε, ούτε σεβασμό, ούτε αγάπη, ούτε καν ελεημοσύνη... Σκληραίνει η ψυχή του ανθρώπου με τα χρόνια. Το πολύ-πολύ κάποια θρησκόληψια δημιουργεί, μιάν απατηλή ατμόσφαιρα αγάπης προς τα θεία. Ένώ δεν είναι αγάπη προς τα θεία, αλλά φόβος για το επερχόμενο τέλος, εν όψει του οποίου ο γέρος προσπαθεί εκ των ενόντων να κανονίσει κάπως τους λογαριασμούς του, αυξάνοντας εκδαστικά το ενεργητικό του με μία υποκριτική συντηρίδα, ενώ από τα βάθη της ξεραμένης του ψυχής απουσιάζει εντελώς η καλωσύνη.

ΕΚΕΙΝΗ: Φρίκη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το «φρίκη» που λές είναι λίγο...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ ανήσυχη): Λές, λοιπόν, να πάθουμε και μεις τα ίδια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αναπόφευκτα. Πώς είναι δυνατόν εμείς να αποτελέσουμε τις εξαιρέσεις, τα φαινόμενα ανώμαλα σε όλους τους άλλους ανθρώπους;

ΕΚΕΙΝΗ: Μή μου το λές... Είναι απαισία να γίνουμε και μεις έτσι. ΕΚΕΙΝΟΣ (με μελαγχολική πεποίθηση): Όσο περνάνε τα χρόνια, τα προτερήματα και των δύο μας θα μικραίνουν και τα ελαττώματά μας θα μεγαλώνουν σκανδαλωδώς. Είσα σήμερα κοκέττα, λίγο κρινιάρουλα, λίγο ζηλιάρη, λίγο γλωσσού, λίγο οικονομία θάρρη μία μέρα που θα γίνεις πληγή! Θα κυττάσεις σε όλους τους καθρέφτες του κόσμου και θα τους κάνεις κομμάτια γιατί θα ανακαλύπτουν την πικρή αλήθεια των γερασμένων σου, θα τρώγεται με τα ρούχα σου, δε θα υποφέρεις ούτε τη σκιά σου—και δε θα σε υποφέρη κι' αυτή...—θα μιλάς ακατάπαυστα και θα σκορπίζεις άφειδώς στους γύρω σου τον πονοκέφαλο και θα τοποθετείς τις οικονομίες σου σε πρώτη υποθήκη, φανερά, στα χαρτιά, με το νόμιμο τόκο, πραγματικά όμως τοκογλυφικά.

ΕΚΕΙΝΗ (με ρίγος): Είσαι φρικτός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ξέρω. 'Επειδή λέω την αλήθεια!

ΕΚΕΙΝΗ (για να πάρη όπωσδήποτε μία ρεβάνς): Και σύ; Για πές μου λίγο και τη δική σου την εξέλιξη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τους ώμους του): Τη δική μου; Μα, κι' εγώ, φυσικά, δε θα μείνω άρροσθλτος κι' ανέπαφος. Θα υποστώ φυσιολογικά την εξέλιξη μου προς τα κάτω: 'Από κουβαλτήρας που είμαι σήμερα θα γίνω υποζυγιο, και ίσως μάλιστα καταλήξω και να με θερώνω! 'Από εκεί που σ' αγαπάω σήμερα θα βλάσκω, θα σε υπομένω αβριο σαν ήλιος! Να συνεχίσω; Νομίζω ότι σε ικανοποιεί αρκετά και με το δικό μου μελλοντικό κατόχημα.

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (με ρίγος): Είσαι φρικτός.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ξέρω. 'Επειδή λέω την αλήθεια!

ΕΚΕΙΝΗ (για να πάρη όπωσδήποτε μία ρεβάνς): Και σύ; Για πές μου λίγο και τη δική σου την εξέλιξη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τους ώμους του): Τη δική μου; Μα, κι' εγώ, φυσικά, δε θα μείνω άρροσθλτος κι' ανέπαφος. Θα υποστώ φυσιολογικά την εξέλιξη μου προς τα κάτω: 'Από κουβαλτήρας που είμαι σήμερα θα γίνω υποζυγιο, και ίσως μάλιστα καταλήξω και να με θερώνω! 'Από εκεί που σ' αγαπάω σήμερα θα βλάσκω, θα σε υπομένω αβριο σαν ήλιος! Να συνεχίσω; Νομίζω ότι σε ικανοποιεί αρκετά και με το δικό μου μελλοντικό κατόχημα.

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

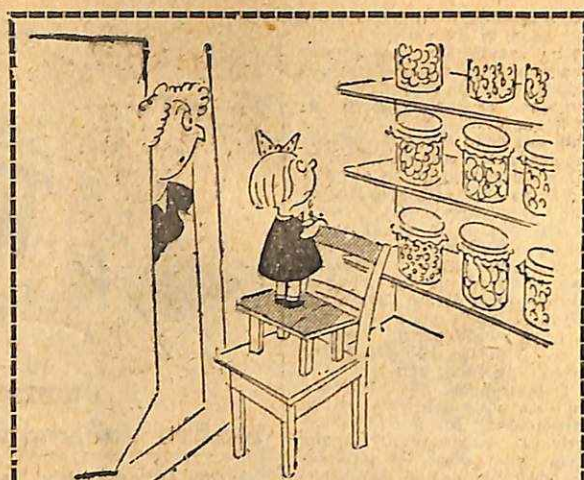
ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

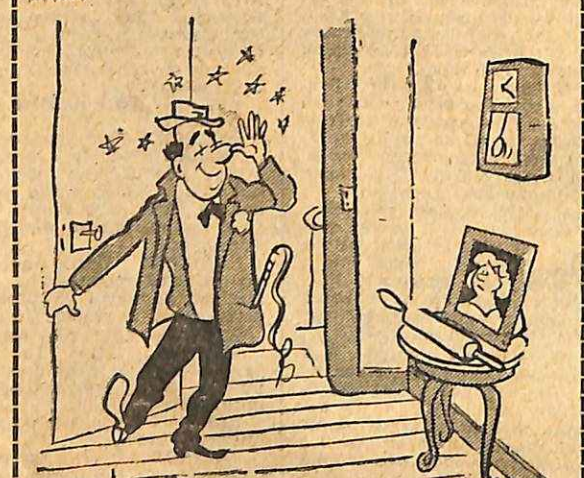
ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

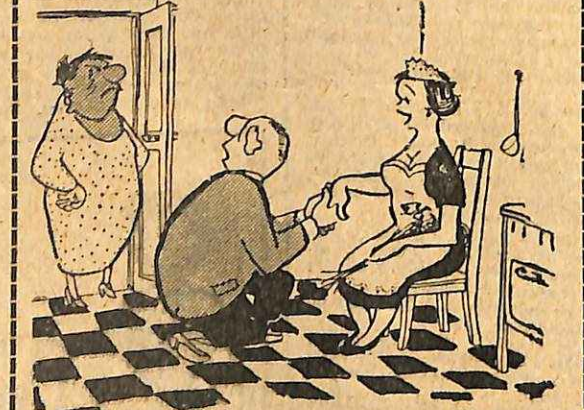
ΕΚΕΙΝΗ (κρυσταλλίζοντας στην άγκαλιά του): 'Ελα τώρα. 'Ας πάσουμε μισή ώρα να μιλήσουμε για το παλιό. (Σαν παλιό, μισή ώρα προκαλέσανε όλη αυτή τη μελαγχολική συζήτηση. 'Εχει αρχίσει να κλώνουν τα δύο γεροντάκια οπότε με μελαγχολική τρυφερότητα ο πατέρας, που άπαν του αυτή στήριζε, πηδούσε. 'Εκείνη ουκ ανιχνεύει). 'Να πούμε για το προτερήματά τους, και τα νεράτα! (Στηρίζεται κι' αυτή άπαν στο μπράτσο του και τον αφήνει να την παρασύρει μέσα στα πρώτα σκοτάδια προς τις έρριες.)

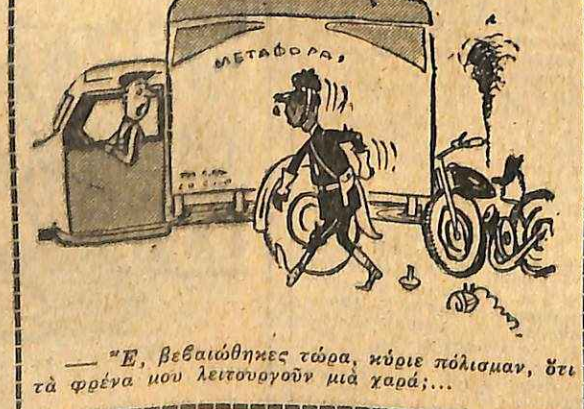
— Τι κάνεις, εδώ, Μπέμπα;
— Προσπαθώ να κατανικήσω τον πειρασμό, μαμά...

— Όταν η σύζυγος λείπει στην εξοχή...

— Τι κάνεις εκεί;
— 'Εξετάζω το σφυγμό της!...

— 'Ε, βεβαιώθηκες τώρα, κύριε πόλιςμαν, ότι τα φρένα μου λειτουργούν μία χαρά;...

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τά χαμένα ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Το μυστικό της σπηλιάς με το θησαυρό

Ο Φρέντ Κόρνελ κίτταξε, σαν υπνωτισμένος, τα διαμάντια που κρατούσε μέσα στη φουχτα του. 'Αφού είχε αγωνισθεί και ιδρώσει επί 40 χρόνια στη σχεδόν ανέξερενη εκείνη περιοχή της Μπουρμανλάνδης, είχε βρή επιτέλους το θησαυρό, που υποπτευότανε την ύπαρξή του!

Ο Κόρνελ ήταν έμπειρος γεωλόγος κι' είχε συγκεντρώσει ένδειξεις υπέρθεως διαμαντιών κάπου στην έρημο. 'Αφού, λοιπόν, τ' αναζητούσε επί τόσα χρόνια, έτυχε να μπη μία μέρα σε μία σπηλιά, κρυμμένη ανάμεσα στους βράχους και στους θάμνους.

Προχώρησε περί τα 200 μέτρα μέσα σ' αυτήν. Και, στο βάθος της, βρήκε επιτέλους τα διαμάντια, μεγάλα και άφθονα!

Έπρεπε τώρα να φροντίσει με κάθε μυστικότητα να βρη κεφάλαια, για ν' αγοράσει από τη Νοτιοαφρικανική Κυβέρνηση τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως του υπεδάφους σ' αυτή την περιοχή. Εύτυχος, η είσοδος της σπηλιάς ήταν τόσο καλά κρυμμένη, ώστε δεν υπήρχε φόβος να την ανακαλύψουν κανείς άλλος.

Ο Κόρνελ γύρισε στο Λονδίνο, όπου είχε μερικούς πλούσιους φίλους. Φανέρωσε το μυστικό του σ' ένα απ' αυτούς, κι' εκείνος του υποσχέθηκε αμέσως να του δανείσει τα χρήματα που χρειαζότανε.

Φεύγοντας απ' το σπίτι του φίλου του, ο Κόρνελ έτυχε ν' ανεβεί σε μία τρίτορη μοτοσυκλέτα, για να πάει κάπου. Ξαφνικά, ένας απρόσεκτος διαβάτης διέσχισε το δρόμο. Ο οδηγός της μοτοσυκλέτας έστριψε άποτομα το τιμόνι, για να μη τον παρασύρει. Με την κίνησή αυτή, ο αγκώνας του διαβάτη χτύπησε τον Κόρνελ στο κεφάλι και τον πέταξε χάρω, ανείσθητο.

Τ' άλλο πρωί, πέθανε, γιατί είχε πάθει κάποια σοβαρή βλάβη στον εγκέφαλο. Και, μαζί μ' αυτόν, πέθανε και το μυστικό του.

Από τότε, έγιναν έρευνες στην έρημο από πολλές αποστολές, καμμία όμως δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει τη σπηλιά με τα διαμάντια.

Μία ανάλογη ιστορία συνέβη στη Βραζιλία.

Ο νεαρός 'Ιρλανδός Τζάκ Μπέκλερ είχε καταδικασθεί σε 10 έτών φυλάκιση, γιατί χτύπησε άσχημα ένα αστυνομικό. Ενώ έκανε, λοιπόν, την ποινή του σε μία φυλακή, στο έσω-τετικό της χώρας, βρήκε εκεί γύρω ένα διαμάντι.

Δεν είπε σε κανένα τίποτε. 'Αλλά, στις ώρες της δουλειάς του έξω απ' τη φυλακή, εξακολουθούσε να ψάχνει και να βρίσκει διαμάντια, που τα κρυβε κατόπιν σε διάφορα μέρη.

Όταν αποφυλακίσθηκε, είχε πιά συγκεντρώσει πετράδια αξίας 1.000.000 λιρών. Τα πήρε όλα και πήγε στο Ρίο 'Ιανέιρο. Εκεί, τα μοίρασε σε διάφορες κρυπές, ώσπου να μπόρεση να φύγει ν' ένα πλοίο για την πατρίδα του. Κάποια κοπέλλα, όμως, στην οποία φανέρωσε το μυστικό του, πανώ στο μεθύσι του, τον πρόδωσε. Και τον έπιασε η αστυνομία, όταν έπρεκετο πιά να φύγει.

Αλλά, όσο κι' αν τον πίεσαν, δεν φανέρωσε που είχε κρύψει τα διαμάντια του. Τέλος, καταδικάσθηκε σε 10 έτών φυλάκιση, για άποπειρά σε 10 έτών φυλάκιση διαμαντιών, και ληθραίας εξαγωγής διαμαντιών, και πέθανε στη φυλακή. Τα διαμάντια του δεν βρέθηκαν ποτέ.

Ιστορικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβακό

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παρνταγιάν κατορθώνει να πείση τον 'Ελ Ταίκο ότι η Ζουάνα τον αγαπάει, πράγμα που αποδεικνύεται σωστό. Στο μεταξύ, ο ταυρομάχος επισκέπτεται την Φάουστα, που του αποκάλυψε ότι εκείνος που επιδιώκει το θάνατό του είναι ο ίδιος ο πατέρας του. Προσθέτει επίσης ότι ακούει οργάνο των εναντίων του δολοφονικών σχεδίων θα γίνει η γυναίκα που αγαπάει, δηλαδή η Ζιράλντα. Ο δόν Κάισαρ ακούει καταπληκτικώς τις αποκλήψεις της, χωρίς να υποπτεύεται το δόλο που κρύβεται κάτω από τα λόγια της. Την ώρα εκείνη, στην πλατεία που απλώνεται μπροστά στο μέγαρο της Φάουστας, γίνεται η θανατική εκτέλεσις πάνω στην πυρά των έπτα δυστυχισμένων που έχουν καταδικασθεί από το δικαστήριο της 'Ιεράς 'Εξετάσεως.

Νά τί είδε ο Τορέρο:
40^{ον} Η πομπή σταμάτησε μπροστά στο βωμό, που είχε στηθεί στη μέση της πλατείας.

Ένας δικαστής διάβασε τότε δυνατά την καταδικαστική απόφασι.

Έπειτα ένας έρευσ πήγε κοντά στους καταδίκους κι' έδωσε στον καθένα από μία δυνατή γροθιά στο στήθος, πράγμα που έσήμαινε, ότι δεν είχαν πια θέση στην κοινωνία των ζωντανών ανθρώπων.

Έπειτα ο επίσκοπος με τα πολυτελή άμφια, άρχισε να ψέλνει τη νεκρώσιμη ακολουθία, ενώ οι στρατιώτες της 'Ιεράς 'Εξετάσεως έδεναν τους καταδίκους στους αγκυλάρους που ύψωνονταν πάνω από το σωρό των ξύλων.

Όταν τελείωσε η νεκρώσιμη ακολουθία, ο πρόεδρος του δικαστηρίου της 'Ιεράς 'Εξετάσεως, έδωσε το σύνθημα ν' αναβούν οι πυρές. Οι φλόγες άρχισαν άμέσως ν' άγχαλίζουν τα δυστυχισμένα θύματα...

Φρίκη! ψιθύρισε ο δόν Κάισαρ, βλέποντας το χέρι μπροστά στα μάτια του.

Ένας θλιβερός βασιλιάς

Όλη η πλατεία είχε γεμίσει τώρα από καπνούς. Το πλήθος ούρλιαζε γύρω στις πυρές.

Φρίκη! ξαναείπε ο Τορέρο. Αυτόν εκεί τον τρίτο στη σειρά τον ξέρω... Καθόταν κοντά στο σπίτι μου και ποτέ δεν είχα πειράξει κανένα. Ποιο έγκλημα έκαμε, λοιπόν, αυτός ο δυστυχισμένος;...

Άκουσε μία φωνή πλάι του:

— Έκαμε το έγκλημα που είσαι έτοιμος να κάμεις κι' συ και που γι' αυτό θα καταδικασθείς και θα εκτελεσθείς, αν δεν κατορθώσω να σε σώσω.

Εκείνη που είχε πη αυτά τα λόγια, ήταν η Φάουστα.

Ποιο έγκλημα; ρώτησε μηχανικά ο ταυρομάχος.

Το έγκλημα, ότι αγάπησε μιάν αίρετική και την παντρεύτηκε.

Α! Καταλαβαίνω, είπε ο Τορέρο. Πρόκειται για την αγαπημένη μου. Αλλά η Ζιράλντα είναι καθολική!

Είπε αίρετική! φώναξε η Φάουστα, που τα μάτια της έλαμψαν από θυμό. 'Ο-όλο των ζώων που είναι αίρετική. Δεν χρειάζεται τίποτε άλλο για να καταδικασθεί και μαζί μ' αυτήν και σεις!

Αλλά, έχει βαφτιστή, είπε ο Τορέρο.

Ας δείξω τότε την πράξη της βαπτίσεως της, συνέχισε η Φάουστα. Κι' άλλωστε, το πιάγμα δεν έχει σημασία. Γιατί έζησε ως σήμερα σαν αίρετική. Καμμία δύναμη δεν μπορεί να την γλυτώσει από την πυρά. Και σύ, άπερίσκεπτε νέε, θα έ-χης την ίδια τύχη πιά της.

Ο ταυρομάχος έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του.

Ποιάς είνε, λοιπόν, ο άτιμος που έ-χει θεσπίσει αυτούς τους απάνθρωπους νό-μους; φώναξε.

Ο πατέρας σου! απάντησε η Φάουστα.

— Ο πατέρας μου!... 'Αλλά ποιάς είνε ο πατέρας μου;

Από το άλλο μέρος της πλατείας, απέναντι ακριβώς από το σπίτι της Φάουστας, ύψωνόταν ένα επιθλητικό μέγαρο, που τα παραθύρα του κι' οι πόρτες που άδωγούσαν στα μπαλκόνια ήταν κατακλει-στα ως εκείνη τη στιγμή. Καί, ξαφνικά, οι πόρτες και τα παραθύρα του άνοιξαν όρμητικά κι' ένα πλήθος από χρυσόστολ-στους αλκικούς ξεχύθηκε στα μπαλκόνια. Στο κεντρικό απ' αυτά είχε τοποθετηθή μία πολυθρόνα, στην οποία κάθισε ο βα-σιλιάς Φίλιππος.

Αυθεντικά έγγραφα που έχω στα χέ-ρια μου και μαρτυρίες αξιοπίστητων προσώ-πων το βεβαιώνουν, απάντησε. Πολύ σύν-τομα θα σάς παρουσιάσω αυτές τις απο-δείξεις. Και θα πεισθήτε τότε και μόνοι σας πως ό,τι σας λέω είναι η καθαρή α-λήθεια.

Δεν αμφιβάλλω για τα λόγια σας και την ανωνότητα των προσώπων σας, εί-πε με ήρεμη φωνή ο ταυρομάχος.

Κι' έπειτα από μία στιγμή ρώτησε:

Μπορείτε να μου πείτε το όνομα της μητέρας μου, κυρία;

Είσαστε νόμιμο τέκνο του βασιλιά Φίλιππου, απάντησε η Φάουστα. Η μητέρα σας ήταν η 'Ελισάβετ της Γαλλίας, που ανέθηκε στο θρόνο της 'Ισπανίας, ως σύ-ζυγος του βασιλιά Φίλιππου με το όνομα 'Ισαβέλα.

Ο Τορέρο έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

Αλλά, αφού είναι έτσι, κυρία, ρώτησε με φωνή που έτρεμε, μπορείτε να μου έ-ξηγησετε τότε γιατί, οι γονείς μου με έ-κατέλειψαν και γιατί ο πατέρας μου με μισεί θανάσιμα; Και γιατί επίσης ο πα-τέρας μου έφτασε στο σημείο να δολοφo-νηση τη μητέρα μου;... 'Αν δεν κάνω λά-θος, μου είπατε προτύτερα ότι η μητέρα μου πέθανε σαν μάρτυς από την κακή με-ταχείριση που της έκανε ο πατέρας μου.

Το είπα και θα σας το αποδείξω, απάντησε η Φάουστα.

Η μητέρα μου ήταν, λοιπόν, ένοχη;

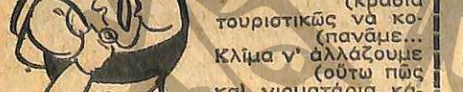
Σας είπα και θα σας αποδείξω ότι η βασιλισσα μητέρα σας ήταν μία άγια, απάντησε η Φάουστα.

Ο Τορέρο άκουσε με δολοφάνη χαρά τα λόγια της.

Αφού η μητέρα μου ήταν ανεπίλη-πτη, ρώτησε, γιατί τότε ο πατέρας μου έ-πιθυμούσε το θάνατό της;

Ο βασιλιάς, απάντησε η Φάουστα, δεν αγάπησε ποτέ κανένα. Είναι ένα τέρας εγωισμού, ένας άνθρωπος τυραννικός και σκληρόκαρδος. 'Αλλοίμονο σ' εκείνον που θα τον δυσχεραστή η θά του αντίσταθ.

Στο Κόρωπ και στο (Χασιά) σαν επισκέπτες να (περνάμε) και τα καλύτερα (κράσι) τουριστικής ν' κο- (πανάμε...) Κλίμα ν' αλλάζουμε (ούτω πως) και γιοματάρια κα- (θε μέρα) και να χαρώμαστ' (εύπρεπώς) τουριστική μηεκρου- (αζιέρα!) ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

—Οι στρατοὶ μου... —Εἰκοσι γιλιόρες ἀνδρες — θὰ ἀκινήτοποιήσῃ τὰ βασιλικά στρατεύματα. Ἡ Ἀνδαλουσία πού σας λατρεύει, θὰ ἐξοπλισθῇ ἀμέσως, σὸ, πόδι. Οἱ πράκτορές μου ἔχουν προπαρασκευάσει κι' ὅλας τὰ πνευματικά κι' ἔνω διαθέσει ἀπειρα χρήματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἄν, τὸ θελήσετε; προτὶν προέσθι μιὰ ἐβδομάδα, ὁ βασιλεὺς θὰ ἐνῃ συλλεφθῇ καὶ θὰ ἐνῃ ἐκθροισθῇ. Θὰ τὸν στείλωμε κατόπιν σ' ἓνα μοναστήρι γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του καί, στὴ θέσι του, θὰ στεφθῇ σεις βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας. Ἄν, ὁμως, ἡ λύσις αὐτὴ δὲν σας ἰκανοποιῇ καὶ θέλετε νὰ φανθῇ περισσώτερο μεγαλόψυχος, μπορεῖτε ν' ἀφέστητε τὸν βασιλεὺς Φίλιππο τὸ θρόνον του με τὸν ὅρο ὅτι θὰ σας ἀναγνωρίσῃ ἀπερίφραστα, σὺν νόμιμο καὶ ἀποκλειστικῷ διαδόχῳ του. Θὰ περιμένετε κατόπιν τὴν ὥρα σας πού δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ... Ἐτοί, θὰ στεφθῇτε σὲ λίγο βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας, κυρίαρχοι ἡγεμόν τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ ἀυτοκράτωρ τῶν Ἰνδιῶν. Θὰ σας δώσω, ἐξ αὐτοῦ του τιμῆς πού ἔνω στὴν Ἱταλίᾳ καὶ πού μαζὶ με τὴς κτήσεις τοῦ ἰσπανικοῦ στέμματος ἐκεί, θὰ σας ἐξασφαλίσουν τὴ μισὴ γερρόνησ. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόλοιπὴν, θὰ τὴν ὑποτάξετε χωρὶς δυσκολία... Θὰ στραφῇτε κατόπιν ἐναντίον τῆς Γαλλίας. Αὐτὸ εἶναι, ὁ λόγος καὶ τὸ δνεῖρο τοῦ πατέρα σας. Θὰ εἰσφύριξετε ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ Πυρηναία, τὴς Ἀλπεῖς καὶ τὴ Φλάνδρα. Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ, πού θὰ διεξαχθῇ με κεραυνόβλο ταχύτητά, θὰ σας παραδῶσι μέσα σὲ μερικὲς ἐβδομάδες τὴ Γαλλία. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν θὰ δεχτοῦν ποτὲ νὰ βασιλικά τους ἔνω οὐνεῖνο. Ἀφοῦ ὑποτάξετε τὴ Γαλλία, θὰ ἐξαπατᾶτε τοὺς ὁμοιο πόδες Βορρὸν καὶ θὰ καταχτήσετε τὴν Γερμανία. Ἐτοί θὰ δημιουργήσετε μιὰ αὐτοκρατορία μεγαλύτερη κι' ἀπὸ ἐκείνην τοῦ Καρλομάγνου καὶ θὰ γίνετε ὁ κύριος τοῦ κόσμου. Νὰ τι μπορεῖτε νὰ κάμετε με τὴ βοήθεια πού σας προσφέρω. Δέχεστε;

Ὁ ταυρομάχος εἶχε νοπευθῇ ἀπὸ τὸν μεγαλόπνοο σχέδιόν της.

—Θὰ ἔπρεπε νὰ ἤμουν τρελλὸς γιὰ νὰ μὴν δεχτῶ, ἀπάντησε. Ἀλλὰ τὴ ἀντάλλαγμά μου ζητᾶτε γιὰ ὅλα αὐτά; Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ δικὸ σας μερίδιο;

Ἡ Φαῦστα ἀπάντησε κυττάζοντας στὰ μάτια τὸ συνομιλῆτὴ της:

—Ἐκείνο πού ζητᾶω εἶναι νὰ μοιρασθῇ τὴ δόξα, τὸν πλοῦτο καὶ τὴ δύναμὶ σας.

Ὁ ταυρομάχος ἐνθουσιασμένος ὅπως ἦ-
ταν, ὥναρξε:
—Αὐτὸ ποῦ ζητᾶτε δὲν εἶναι πολὺ, κυ-
ρία.
Ἡ Φαῦστα γαμεγέλασε.
—Δὲν ἀπομένει παρά να κανονίσωμε
τις λεπτομέρειες τῆς διανοῆς εἶπε.

— Δέχομαι προκαταβολικά τους δρους
σας, απάντησε με ευγένεια ο ταυρομάχος.
— Αθανάσια! Ἡ διαγομή θα γίνη με-
τὸν ἀπλούτοιο τρόπο τοῦ κόσμου, ὥστε
καθεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μαρ- να μὴν ἀδικήσῃ.
Ἄκουσε, ἀνὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς κί
ἔπειτα πρόσθεσε:
— Θά γίνω σύζυγός σας.
Ὁ ταυρομάχος ἀναπήδησε πάνω στὸ κά-
θισμά του. Ὅλα τὰ περίμενε, ἐπὶ τοῦ ἀπ-
αύτου. Ἦταν σὰν ἰατρί-πτε ἀπὸ τὸ οὐρανὸ
στὴ γῆ. Τὸ ὑπέροχο ὄχιό του διαλύθηκε
ἀμέσως.
— Θά γίνετε σύζυγός μου, εἶπε. Σείς,
κυρία!

Ἡ Φαύστα κατάλαβε πὼς ἡ συζήτησι-
τους εἶχε φθάσει στὸ πρὶν κρίσιμο σημεῖο.
—Κυττάξέ με, εἶπε. Δὲν εἶμαι ἀρκε-
τὰ νέα κι' ὁμορφὴ γιὰ τὴν Βασιλίσσα;
—Κάθε ἄλλο, κυρία, ἀπάντησε ὁ ταυρο-
μάχος. Εἴσατε τόσο νέα καὶ τόσο ὁμορ-
φη, ποὺ κι' αὐτὲς ἀκόμη οἱ Βασιλίσσες τῶν
παρυμνίων δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ συγκρι-
θοῦν μαζί σας. Ἀλλά... ἀλλά... δὲν εἴσα-
τε μιὰ συνθησισμένη γυναίκα. Θὰ σὰς πε-
ρὶ σκέψι μου καθάσα, κυρία... Εἴσατε πε-
ρισσότερο Βασιλίσσα καὶ λιγώτερο γυ-
ναῖκα...

Χαμογέλασε όπως θάκανε μπροστά σ' ένα παιδί.
— Μὲ κρίνετε ἔτσι γιατί μὲ βλέπετε μὲ τὰ μάτια τοῦ ταυρομάχου, εἶπε. Ἀλλ' αὐτοῖο ἢ μεθάρω, ὅταν θὰ γίνετε Βασιλεὺς, θὰ μὲ δῆτε μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Πρῶτον, λοιπόν, νὰ συνθηθεῖτε ἀπὸ τώρα νὰ κρίνετε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα σὲν Βασιλεὺς... Μήπως φαντασθήκατε, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦν ἐν γὰρ θὰ εἶνε βέσι ἀνάμειά μας. Δὲν τὸ πιστεύω. Πολλὰ ἀσθῆματα ποὺ ἔχουν τὴ βέσι τους μέσα στὴν καρδίᾳ ἐνὸς κοινοῦ ἁνθρώπου δὲν ταξιθεῖται σ' ἕνα ἄνω γὰρ ἢ μιὰ βασιλίτσα... Ξέρω, βέβαια, τί ἐχετε δώσει τὴν καρδίᾳ σας ἐνὰ μιὰ νέα...

—Αὐτὸ εἶναι σωστό, κυρία.
—Τὴ σημασία ἔχει· εἶπε ἡ Φαῦστα. Σὰς πρόσφερε τὸ χέρι μου, μ' ὅλο πὺν ἤρεσα τὸ ἀίσθημά σας. γιατί, ὅπως σας εἶπα καὶ πρωτύτερα, δὲν φαντάσθηκα πὺς ἡ ἀγάπη θὰ μπορούσε νὰ ἐνθ' ἑσθ' ἀναισθησά μας. Αὐτὴ τὴν πρόσφορά σας τὴν εἰσάκανα.
—Φαίνεται πὺς δὲν με ἔχετε, κυρία ἀπάντησε ὁ ταυρομάνης. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὺν δίνουν μὴ φοβὰ τὴν κατ' ἐξοὺς τοὺς καὶ δὲν τὴν ἐπαγαπῶνται ποτε πιά.
Ἡ Φαῦστα ἀνασάκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὡμούς της.
—Ὁ Βασιλέας, εἶπε, θὰ ἐξάσῃ τίς ἀγάπες τοὺ ταυρομάνης. Δὲν μπορεῖ νὰ γιῇ διαφορετικὰ... Μὴν πῆτε τίποτε... Ὁ

σκεφείτε και θα καταλάβετε... Την απάντησή σας θα μου την δώσετε έπειτα από δυο ημέρες... Τα γεγονότα που θα ξετυλιχθούν αύριο θα σας κάμουν να καταλάβετε ποιος είναι ο καινούργιος ρόλος σας καλύτερα από όλα τα λόγια.

Και, χωρίς να του δώσει τον καιρό να της απαντήσει, σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Σας παρακαλώ μη μου απαντήσετε. Πηγαίνετε τώρα και ξαναγυρίστε μεσαύριο. Θα περιμένω ανυπόμονα το γυρισμό σας. Είμαι βέβαιη ότι η απάντησή σας θα είναι σύμφωνη με τις επιθυμίες μου.

Τον συνόδευσε κατόπιν ως την πόρτα, τον αποκαίρησε γέροντος ελάφου το κεφάλι της και ξαναγύρισε στη θέση της.

Έμεινε εκεί κάμποση ώρα, βυθισμένη στις σκέψεις της. Έπειτα φώναξε τον Σεντούριον και του έδωσε τις οδηγίες της για την άλλη μέρα.

Μετά την αναχώρησι του Σεντούρηνη έμεινε και πάλι μόνη της. Σηκώθηκε τότε, άνοιξε μία υυστική κρύπτη κι' έδωλε από κεί μία περγαμνή.

— Δέν έγω πιά λόγους γιά νά κρατάω αυτό τό χαρτί, ψιδούρις. Τό καλύτερο που έγω νά κάμω είναι νά τό δώσω στόν Έσπι- νόσα. Έτοι τό κέρδος μου θα είναι διπλό.

Άπό τό ένα μέρος θά εξασφαλίσω τό φι- λία του Μεγάλου Έροεζεταστκού και του Βασιλιά. Άν υποτεθί πώς υποπτεύονται κάτι γι' αυτή τή συννομία, θα τους απο- κοιμίσω κι' έτσι θα είμαι έλεύθερη στις ενε- ργιές μου. Άπό τ' άλλο μέρος, κάθε τι πού θα κάμω ο Βασιλιάς Φίλιππος, όταν θα πάρω αυτό τό χαρτί στά χέρια του, θα είναι υπέρ του διαδόχου του. Χωρίς νά τό υποπτεύεται θα έργασθώ γιά τό καλό και τή δόξα του μέλλοντος αυλύνου μου — γιά- τι ο Τορόρο δά δεχτή — και συνεπώς γιά τό δικό μου καλό και τή δική μου δόξα.

Σκέφτηκε μία στιγμή και συνέχισε:

—Τί θὰ πῇ, ἀρα γε, ὁ Παρνατσιάν; ὁ-
ταν μᾶλλον, ὅτι ἔδωσα αὐτὸ τὸ χαρτί στὸν
Ἑσπινό; Ἡ ἀποστολὴ τοῦ θὰ ἀποτύχῃ
καὶ θὰ γυρίσῃ μὲ ἄδεια τὰ χέρια στὸ βα-
σιλεῖα τῆς Ναβόρρας... Ἀλλὰ θὰ γυρίσῃ;
Πόλυ ἀμφιβάλλω γι' αὐτό. Ἄν ὁ Ἑσπινό-
ς δὲν τὰ καταφέρῃ, θὰ εἶναι ἡ σειρά μου
νὰ δοκιμάσω ἄλλη μιά φορά τὴν τύχη μου.
Κι' αὐτὴ τὴν φορά, πρέπει νὰ γλυτώσω ὁ-
ριστικὰ ἅπ', αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Κι' ἡ Μύρτις; εἶπε ξαφνικά. Πού
μπορεῖ νὰ βρισκεται τώρα;... Κι' ὁ γιὸς
μου, ὁ γιὸς τοῦ Παριταχιάν; Εἶναι καιρὸς
ν' ἀναζητήσω αὐτὸ τὸ παιδί. Καὶ θὰ τὸ
βρῶ!

Φώναξε κατόπιν τις υπηρετήσεις της και της διέταξε να την ντυθούν. Έπειτα από λίγο, το αμάξι της σταματούσε μπροστά στο μεγάλο του Μεγάλου Ίερευσταστού.

Η Φαούστα έμεινε κάμποση ώρα κouden-τιάοντας μαζί του. Έπειτα έφυγε, αφού πρώτα του παρέδωσε το περίφημο έγγραφο, με το οποίο ο Έρρίκος 3ος όριζε διάδοχο του το βασιλιά της Ισπανίας Φίλιππο 2ο.

Ὁ ταυρομάχος συνέρχεται
Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Φαύστας,
ὁ Τορέρο διευθύνθηκε στὸ πανδοχεῖο τοῦ
Πύργου, ὅπου εἶχε ἀφίσει τὴν ἀγαπημένη
τοῦ Ζιοζάντα.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιά τὸ ἴδιο ἐνθουσιασμένοι ὅσο πρὶν ἀπὸ μερικές στιγμές. Ἐμοίαιζε τώρα μετὸν ἄνθρωπο πού συνέρχεται ἔπειτα ἀπὸ ἐνὰ δυνατό μεθύσι.

«Τὴ περιέργη ἱστορία αὐτὴ πού μοῦ ἀφηγήθηκε! σκεφτόταν. Τίποτε ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπε, δὲν μοιάζει μὲ κείνα πού ξέρω. Πῶς ἦμουν τόσο ἀνόητος γιὰ νὰ πιστέψω τὰ λόγια τῆς; Ὁ ἄνθρωπος πού με μεγαλῶσε καὶ πού ῥοῦδεῖς σὲ ἀναριθμητές πελαῖες τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσί του, μὲ ἐβεβαίωνε, ὅτι ὁ πατέρας μου πέθανε ἔπειτα ἀπὸ φριχτὰ βασιανιστῆρια, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές τοῦ βασιλῆα. Μοῦ εἶπε, μάλιστα, πὼς ὁ βασιλιᾶς Φίλιππος, θέλοντας νὰ βρεθῇ ὅγιά τὴν καλὴ ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν του, κατέβαινε ὁ ἴδιος στὸ κελλὶ τοῦ πατέρα μου, γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὸ μαρτύριό του. Ὁχι, ὁ βασιλιᾶς δὲν εἶναι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πατέρας μου... Ἐχὼ πάρει τὴν ἀπόφασί νὰ σκοτώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ θὰ τὸν σκοτώσω! Τίποτε δὲν με συνδέει μαζί του!»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Τὸ καλοκαίρι, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη Ἄρη παρουσιάζει ἓνα χρυσόξανθο χρῶμα...

‘Ο Έρμης πού είναι πολύ κοντά στον Ήλιο, έχει τρομερά ψηλές θερμοκρασίες στην επιφάνειά του...

ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΖΩΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ!

Τὰ πρόσφατα συμπεράσματα τοῦ περιφήμου

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἀέρα, δὲν εἶναι ἀπίθανο, οἱ ἀνθρώποι ποὺ θὰ φθάσουν πολὺ σύντομα στὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης ἀπὸ τῆς τελευταίας καταπληκτικῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης, νὰ βροῦν ἕνα εἶδος ζωῆς προσαρμοσμένης στὶς συνθήκες μῆς, νὰ βροῦν ἕνα εἶδος ζωῆς προσαρμοσμένης στὶς συνθήκες Ἀφροδίτης παρουσιάζουν προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν ζωῆς.

Αὐτὰ εἶναι τὰ πρόσφατα συμπεράσματα τοῦ περιήμου Ἀγγλοῦ ἐπιστήμονος, κόμητος Νέλσωνος, ποὺ ἔγινε γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος τὸν βιβλίον «Ζωὴ καὶ σίμψαν».

«Δὲν εἶναι ἀδύνατος ἡ ὑπαρξὶς ζωῆς στὴ Σελήνη, λέει λέξι οἱ κόμητος Νέλσων. Ὁ κρῆτης τῆς «Πλάτων» τὸν τελευταῖο καιρὸ γίνεται κάθε νύχτα καὶ σκοτεινότερος κ' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται νὰ ὀρεῖται ὅτι τὴν ἐπέκτασι ἀπάνω στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κάποιου παράξενης βλαστίσσεως...»

» Ὁ κρῆτης «Ερατοσθένης» παρουσιάζει κ' αὐτὸς ἀπὸ τινος μὴ σπληνῶδῃ στίγματα, ποὺ καλύπτουν τόσο τῆς ἐσωτερικῆς ὅσο καὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιφέρειας τοῦ καὶ τὰ ὁποῖα ἀπὸ νύχτα σὲ νύχτα παίρνουν ἄλλοιαν καὶ γενιάλητον ἑκτάση».

Κατά τὸν κόμητα Νέλσον, πιθανόν κι' αὐτὰ νὰ ὀφείλονται σὲ κάποια ἰδιόρρυθμη μορφή βλαστήσεως, ποὺ προσαρμόζεται στὶς συνθήκες τοῦ ἁπλοῦς ἁλμυρὸς ὕδατος.

«Αν οἱ ἀλλαγές αὐτὲς ἦσαν
φανείας τῆς Σελήνης, πῶς ἔχουν
παροτρυνῶνται χάρις στὰ πρόσφατα
μεγάλια ἀστερονομικά τελεσκόπια, ὅ-
μοια πῶς ὀφείλονται πραγματικά
ποδεχθῆ πῶς ὀφείλονται βλαστήσεις,
στὴν ἀνάπτυξί κάποιων ἀποδείξεων,
αὐτὸ θὰ ἦταν συγχρόνως κ' ἀποδει-
ξί, πῶς ἡ ζωὴ ἔχει ἀποδείξει
σ' ὅλα τὰ οὐράνια σώματα πού πα-
ρουσιάζουν συνθήκες κατάλληλες γιὰ
τὴ διατήρησι τῆς.

«Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τὸ γεγονός
αὐτό, δὲν θὰ ἦταν καθόλου λογικό
συνεχίξει ὁ κόμης Νέλσον, νὰ κατα-
λήψῃ κανεὶς στὸ συμπέρασμα, πῶς
ἡ ζωὴ ὑπάρχει μόνο στὴ Γῆ καὶ πούθε-
θεν ἄλλου στὸ Σύμπαν.

Ο "Ήλιος μας είναι απλώς στα
ένα από τα 100.000.000.000 και πλέον
αστέρια του Γαλαξία μας και με το
ηλεκσκόπιο του αστρονομικού του ό-
ργανου Πάλομαρ 5 μέτρων, μπορούμε να
διακρίνουμε τώρα στο στερέωμα 100.
000.000 τουλάχιστον άλλους γαλα-
ξίες, όμοιους με το δικό μας.

» «Αλλά κι' ἀνάκονα περίπου
με σὲν 100.000.000.000 μόνο ἄστρα
τοῦ Γαλαξία μας, δὲν πρόκειται νὰ
υπερβάλωμε τὰ πρᾶγματά, ἀν ποῦ-
πὺς πολλὰ ἐκατομμύρια ἀστέρων
μὲ τὸν "Ήλιο μας, συνοδεύονται ἀ-
πὸ πλανήτες, ποὺ περιστρέφονται γύ-
ρω τοῦ κ' ἐπάνω στοὺς ἀπόλυτος ὅ-
ρει νὰ ὑπάρχη ζωὴ, ὅπως ἀκριβὲς ὁ-
πάρχει καὶ στὸ δικό μας πλανήτη.
» Στὸ δικό μας ἡλιακό σύστημα,
ἐκτός ἀπὸ τὴ Γῆ, πιθανόν νὰ ὑπάρξη
ζωὴ καὶ σὲ δύο ἄλλους πλανήτες ἀ-
κόμη...
... αἱ παρατηρή-

» Από τις αστρονομίες, προκύπτει
σεις στον πλανήτη Άρη, προκύπτει
ότι η επιφάνειά του παρουσιάζει κάθε
έποχή και άλλαξη στο χρώμα. Ένώ
την περίοδο που αντιστοιχεί στο
χειμώνα του, η επιφάνειά του είναι
χλωμή και παύει να παίρνει χρώμα

"Αγγλου ἐπιστήμονος κόμπος Νέλσωνος

πράσινο, το καλοκαίρι χρυσοέξανθο. «Οι μεταλλαγές αυτές είναι δύσκολο να ξεληνηθούν αν δεν παραι-
χθούν, πώς στην επιφάνεια του "Αρη υπάρχει ένα είδος βλαστησιας
που αναπτύσσεται και μοιραίνεται. Τότε όμως δεν μπορούμε ν' αποκλει-
σουμε και τη δυνατότητα της ύπαρξης εκεί και κάποιου είδους ζωής
που δεν είναι δυνατόν να υποχωρήσει στον Αρη. Νέλσον, διατηνείται
στην άποψη ότι η ζωή στον Αρη είναι αδύνατη. Αλλά πιστεύω ότι
μία άρατις ατμοσφαιρας και πως στη Σελήνη, η οποία δεν έχει καθόλου
ατμόσφαιρα, είναι αδύνατο να υπάρχουν και φυτά ακόμη.

«Τα επιχειρήματα όμως των επιστημονικών αυτών, χάνουν τη σημασία τους, αν λάβουμε υπ' όψη μας, το πώς εξελίχθηκαν πάνω στη Γη οι πνεύμονες, σε τρόπο ώστε πολλά φάρια και υδροβία ζώα να γίνουν χερσαία. Τι λοιπόν αποκλείει να έχουν αναπτυχθεί στα όντα του «Αρεά» αναπνευστικά όργανα, διαφορετικά από τους πνεύμονες, κατάλληλα όμως για τις δικές του συνθήκες;

«Όσον αφορά τώρα τη Σελήνη πάνω στην οποία δεν υπάρχει καθόλου ατμοσφαιρικός αέρας, η πρόσφατη ανακάλυψη, πώς μερικές μορφές ζωής και συγκεκριμένα τα «αναστεθια μικρόβια» μπορούν να ζήσουν και ν' αναπτυχθούν μόνο σε περιβάλλον, που δεν υπάρχει αέρας

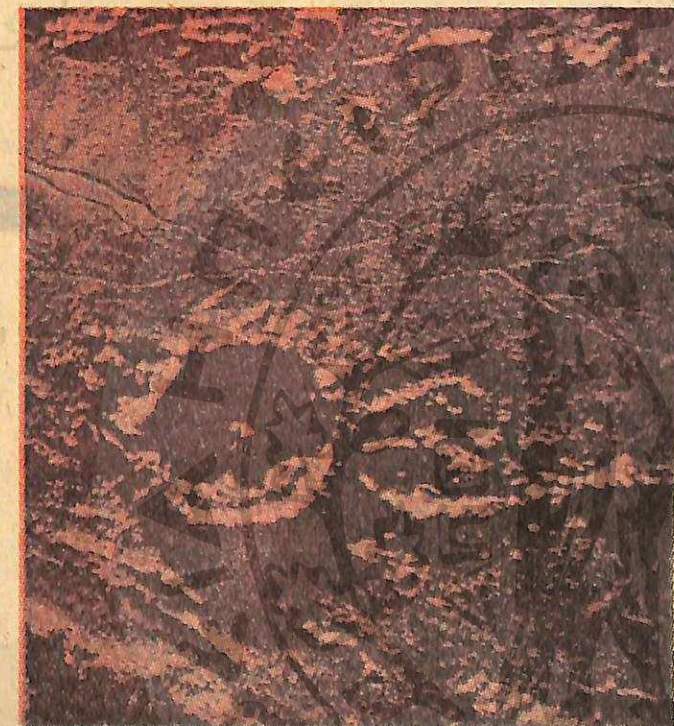
πρέπει μέχρις ενός ώρισμένου σημείου να μεταβάλει τις ιδέες μας, όσων από-
 ρά τις δυνατότητες προσαρμογής τη
 ζωής σε συνθήκες πολύ ή καί τελείως
 διαφορετικές από τις συνθήκες, πο-
 έπικρατούν στη Γη.

» Ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἄρη, ὁ μοναδικὸς ἄλλος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ποὺ πιθανὸν νὰ ἔχη ζωὴ εἶναι ἡ Ἀφροδίτη. Γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, ποὺ εἶναι σὲ μέγεθος ὅση μὲν τῆς Γῆς, γινώσκουμε πολὺ λίγα πράγματα. Ἐξίστηναι εἰναι μετὰ τὴν πησιέστερο μὲ μᾶς οὐρανίου σώμα.

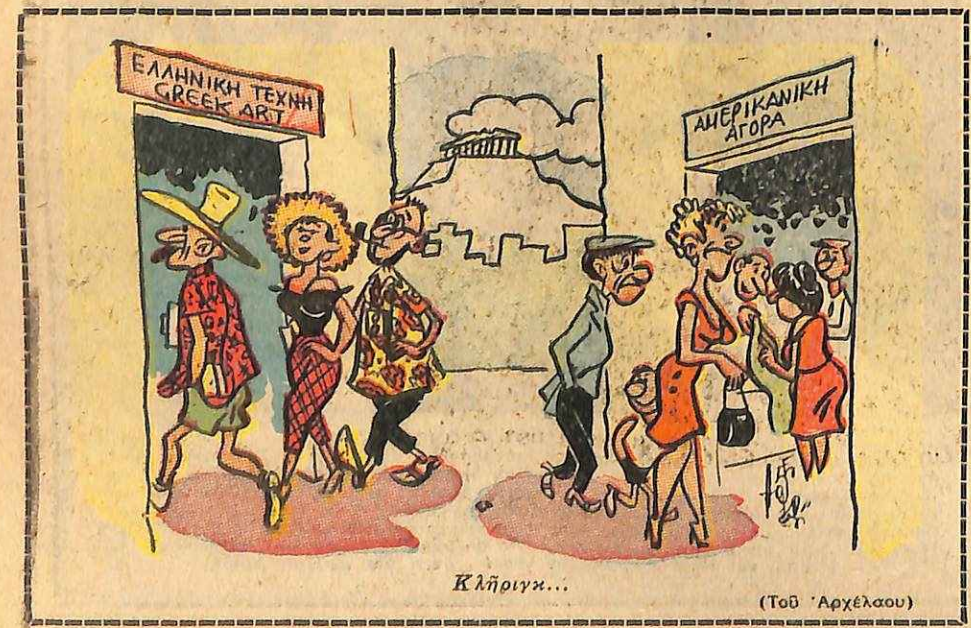
» Έκτός από τη Γη, τον Άρη και πθανώς την Αφροδίτη, κανένας άλλος πλανήτης του ηλιακού μας συστήματος δεν φαίνεται να έχει ζωή. Ο Έρμης είναι πολύ κοντά στον Ήλιο κι' έχει τρομερά υψηλές θερμοκρασίες στην επιφάνειά του, ενώ οι άλλοι πλανήτες βρίσκονται πολύ μακριά από τον Ήλιο και στις επιφάνειές τους κυριαρχεί θανάσιμο ψύχος.

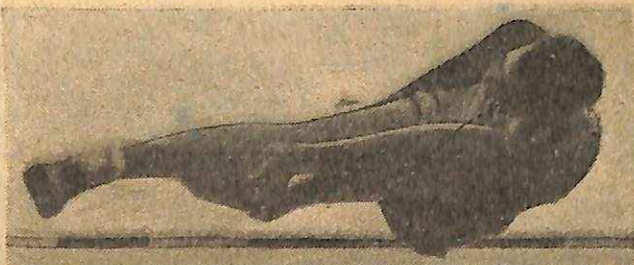
» Όσον αφορά τώρα τη ζωή αυτή καὶ αὐτή, οἱ νεότεροι ἐρευνᾶς ἐπέδειξαν, πὺς ἡ ὑπαρξὶς της, γενικά, ἐξαρτάται ἀπὸ τις ἰδιόρρυθμες ἰδιότητες τοῦ ἀτόμου τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ζωιτανὴ ὕλη συνίσταται ἀπὸ άτομα κοινοτάτων στοιχείων καὶ κυρίως αἰθρακος, πού ἔχουν τὴν εἰδικὴ ἱκανότη- να νὰ συγκολλῶνται καὶ ν' ἀποτελοῦν τεράστια μῦρια περικλεισθέντα χιλιάδες καὶ συχνὰ δεκάδες χιλιάδες ἀτόμων. : Τὸ γεγονός αὐτό μᾶς ὁδηγεῖ στο συμπέρασμα, πὺς ἡ ὑπαρξὶς ζωῆς στο Σῶμα, ἐξαρτάται κυρίως ἀπὸ τις εἰδικές ἱκανότητες πού ἔχει τὸ ἀτομο τοῦ ἀνθρώπου.

Μέχρι σήμερα η επιστήμη δεν κα-
τάρθωσε καί λυση ακόμη το μυστη-
ριον αυτό: Γιατί δηλαδή το άτομο του
άνθρώπου έχει τις καταπληκτικές ού-
τες ιδιότητες; Ή λυση του ποτέ να
κρούεται κάπου μέσα στους βασικοί-
νόμες της φύσεως, τους όποιους, εί-
ναι βέβαια, πως μία ημέρα θα έ-
καυση η επιστήμη».

Μία φωτογραφία της Σελήνης παρμένη με το μεγάλο τηλεσκόπιο του ορους Πάλομαρ. Στο κέντρο φαίνεται ο κρατήρ «Πλάτων» και γύρω του σχηματίζονται χιλιάδες 500 μέτρων και μικρές, πολλών χιλιομέτρων, οι οποίες κατά τους επισημωμένες είναι αποτέλεσμα των μεγάλων σεισμικών δονήσεων, που γίνονται στη Σελήνη.

Ένας άκομψ αθλητής, που αν και παράλυτος, αγωνισόθη-
κε σε Όλυμπιακούς αγώνες, ήταν και ο άλτης Γουάλτ
Ντάιτς.

ΑΝΑΠΗΡΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ

Παράλυτοι ολυμπιονίκες και τυφλοί πρωταθληταί

Στους ολυμπιακούς αγώνες, που πρόκειται να γίνουν το 1956, θα λάβουν μέρος, όπως σχεδόν κάθε φορά, ώριμοί αθληταί, που κανονικά θα έπρεπε να έχουν απασυρθεί από τα σπορ ή να μην έχουν ασχοληθεί καθόλου με αυτά. Ο λόγος είναι πολύ απλός: οι αθληταί αυτοί είναι ή ήταν ανάπηροι.

Αυτό, όμως όχι μόνο δεν τους εμποδίζει να ασχολούνται με τον αθλητισμό και τα σπορ, αλλά τους κάνει να διακρίνονται στα διάφορα αθλήματα.

Πράγματι, πολλές φορές μέχρι σήμερα στην ιστορία των ολυμπιακών αγώνων, πρώτα και δεύτερα βραβεία δόθηκαν σε αθλητάς με ακρωτηριασμένα μέλη με ελαττωματική όραση ή ακόμα και σε ανδρώπους που είχαν προσβληθεί από παράλυση.

Στην Ολυμπιάδα του Έλσίνκι, το 1952, δύο αθληταί πήραν στα χέρια την Δανίδα Λίς Χαρτάλ και την μετέφεραν στην ειδική εξέδρα απονομής των μεταλλίων, όπου της απενεμήθη το δεύτερο βραβείο για τη νίκη στο Γκραν Πρι του Ντρέσσας.

Το συγκινητικό και εκπληκτικό σ' αυτήν την περίπτωση βρίσκεται στο ότι η γυναίκα αυτή είχε μείνει δύο χρόνια στο κρεβάτι, έντελως παράλυτη από τη μέση και κάτω.

Για να ιππεύσει το αλογό της την ημέρα των αγώνων, χρειάστηκε να την μεταφέρουν ως τους σταύλους και να την τοποθετήσουν επάνω στη σέλλα. Η θέλησή της για τη νίκη, όμως, ήταν τέτοια, ώστε η Λίς Χαρτάλ κατέλαβε την δεύτερη θέση στην κούρσα που έτρεξε, λίγο έλειψε δε να τερματίσει πρώτη!

Ένα μήνα αργότερα, ένας συμπατριώτης της Χαρτάλ, ο πυροσβεστής Νίλς Πέτερσεν, που ήταν και πρωταθλητής της άρσης βαρών στην Ευρώπη, γλύτωσε ως εκ θαύματος τη ζωή του κατά το σδήσιμο μιας πυροκλάας, αλλά έπαθε μεγάλες ζημιές στην σπονδυλική στήλη και την λεκάνη.

Οι γιατροί τον βεβαίωσαν ότι δεν θα μπορούσε να ξαναπερπατήσει. Χάρης στην υπεράνθρωπη θέλησή

του, όμως, ο Νίλς Πέτερσεν όχι μόνο περπάτησε, αλλά ασχολήθηκε και πάλι με την άρση βαρών και κέρδισε μάλιστα το πρωτάθλημα της αθλητικής λίσχης στην οποιανδήποτε ηλικία!

Όλοι οι αθληταί, αλλά κυρίως οι δρομείς, πρέπει να έχουν όχι μόνο γερά και γρήγορα πόδια, αλλά και τα χέρια τους να είναι γερά και γυμνασμένα, γιατί μόνο με την αρμονική συνεργασία χεριών και ποδιών μπορεί ένας καλός δρομείς να πετύχει μια ικανοποιητική επίδοση.

Ο 20ετής Τζόννυ Μάκ Λάρεν, όμως, που είχε προσβληθεί από πολιομυελίτιδα και που το δεξί του χέρι είναι έντελως ακρωτηριασμένο, διέψευσε αυτήν την αρχή. Έδω και λίγον καιρό πήρε μέρος σε έναν μαραθώνιο στην Αγγλία και κέρδισε σ' αυτόν την πρώτη θέση.

Ένας άλλος ανάπηρος αθλητής, που κίνησε τον θαυμασμό των Αγγλων στους τελευταίους ολυμπιακούς αγώνες για το κύπελλο της Βρετανικής αυτοκρατορίας, ήταν ο Σκότ Μπράουν, που κατέλαβε από τις πρώτες θέσεις. Ο Σκότ Μπράουν ωδήγησε το αυτοκίνητό του με το ένα χέρι, για τον απλούστατο λόγο ότι είναι μονόχειρ — ένας ελαττωματός που αποτελεί βέβαια πρωταρχικό εμπόδιο για έναν οδηγό, που συμμετέχει μάλιστα σε αυτοκινητιστικούς αγώνες.

Ακόμη πιο εκπληκτική ήταν η περίπτωση του Αμερικανού Ουίλλιαμ Παίπτι, που τα πόδια του ήταν τόσο αδύνατα στα παιδικά χρόνια, ώστε οι γιατροί του πρόβλεψαν ότι δεν έπρεπε να ζήσει, αλλά έπειτα από να αναπτυχθεί ποτέ σωμάτια.

Ο πατέρας του όμως ήταν προσηλυτισμένος αθλητικός διάδοχος και τον υπέβαλε σε συστηματική προπόνηση για να του δυνάμυνση τα παράλυτα πόδια.

Μέσα σε έναν χρόνο, ο ανάπηρος Ουίλλιαμ διέσχισε 1.300 χιλιόμετρα με ποδήλατο και τον επόμενο χρόνο ή άσπασσε αυτή τη δύσκολη απόσταση σε 2.600 χιλιόμετρα.

Υστερα επιδόθηκε στο άλμα εις ύψος με τέτοια επιτυχία, ώστε σε ηλικία 26 ετών κατέρριψε το τότε

παγκόσμιο ρεκόρ. Ο μεγαλύτερος έπαινος όμως, για τον αγώνα εναντίον της αναπηρίας, ανήκει ίσως στον Ραίη Γιούρι, τον άνθρωπο που κέρδισε τα περισσότερα βραβεία των Ολυμπιακών αγώνων. Στα παιδικά του χρόνια ο Γιούρι ήταν παράλυτος, αλλά πωρ' όλην την αναπηρία του ώνευρεόταν να γίνει ένας δοξασμένος ολυμπιονίκης.

Δόθηκε λοιπόν σ' αυτόν τον σκοπό με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Τις πρώτες γυμναστικές ασκήσεις για την ανάπτυξη των μυών του, τις έκανε πάνω στην αναπηρική του πολυθρόνα. Σιγά-σιγά, χάρις στην άδυσπαστη θέλησή του, κατόρθωσε να πιάνεται από διάφορα έπιπλα, ώσπου έφθασε στο σημείο να στέκεται στα πόδια του.

Τότε έβαλε στο δωμάτιό του ένα κομμάτι νήμα, λίγο πιο ψηλά από το πάτωμα και άρχισε να το πηδάει. Με την συνεχή έδραση, ανέβαζε το νήμα όλο και πιο ψηλά. Στο τέλος κατόρθωσε να πηδάει όσο και οι άρτιμοι αθληταί, παρ' όλο που εκείνος δε μπορούσε να τρέξει. Επί 18 χρόνια λάβαινε μέρος σε αγώνες και κέρδισε εκατοντάδες βραβείων. Δέκα από αυτά τα βραβεία, μάλιστα τα κέρδισε κατά καιρούς στους ολυμπιακούς αγώνες.

Στην ιστορία της πυγμαχίας και της πάλης, όπως άλλωστε και σε όλα τα σπορ, αναφέρονται περιπτώσεις πρωταθλητών, που ήταν κατά κάποιον τρόπο ανάπηροι.

Στο τέλος μιας πυγμαχικής συνάντησας, στην Αμερική, οι κριταί και οι θεαταί που βρίσκονταν κοντά στο ρινγκ, είδαν να πέφτει πάνω στο ρινγκ το ένα... μάτι του νικητού νεώρου Λούις Ουάιτ.

Μόνο τότε αποκαλύφθηκε ότι ο νέγρος πυγμαχός είχε χάσει τελείως το ένα του μάτι και το είχε αντικαταστήσει με ένα ψεύτικο, χωρίς αυτό να τον εμποδίζει να αγωνίζεται και να κερδίζει.

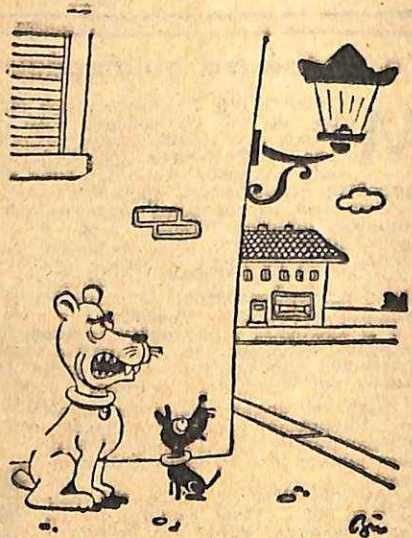
Ακόμη και έντελως τυφλοί αθληταί κατόρθωσαν, χάρις πάντοτε στην αδαμάστη θέλησή τους, να επιβληθούν σε διάφορα αγωνίσματα. Αρχηγός της παιδαγωγικής ομάδας ενός Αμερικανικού Πανεπιστημίου, που έλαβε μέρος σε ένα πρωτάθλημα το 1939, ήταν ο Ρομπέρτ Άλλαν, έντελως τυφλός και από τα δύο μάτια.

Τρία χρόνια αργότερα, ένας άλλος τυφλός παλαιστής, ο Τζακ Τέσσερ, κέρδισε το πρωτάθλημα πάλης στη Νέα Υόρκη. Το ένα χέρι του Έντ Φούργκολ σήμερινο πρωταθλητή του γκόλφ στην Αμερική, είναι αγραπτευμένο από ένα κατάνυχο που υπέστη όταν ήταν μικρός.

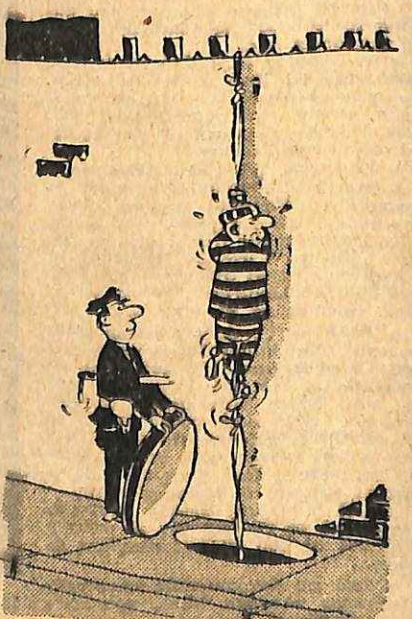
Κάθε χρόνο, τέλος, γίνεται στην Αμερική ένα πρωτάθλημα γκόλφ, στο οποίο παίρνουν μέρος αποκλειστικά μονόχειρες παίκτες.

— Παληόπαιδο... 'Από πότε έχεις
να πλύνεις τ' αυτιά σου;
(Τού 'Αρχέλαου)

— Φτιάχνουν τ' φανάρια, χωρίς να
λαμδάνουν κι' εμάς ύπ' όφι τους!

Σαδισμός!...

Αν ακολουθούσε κανείς τον 'Ιλισσό, στα παλαιότερα χρόνια, από το Στάδιο προς τις Στήλες του 'Ολυμπίου Διός, θα τον έβλεπε να χωρίζεται σε δύο βραχίονες, που ανάμεσα τους σχημάτιζαν μια νησίδα, περιτριγυρισμένη από λιμνάζοντα νερά, όπου οι Βατραχοί έδιναν τις συναντήσεις τους...

Από αυτές τις συναντήσεις των βατράχων στη νησίδα του 'Ιλισσού, φαίνεται πως είχαν εμπνευσθεί οι 'Αθηναίοι, πριν από έναν αιώνα, και ώνόμασαν την περιοχή εκείνη Βατραχοχώρα.

Είναι άγνωστο αν η προσφορά του έρωτευμένου προς την 'Αδριανή «να της κουβαλά νερό απ' το Βατραχοχώρα» γινόταν με ειρωνική διάθεση και σαν πράγμα δυσκολοκατόρθωτο, αφού ο 'Ιλισσός στα χρόνια μας σπάνια κατέβαζε νερό ή προερχόταν από λόγους ανανέωσης, έπειδή στο μέρος εκείνο υπήρχε στην αρχαιότητα άφθονο νερό μέσα σ' ένα ειδικό τοπείο, που απλωνόταν γύρω του.

Στην περιοχή αυτή, που ήταν καταπράσινη από δέντρα και κήπους, είχαν στήσει οι αρχαίοι ωραίους ναούς και βωμούς, αφιερωμένους στον Πάνα, την 'Αφροδίτη και την 'Αρτέμιδα. Εκεί έκανε τον περίπατό του και ο Σωκράτης με τους μαθητάς του και, καθώς μάς πληροφορεί ο Πλάτων, ο μεγάλος φιλόσοφος έλεγε για το μέρος εκείνο, πως ήταν το ωραιότερο που μπορούσε να συναντήσει κανείς στον κόσμο.

Αλλά και στους κατοπινούς χρόνους, όταν ο 'Αδριανός, το 2ο μ. Χ. αιώνα, έχτιζε την καινούργια 'Αθήνα γύρω από το ναό του 'Ολυμπίου Διός, η περιοχή αυτή του 'Ιλισσού διατηρούσε την παλιά ομορφιά της. Ο Πausανίας αναφέρει πως οι 'Αθηναίοι ώνόμαζαν την περιοχή Κήπους, από τα πολλά περιβόλια που είχαν, πως η τοποθεσία διατήρησε τη γραφικότητα και το πράσινο στα χρόνια του Βυζαντίου και της Φραγκοκρατίας, αφού εκεί είχαν χτίσει τα καλοκαιρινά τους ανάκτορα οι Δούκες της 'Αθήνας.

Ένας 'Ιησουΐτης, ο Μπαμπέν, που περιγράφει την 'Αθήνα του 1665, αναφέρει, ότι στην περιοχή του 'Ιλισσού, κοντά στις Στήλες του 'Ολυμπίου Διός, βρήκε πολλούς και ωραίους κήπους, όπως τους περιέγραφε ο Pausanias. «Δεν είδα, όμως, συνεχίζει ο Μπαμπέν, το ναό της 'Αφροδίτης, που αναφέρει ο Pausanias, ούτε το αγάλμα της θεάς, που γεννούσε το θαυμασμό σε όσους τόβλεπαν. Υπάρχουν, εν τούτοις, σπουδαία ακόμα λείψανα από έναν αρχαίο μαρμάρινο πύργο, ο οποίος, κατά τη διαβεβαίωση μερικόν, ήταν άλλοτε η 'Ακαδημία του Πλάτωνος...».

Όσο για την 'Ακαδημία του Πλάτωνος δεν ήταν στη θέση εκείνη, όπως έδειξαν οι ανασκαφές, που έγιναν τελευταία. Ούτε ο ανασκαφές, που έγιναν από το μαρμάρινο πύργο, μως τα έρείπια από το μαρμάρινο πύργο, που είδε ο Μπαμπέν, ούτε οι κήποι είχαν διατηρηθεί, όταν έλευθερώθηκε η 'Ελλάς. Και από το ειδικό τοπείο του 'Ιλισσού είχε απομείνει, πριν από έναν αιώνα, η λιγότερο ρωμαντική περιοχή του Βατραχοχώρα.

Αν τώρα ακολουθούσαμε τον 'Ιλισσό πιδό τον πέρα από το Βατραχοχώρα, προς την όδον 'Αναπαύσεως, θα συναντούσαμε στα άριστερά μας τη βορειοδυτική πλαγιά του 'Αρδηττού. Στην περιοχή αυτή είχαν στήσει πρώτα χρόνια της βασιλείας του Γεωργίου Α' μερικές ζυλινες παράγκες, όταν η γύρω περιοχή ήταν έρημη και το Ζάππειο ένα χωράφι που σπέρναν κριθάρι.

Οι ζυλινες αυτές παράγκες του 'Αρδηττού δεν χρησίμευαν μόνο για κατοικία ανθρώπων, αλλά και ως τόπος παρανομών συναντήσεων, από τις οποίες οι 'Αθηναίοι έδωσαν, ειρωνικά, την τοπωνυμία Παντρεμενάδικα.

Με τον καιρό, οι ζυλινες παράγκες παραχώρησαν τη θέση τους σε μικρά σπιτάκια και ο πλανόδιος έρωας εγκατέλειψε και αυτός την περιοχή. Ένα παλιό εκκλησάκι, η 'Αγία Φωτεινή, ξεπροβάλλει στην όχθη του 'Ιλισσού, κάτω από τα Παντρεμενάδικα. Είναι η μόνη εκκλησία που άπομεινε στην περιοχή, από τις πολλές που υπήρχαν στα παλαιότερα χρόνια.

Μια χαλκογραφία του 1819, παρουσιάζει τον 'Ιλισσό στο μέρος της 'Αγίας Φωτεινής, με άφθονα τρεχούμενα νερά και την εκκλησία μικρότερη από τη σημερινή. Η παλαιή εκκλησία της 'Αγίας Φωτεινής επισκευάστηκε με μάρμαρα μιας κοντινής εκκλησίας, λευθέρωσι της 'Ελλάδος με τα μάρμαρα μιας κοντινής εκκλησίας, λευθέρωσι της 'Αγίας Παντελεήμονα, που οι 'Αθηναίοι την είχαν εγκαταλείψει, γιατί τη θεωρούσαν «μολεμένη», δηλαδή μολυσμένη, έπειδή εκείνη τη θάωρουσαν κάποτε σ' αυτή φράγκοι παπάδες. Και, όπως είχαν λειτουργήσει κάποτε σ' αυτή φράγκοι παπάδες. Και, όπως συνέβηκε και με άλλες εκκλησίες της Παλιάς 'Αθήνας, που τέ

Το ΒΑΤΡΑΧΟΧΩΡΙ μαί τα Παντρεμενάδικα!

Τοποθεσίες της Παλιάς 'Αθήνας

«Καλλιρρόη» στον 'Ιλισσό, κι' έδωσε και τ' όνομά της στο μέρος που βρίσκεται σήμερα από την 'Αγία Φωτεινή ως τη γέφυρα της οδού 'Αναπαύσεως, που είναι γνωστό πλέον ως «Ρέμμα της Καλλιρρόης».

Από το μικρό συνοικισμό των Παντρεμενάδικων άρχισε να επεκτείνεται και να σχηματίζεται, τα τελευταία χρόνια, μια από τις καλές συνοικίες της πρωτεύουσας, που τείνει να καλύψει τις δυτικές και βορεινές πλαγιές του 'Αρδηττού. Στην εξέλιξη της συνοικίας του 'Αρδηττού, έχει συντελέσει και η «καλή γειτονία» με την περιοχή του Ζαππείου, των 'Ανακτόρων και του Σταδίου, που αποτελεί, αναμφισβήτητα, το καλύτερο κομμάτι της καινούργιας 'Αθήνας, με το άφθονο πράσινο που έχει, τους ωραίους δρομους και τα μνημειακά κτίρια. Και το κομμάτι αυτό της πρωτεύουσας, είναι δημιουργημα των τελευταίων δεκαετηρίδων.

Το ρέμμα της Καλλιρρόης στον 'Ιλισσό, με την 'Αγία Φωτεινή και τα Παντρεμενάδικα, πριν από είκοσι χρόνια. (Σχέδιο Κ. Χέλμυ).

Πρώτο εμφανίστηκε το μέγαρο του Ζαππείου, με τη δωρεά των μεγάλων Περικτών ευεργετών, των οποίων φέρει το όνομα. Τη θέση του την άμφισβήτησε και η πλαγιά του 'Αρδηττού επάνω από το Βατραχοχώρα.

Όταν ο Βαγγέλης Ζάππας διέθεσε, στα τελευταία χρόνια της βασιλείας του Όθωνος, 50 χιλιάδες λίρες χρυσές για να χτισθεί ένα μέγαρο για γεωργικές, βιομηχανικές και καλλιτεχνικές εκθέσεις, η ελληνική κυβέρνηση, για να μην «υπερβεί», προσφέρθηκε να δώσει το γήπεδο, για το μέγαρο των εκθέσεων. Και βρήκαν, για καταλληλότερο, ένα μεγάλο χωράφι στην πλαγιά του 'Αρδηττού. 'Αλλά ο ιδιοκτήτης που το είχε, ζήτησε 9 χιλιάδες δραχμές και η κυβέρνηση έδινε λιγότερα. Κι' έπειδή δεν συμφωνούσαν, καθυστέρησε, για 2 - 3 χιλιάδες δραχμές, ενώ έπρεπε να ζοδευτούν εκατομμύρια, το χτίσιμο του Ζαππείου για 15 χρόνια! Όπου, στο τέλος, βρήκαν τη θέση που είναι σήμερα και μήπως ο θεμέλιος λίθος στα 1874. Το κτίριο τέλειωσε στο 1888.

Την ίδια εποχή, που τέλειωσε το Ζάππειο, άρχισε να χτίζεται το βασιλικό ανάκτορο της οδού 'Ηρώδου του 'Αττικού, στους Λαχανόκηπους, που έπαιναν πριν τη θέση του. Και, λίγο αργότερα, στους πρώτους 'Ολυμπιακούς Αγώνες (1896), τέλειωσε η ανακατασκευή του Παναθηναϊκού Σταδίου, στη θέση του αρχαίου.

Και ο εξωραϊσμός της περιοχής εκείνης του 'Ιλισσού συνεχίστηκε ως τις ημέρες μας.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι δυο τύποι της δυσπεψίας

Διαφορετική θεραπεία για τον καθένα

Είναι ζήτημα αν υπάρχει άνθρωπος που να μην έπαθε κάποτε κακοστομαχία, από πολυφαγία, είτε γιατί έφαγε, ενώ ήταν κουρασμένος ή ταραγμένος. Ενώ όμως αυτές οι κακοδιαθεσίες είναι περαστικές, πολλοί υποφέρουν συνεχώς από χρόνια δυσπεψία, που τους καταντίζει τη ζωή βασανιστική. Και παίρνουν διάφορα φάρμακα, μόνοι τους, χωρίς να ζητήσουν τη γνώμη του γιατρού.

Το κυριότερο λοιπόν σε κάθε περίπτωση δυσπεψίας είναι να βρεθεί η βασική αιτία της. Πολλοί και διάφοροι παράγοντες προδιαθέτουν σ' αυτήν: χαλασμένα δόντια, άνοσητη σάλα, κλονισμένη γενική υγεία, στενοχώριες, κακές συνήθειες στο φαγητό, κλπ. Υπάρχουν δε δυο τύποι δυσπεψίας: εκείνη που προέρχεται από ανεπάρκεια υδροχλωρικού οξέος (γαστρικών υγρών) και η οφειλούμενη σε πληθώρα αυτού του οξέος. Η πρώτη ονομάζεται ατονική δυσπεψία και η δεύτερη όξινη.

Η ατονική δυσπεψία εμφανίζεται συνήθως μετά τα 40, δεν λείπει όμως και από τους νέους. Το χαρακτηριστικότερο σύμπτωμά της είναι ένα «φούσκωμα» αμέσως μετά το φαγητό. Συχνά, υπάρχει και πόνος, όχι όμως στην κοιλιά, αλλά στο δεξί ώμο και προς το μέρος της καρδιάς.

Αυτός, λοιπόν, ο πόνος, μαζί με τους «παλμούς» που τον συνοδεύουν συνήθως, κάνει τον πάσχοντα να φοβάται πως είναι καρδιακός. (Τον ίδιο φόβο δοκιμάζουν κι εκείνοι που νοιώθουν πόνο, σφίξιμο στο στήθος, παλμούς και δύσπνοια, έπειτα από μία παρατεταμένη άγανη ή ταραχή).

Οι περισσότεροι πάσχοντες από ατονική δυσπεψία δεν τρώνε αρκετά, πράγμα που τους κάνει νευρικούς, κουρασμένους και ευερέθιστους. Έτσι όμως χειροτερεύει η δυσπεψία τους, και δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος.

Αρχίζοντας τη θεραπεία, ο γιατρός συνιστά συνήθως ένα ήπιο καταπραυντικό για τα νεύρα, κι ύστερα μία δίαιτη διαλυσι για να αυξηθεί την όρεξη. Συγχρόνως, επιδιώκει να τονώσει τον οργανισμό, με αβγό, γάλα, θρεπτικές σούπες, ψάρι κι άλλες απλές και εύπεπτες τροφές. Αφού δε επιτύχει έτσι μια καλύτερη, τότε επόμενο βήμα θα είναι ένα καλό τονωτικό και μία ουσιαστικότερη διαίτα.

Ο δεύτερος τύπος δυσπεψίας είναι πολύ πιο διαδεδομένος, οφείλεται δε, όπως είπαμε, στην παρουσία υπερβολικής ποσότητας οξέων μέσα στο στομάχι.

Σ' αυτόν, οι έννοιες αρχίζουν δυο ώρες περίπου μετά το φαγητό. Υποχωρούν δε συνήθως, αν πάρη τότε κανείς λί-

γη τροφή, ιδίως γάλα ή άλλη εύκολα χωνευτή πρωτεΐνη (π. χ. βραστό ή ψητό ψάρι, όχι λιπαρό).

Το κυριότερο σύμπτωμα της όξινης δυσπεψίας είναι ένα «κάψιμο» μέσα στο στομάχι και πάνω ακριβώς απ' αυτό. Κάποτε, υπάρχουν και έντονα καταιπνιστικά συμπτώματα της καταπόσεως μεγάλης ποσότητας σάλιου που ξανακυρρίζει στο στομάχι. Ακόμα πιο δυσάρεστες είναι οι γνωστές «ξυλίδες».

Ο τύπος αυτός της δυσπεψίας συναντάται μάλλον στους νέους, ιδίως δε σ' εκείνους που κάνουν αναγκαστικά καθιστική ζωή, ενώ προηγουμένως, επί πολλά χρόνια ήσαν συνηθισμένοι να κινούνται πολύ, να κάνουν σπορ, κλπ.

Οι νευρικοί και οι «στενόχωροι» άνθρωποι είναι επίσης υποκειμένοι σε προσβολές όξινης δυσπεψίας, που τους τις προκαλεί συνήθως η σωματική ή πνευματική υπερκόπωση, οι στενοχώριες και οι λύπες. Είναι φανερό, ότι οι τύποι αυτοί οφείλουν να κάμουν, ότι μπορούν για να κυριαρχήσουν στα νεύρα τους. Πρέπει να μάθουν, όχι μόνο να δείχνουν ήρεμα και αυτοκυριαρχία στη συμπεριφορά τους, αλλά και να είναι πραγματικά, εσωτερικά ήρεμοι, να ξεκουράζονται σωματικά και πνευματικά, να γελάνε πολύ, να διασκεδάζουν — κι' όχι να καταναλώνουν όλες τις ώρες της ημέρας τους σε εργασία και σε στενόχωρες σκέψεις.

Όσο για φάρμακα, χρειάζονται ένα καταπραυντικό και μία αλκαλική σκόνη μετά το φαγητό, για την εξουδετέρωση των οξέων του στομάχου. Λίγο άγνο ελαιόλαδο πριν από κάθε φαγητό, θα τους ωφελήσει πολύ.

Το γάλα τους είναι απαραίτητο. Μπορούν επίσης να τρώνε ελεύθερα ψάρι, όχι λιπαρό, βραστό ή στη σχάρα, και αυγά μελάτα ή «μάτι». Αντίθετα, θα ελαττώσουν για ένα χρονικό διάστημα τις σαλάτες και τα όμα φρούτα. Θα αποφεύγουν δε απολύτως κάθε τι που αυξάνει την έκκριση των γαστρικών υγρών: σάλτσες, μπαχαρικά, τουρσιά, κρασιά, οινόπνευμα κλπ.

Δεν θα μένουν ποτέ περισσότερο από 3 ώρες νηστικοί. Και θα προσπαθούν να υπάρχουν σε κάθε φαγητό τους πρωτεΐνες τροφές (κρέας, ψάρι, σπανάκι, γαλακτοκομικά).

Ο γενικός όμως κανόνας, σε κάθε περίπτωση χρόνιας δυσπεψίας, είναι να ζητηθεί η γνώμη του γιατρού.

☉☉

Η νικετίνη του τσιγάρου

Ο καπνός που περιέχει ένα τσιγάρο, συγκρατεί την ίδια ποσότητα νικετίνης, δηλ. και μία

πίπα με χάρτινο «φίλτρο» — με την προϋπόθεση όμως πως δεν καπνίζουμε το τσιγάρο, όπως να μιάς κάψι το χέρι. Αυτό απέδειξαν τα πειράματα που έκανε ο Αμερικανός δόκτωρ Μίτσελ Φέιν, κι' έφτασε να καπνιστεί ο ρομπότ που τραβούσε μία ρουφηξιά καπνού κάθε 2 δευτερόλεπτα. Έξακριβωσε ακόμη ότι, όταν καπνίσουμε ένα τσιγάρο ως τα τρία εβδομά του αρχικού μήκους του, συγκρατούνται τα 36% της συνολικής νικετίνης του. Αν το καπνίσουμε ως τα δύο εβδομά, συγκρατούνται μόνο τα 25%. Κι' αν φτάσουμε μόνο στο ένα εβδομά (αν απομείνει δηλαδή ένα απότομο μήκος 2 πόντων), συγκρατούνται μέσα σ' αυτό τα 12% της νικετίνης του τσιγάρου.

Το φρούτο - βιταμίνη

Ένα μικρό δέντρο, αυτοφύεις στο Πουέρτο Ρίκο, που λέγεται «άσφαρδα», παράγει ένα φρούτο σαν κεράσι, εκπληκτικά πλούσιο σε βιταμίνη C. Πράγματι, 170 γραμμάρια χυμού αυτού του φρούτου περιέχουν βιταμίνη C, δηλ. 14 κιλά ζουμι πορτοκαλιού! Η τόσο μεγάλη περιεκτικότητά του σε βιταμίνη κάνει βλαβερό το χυμό αυτό, όταν πίνεται αυτούσιος. Οι διαιτολόγοι συνιστούν να προστίθεται σε μικρές ποσότητες στους χυμούς άλλων φρούτων, όπως του σταφυλιού, του μήλου ή του άχλαδιού, που έχουν μεγάλη θρεπτική αξία, αλλά λίγη βιταμίνη C.

Φάρμακο για την επιληψία

Ο ελαφρότερος τύπος της επιληψίας, κοινότερος στα μικρά παιδιά, χαρακτηρίζεται από εστιακή και σύντομη απώλεια των αισθήσεων, αλλά χωρίς σπασμούς. Αποδείχθηκε λοιπόν αρκετά αποτελεσματικό για την πάθηση αυτή ένα νέο αμερικανικό φάρμακο, το «μιντολίνη», των εργοστασίων Τάρκε-Νταϊνς. Χορηγήθηκε δοκιμαστικά σε 1.000 περιπτώσεις κι' έφερε τελεία θεραπεία σ' ένα ποσοστό 10%, μεγάλη ανακούφιση στα 40% και άσημαντα αποτελέσματα στα 50%.

Μέλι στα βρέφη

Δοκιμάστηκε σ' ένα νοσοκομείο

ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΗΡ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΔΑΣ

Έχει εξακριβωθεί επιστημονικά ότι η πιτυρίδα διευκολύνει την τριχόπτωση. Για να την εξαφανίσουν, οι κοινές βούρτσες και τα διάφορα φάρμακα αποδείχθηκαν ανεπαρκή. Ένας όμως Γερμανός μηχανικός παρουσίασε πρό ημερών σε μία έκθεση τον «απορροφητήρα της πιτυρίδας», χωρίς σπόν όποιο μέσο σε λίγα δευτερόλεπτα θα εξαφανίζει κανείς από το κεφάλι την βούρτσα καθαρίζοντας το ρο χίνο πιτυρίδας. Μία δονωτή μεταλλική βούρτσα καθαρίζει το δέρμα του κεφαλιού από την πιτυρίδα, που απορροφάται αμέσως από την ίδια συσκευή, η οποία λειτουργεί με ηλεκτρισμό.

της Νέας Υόρκης μία νέα διαίτα για τα βρέφη, ενισχυμένη με μέλι. Τα αποτελέσματα λοιπόν απέδειξαν ότι το μέλι γίνεται άριστα ανεκτό απ' τον οργανισμό των βρεφών, ότι συντελεί στη μεγαλύτερη αύξηση του βάρους των κι' ότι εμπλουτίζει το αίμα τους με αιμοσφαιρίνη.

Οι όρμονες προστατεύουν από τη ραδιενέργεια

Αποδείχθηκε με πειράματα ότι ωφελεί να έχει κανείς μέσα του θηλυκές γεννητικές ορμόνες, όταν πρόκειται να εκτεθεί σε ραδιενέργεια ή στην επίδραση ακτίνων Χ, γιατί τότε προστατεύουν πολύ. Αντίθετα, οι αρσενικές ορμόνες δεν έχουν καμία προστατευτική αξία. Τα σχετικά πειράματα έγιναν πάνω σε ποντικούς. Το ίδιο φαινόμενο είχε ήδη παρατηρηθεί από τους ακτινολόγους γιατρούς. Διάφορες πελατισσές τους, που είχαν περάσει την περίοδο της έμμηνοιαστικής και συνεπώς δεν είχαν πιά στον οργανισμό τους αρκετές ορμόνες σαν πριν, πάθαιναν περισσότερες βλάβες από την ακτινοθεραπεία, παρά όσο εκείνες που διατηρούσαν ακόμη τη φυσιολογική λειτουργία των εμμηνίων.

Η άγκιμια φαίνεται στην παλάμη

Οι «γραμμές» του χεριού, δηλαδή οι μικρές πτυχώσεις του δέρματος της παλάμης, δεν χρησιμεύουν μόνο... για να λένε την τύχη, αλλά προσφέρουν επίσης ένα ακριβή τρόπο διαγνώσεως της σσαφής άγκιμιας. Η μέθοδος αυτή, όπως την υποδεικνύει ένας Αμερικανός γιατρός, είναι γρήγορη και εύκολη και μπορεί να εφαρμοσθεί από τον καθένα: Τεντώνετε δα σας τα δάχτυλα όσο περισσότερο μπορείτε, όσο που να γυρίσουν λίγο προς τα πίσω. Έτσι, τεντώνεται καλά το δέρμα της παλάμης και ανοίγουν οι μεγαλύτερες πτυχές του.

Κανονικά λοιπόν, οι πτυχές αυτές πρέπει να έχουν ένα έντονο ρόζ χρώμα, όσο χλωμό κι' αν είναι το γύρω δέρμα. Σε περίπτωση που λείπει αυτός ο ρόζ χρωματισμός και οι πτυχές φαίνονται μάλλον άχρωμες με το τέντωμα της παλάμης, υπάρχει σσαφώς άγκιμια.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ για την υγεία

Ζητήματα που αφορούν γενικά τη λειτουργία του οργανισμού μας

Με τη μέθοδο των ερωταποκρίσεων, μπορεί κανείς ν' αποκτήσει ένα πλήθος ωφελίμων γνώσεων, χωρίς να κοπιάσει καθόλου, περνώντας συγχρόνως την ώρα του. Άς ιδούμε, λοιπόν, για μία ακόμη φορά, μερικές απ' αυτές τις ερωτήσεις, που αφορούν την υγεία μας και γενικά τη λειτουργία του οργανισμού μας. Αφού απαντήσετε σε καθεμία όπως νομίζετε σωστό, ψάξτε να βρήτε στο τέλος την όρθη απάντηση και συγκρίνετέ την με τη δική σας.

1) Μπορεί να τρελλαθεί μία γυναίκα από την έμμηνοιασία;
2) Οι συνθετικές βιταμίνες είναι εξ' ίσου καλές με τις φυσικές, που βρίσκονται στα τρόφιμα;

3) 'Επί πόσον καιρό εξασφαλίζει άνοσια ο αντιδιφθεριτικός έμβολιασμός;

4) Ποιοι είναι πιθανότερο να πάθουν έλκος του στομάχου, οι χοντροί ή οι αδύνατοι;

5) Το πλάσμα αίματος μπορεί να αντικαταστήσει τελείως το πλήρες αίμα κατά τις μεταγγίσεις;

6) Το κάπνισμα αυξάνει ή ελαττώνει τη δράση των εντέρων κατά τις κενώσεις;

7) 'Αν ζυγίζετε 75 κιλά, πόσο από το συνολικό βάρος σας είναι νερό: 6 - 7 κιλά, 15-17 κιλά, 25-30 κιλά ή 45-50 κιλά;

8) Με το τηγάνισμα, τα λίπη μεταβάλλονται σε δυσπεπτα, βλαβερά ή ερεθιστικά προϊόντα;

9) Οι χολόλιθοι είναι πάθησις κυρίως ανδρική ή γυναικεία;

10) Για ποιο σκοπό χρησιμοποιούσαν τον αϊθέρα, πριν γίνει γνωστή η αξία του ως αναισθητικού;

11) Ποιά σχέση έχει ο έξανθισμα με τον κοιλιακό τύφο;

12) Ποιά χρώματα έχουν οι δυο μοναδικές χρωστικές ουσίες που βρέθηκαν στις ανθρώπινες γρίχες;

13) Οι βιταμίνες αποδίδουν θερμίδες στον οργανισμό;

14) Μπορεί να συλλάβει μία γυναίκα που έχει ένα ίνωση (όχι κακοήγη) όγκο στη μήτρα;

15) Όταν ζούμε σε όρεϊνα μέρη, αυξάνονται ή ελαττώνονται τα έρυθρα αιμοσφαίρια του αίματος;

16) Μπορεί να θεραπευθεί η πυόρροια των ούλων;

17) Η θερμοκρασία του σώματος είναι η ίδια σ' όλες τις ώρες της ημέρας;

18) Πού οφείλονται τα άσπρα σημάδια των νυχιών;

19) Σε ποιά ηλικία ο κοκκύτης προκαλεί πολλούς θανάτους;

20) 'Υποφέρουν και οι άντρες από μία κατάσταση ανάλογη προς την κλιμακτική περίοδο των γυναικών;

21) Το στομάχι εξακολουθεί

να εκκρίνει οξέα και τη νύχτα που κοιμόμαστε;

22) 'Η ευλογία είναι ασθένεια που προέρχεται από μικρόβιο ή από ιόν;

23) 'Η σκουρία σε μία πληγή μπορεί να προκαλέσει τέτανο;

24) 'Η άσπρινη ρίχνει τον πυρετό και ελαττώνει τους πόνους. Έχει επίσης και καταπραυντική ενέργεια;

25) 'Η παχυσαρκία είναι σύμπτωμα διαβήτη;

26) Ποιά ασθένεια μπορεί να προκαλέσει μία χρόνια βλάβη της καρδιάς; η αρθρίτις, ο καρκίνος, η πνευμονία ή οι όξεις ρευματισμοί;

Και τώρα, οι σωστές απαντήσεις:

1) 'Όχι, η διανοητική διατάραξη μπορεί να συνυπάρχει με την έμμηνοιασία, δεν προκαλείται όμως απ' αυτήν. 2) Είναι ακριβώς ίδιες. 3) 'Επί επτά χρόνια το λιγότερο. 4) Οι αδύνατοι. 5) 'Όχι, γιατί δεν περιέχει έρυθρα αιμοσφαίρια. 6) Την αυξάνει κατά γενικών κανόνων. 7) 45-50 κιλά. 8) 'Υπάρχει μία τέτοια γνώμη, αλλά δεν έχει επιβεβαιωθεί με συστηματικές επιστημονικές μελέτες. 9) Γυναικεία. 10) 'Ός μεθυστικό, σαν τα οινόπνευμα, τώδη ποτά. 11) Καμία απόλυτως. Είναι δυο τελείως διαφορετικές ασθένειες. 'Ο πρώτος μεταδίδεται από τις ψείρες και ο δεύτερος από μολυσμένες τροφές ή νερό. 12) 'Η μία είναι κοκκινωκίτρινη και η άλλη καφετιά «σέπια». 13) 'Όχι, καθόλου. 14) Ναι. 15) Αυξάνονται σημαντικά, ανάλογα με το ύψομετρο. 16) Ναι, όχι όμως και να επαναρβωθούν οι βλάβες που έχει ήδη προκαλέσει. 17) Κανονικά, είναι χαμηλότερη το πρωί και υψηλότερη το βράδυ. 18) Συνήθως σε μικροδράσεις του νυχτιού ή της βασέως του. 19) Σε παιδιά κάτω του ενός έτους. 20) Ναι, συνήθως όμως δεν παρουσιάζουν αξιοσημεία συμπτώματα. 21) Ναι. 22) 'Από ιόν. 23) 'Ο τέτανος προκαλείται μόνο από ένα μικρόβιο, κι' όχι από τη σκουρία. 24) Ναι, αλλά μικρή. 25) 'Όχι, αλλά μπορεί να συνυπάρχει με το διαβήτη. 26) Οι όξεις ρευματισμοί.

☉☉

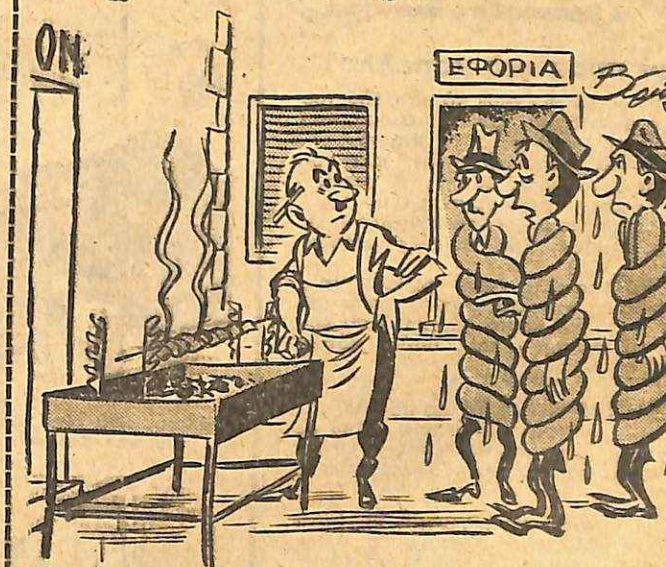
Η δικουμαρόλη και ο έμφρακτησμός

Το αντιθρομβωτικό φάρμακο «δικουμαρόλη», δοκιμάστηκε επί επιτυχία έναντι μιας σσαφούς παθήσεως του εμφρακτικού χιτώνος των ματιών. Επί 37 αρρώστων, στους οποίους έγιναν οι δοκιμές, οι 33 έβλεπαν πάλι αυτό τον τρόπο την όρασή τους.

Επικίνδυνοι έμβολισμοί

Πολλοί γιατροί των ΗΠΑ. Πολιτειών προτιμούν να μην κάνουν αντιδιφθεριτικό, αντιεπιδιδυμικό και αντικοκκυτικό έμβολιο στα παιδιά, όταν υπάρχει επιδημία πολιομυελίτιδας.

Το έμβολιο αυτό δεν αυξάνει τον κίνδυνο της προσβολής του παιδιού από πολιομυελίτιδα. 'Αν όμως το προσβάλει κατόπιν αυτή η ασθένεια, είναι πιθανότερο ότι θα έλκεται με βαρεία μορφή στο χέρι ή στο πόδι όπου είχε γίνει η ένεση του έμβολου. 'Ευτυχώς, οι προφυλακτικοί αυτοί έμβολισμοί μπορούν συνήθως ν' ανακληθούν για λίγες εβδομάδες, δίχως σοβαρές συνέπειες.

— Μας θέλετε για... κοκορέτσι;

— Στόμα, αχρόνιαστε, να μην πίνω τόσο πολύ, γιατί η Έφορια θα θεωρήσει την κοιλιά μου τεκμήριον! (Του Β. Χριστοδούλου)

— 'Ηταν πάλι εκείνος ο σαχλός, που μούρες να του πω, ότι δεν είσαι μέσα! (Του 'Αρχέλαου)

Χαίμιος

Την πήρε για καπέλλο!

Κάποιος μύωψ έχασε το καπέλλο του με τον δυνατό και ξαφνικό άνεμο που σηκώθηκε κι' έτρεχε να τ'ο πιάσει.

Από ένα γειτονικό σπίτι, μία γυναίκα που τον είδε, έμπηξε τη φωνή:

— Τι κάνεις εκεί, χριστιανέ μου;
— Τρέχω να πιάσω το καπέλλο μου, της απάντησε. Σ'ας πειράζει μήπως αυτό;

— Το καπέλλο σου! φώναξε μέ... δυσπιστία ή γυναικά. Καλέ, ποιά καπέλλο σου; Τον κουτό κάνεις; Έσύ κυνηγάς να πιάσης τή... μαύρη κόττα μου!...

— Με φοβερίζει ο Τάκης πώς θα μου δώσει μία κλωτσιά στα ψαχνά, όπου με συναντήσει. Τί με συμβουλεύεις να κάνω;
— Μόλις τον δής, να καθήσης χάμω!...

— 'Η γυναίκα μου, γιατρέ, υποφέρει από αύπνια. Μένει άγρυπνη ως τις τρεις το πρωί... Τί με συμβουλεύετε να κάνω;
— Να γυρίζετε νωρίτερα στο σπίτι σας!

— Είν' εύτυχισμένη ή Λίτσα με τον άρραβωνιαστικό της;
— Πάρα πολύ!... Τόσο, ώστε, όταν θέλη να κλάψη, πρέπει να πάη να δη κανένα δράμα στον κινηματογράφο!

Στο ρεστωάρ:
— Γκαρσόν! Τί είν' αυτά τα μαυράδια μέσ' στη σούπα;
— Δεν ξέρω, κύριε. Ίσως νάναι... βιταμίνες!

— 'Η κυρία στο ζητιάνο;
— Νά, πάρε μία δεκάρα. Βάζω στοίχημα όμως πώς δεν είσαι αληθινά τυλός.

— Τί σκληρή που είσαστε, κυρία! Θέλατε νάμαι τυφλός στ' αλήθεια, για μία παληοδεκάρα;

Μία οικογένεια έχει μία άπλοϊκή υπηρέτρια, που μόλις έχει έρθει από το νησί της. Μόλις, λοιπόν, είχαν στρώσει το τραπέζι, η κυρία της λέει:

— Μαρινούλα! Πες στον κύριό σου να έρθη, γιατί θα κρυώσει το φαί.

— 'Η μικρή υπηρέτρια, που είχε δη τον κύριό της να καθαρίζει τα δόντια του με την οδοντόβουρτσα, απαντάει άμέσως:

— Κυρία, ο κύριος... άκονίζει τα δόντια του!

— Ρώτησαν έναν κυνικό γιατί είχε παντρευτή μία μικροσκοπική γυναίκα.

— Απ' όλα τα κακά, απάντησε, διάλεξα το μικρότερο!...

Συζητούν δυο αλήτες:

— Θα το κόψω το κάπνισμα. Με πειράζει...

— Στο στομάχι;

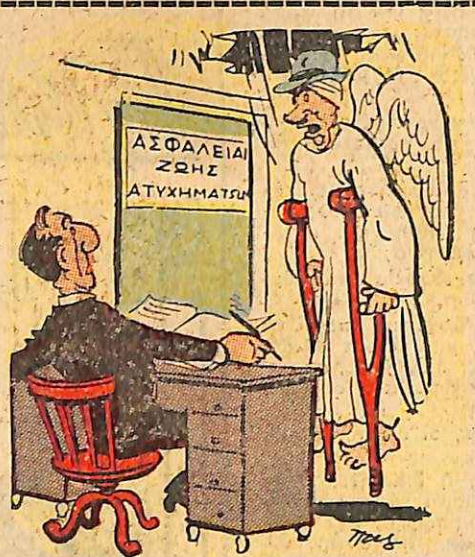
— Όχι, στη μέση, από το σκύψιμο να μαζεύω τις γόπες!...

— Αν επρόκειτο, Κική, να διαλέγεις ανάμεσα σ' ένα εκατομμυριούχο που δεν αγαπάς, κι' ένα φτωχό νέο που λατρεύεις, ποιόν θα προτιμούσες να παντρευτεί;

— Είναι ανόητη αυτή ή ερώτησι...

— Ανόητη; Γιατί;

— Γιατί... πώς είναι δυνατόν να μην αγαπάω ένα εκατομμυριούχο;

— Τί θα γίνη μ' αυτήν την ασφάλεια, που είχα; Είναι ή τρίτη φορά, που κατεβαίνω να την εισπράξω! (Του Π. Παυλιδή)

— Μέριασε, βοάγε, να διαβώ!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Και ή γυνή να φοδῆται τόν... άνδρα!... (Του Άρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Σ'ας δώσαμε στο προηγούμενο τεύχος μερικές συνταγές για καλλυντικά λουτρά.

Υπάρχουν όμως κι' άλλες, που μαλακώνουν και λευκαίνουν την επιδερμίδα και σφίγγουν τους ιστούς.

1) Το λουτρό της γλυκερίνης γίνεται με την προσθήκη 250-500 γραμμαρίων γλυκερίνης στο νερό της μπανιέρας. Συστάται ιδίως για ξηρά και ρυτιδωμένα δέρματα.

2) Για το λουτρό της πατάτας, προσθέτετε στο νερό 150 δράμια βρασμένες και λυμένες πατάτες.

3) Για το λουτρό του κριθαριού, βράζετε με μπόλικο νερό 500 γραμμάρια κοπανισμένο κριθάρι, 250 γραμ. λιναρόσπορο, 250 γραμ. ρύζι, 4 φούστες άνθη μολδάς και 1½ δκά πίτουρα. Σουρώνετε κι' άρωματίζετε το υγρό με λίγη έσάνς λεβάντας.

4) Το λουτρό των τριαντάφυλλων γίνεται ως εξής: Προσθέτετε στο νερό 1.500 γραμ. τριανταφυλλόνερο, 30 γραμ. αλκοόλ 90 βαθμών, 50 γραμ. βάμμα βενζόης και 30 γραμ. έσάνς ντε μπουλλά. Ανακατεύετε καλά τα συστατικά αυτά, πριν τα προσθέσετε στο νερό.

5) Το λουτρό με φράουλες μαλακώνει κι' άρωματίζει το δέρμα, αλλά κοστίζει πολύ. Το μεταχειρίζονται διάφορες περίφημες καλλονές του παλιού καιρού. Κοπανίζετε 5 δκάδες φρέσκες κι' ώριμες φράουλες. Προσθέτετε 2 δκάδες πίτουρο, 1 κιλό άνθη μολδάς και 250 γραμ. τριανταφυλλόνερο. Ανακατεύετε για να σχηματισθή μία μαζα, αραιώνετε σιγά-σιγά με ζεστό νερό και προσθέτετε στη μπανιέρα. Μένετε τρία τέταρτα σ' αυτό το λουτρό. Όταν βγείτε, τρίψτε το δέρμα σας μ' ένα σφουγγάρι βρεγμένο με χλιαρό νερό, κι' ύστερα με βάμμα βενζόης.

Θά συνεχίσουμε άλλοτε, μ' άλλες συνταγές.

Η μυρωδιά της μπονιάς

Όταν είναι φρεσκομπογιατισμένο ένα δωμάτιο, έχει μία ένοχλητική μυρωδιά. Μπορείτε λοιπόν να τη διώξετε, αν τοποθετήσετε στη μέση της κάμαρας ένα κουβά με νερό, μέσα στο οποίο έχετε ρίξει μία φούχτα άχυρα.

Το μαρκάρισμα των ρούχων

Θέλετε να μαρκάρετε ένα ρούχο με άνεξίτηλο μελάνι; Βρέχετε πρώτα το μέρος εκείνο με διάλυσι 62 γραμμαρίων σόδας σε 125 γραμμάρια νερό. Αφίνετε να στεγνώσει. Ύστερα γράφετε τα ψηφία ή τους αριθμούς με το εξής υγρό:

Νιτρικός άργυρος 15 γραμ.
Αραβική γόμμη σε σκόνη 20 »
Απεσταγμένο νερό 62 »

Προσοχή όμως, γιατί ή διάλυσις αυτή καυτηριάζει και μαυρίζει το δέρμα.

Άλλη μέθοδος είναι ή εξής:

Διαλύετε λίγη ασφαλτό σε αρκετό νέφτι, προσθέτετε καπνιά ή σκόνη γραφίτου, ανακατεύετε καλά και μεταχειρίζεσθε αυτό το μίγμα.

Πώς θα διαλέξετε το σπίτι σας

Η έκλογη του σπιτιού είναι κάτι σπουδαίο. Απ' αυτήν εξαρτώνται ή υγεία, ή άνεσις, ή οικογενειακή εύτυχια σας.

Μην κατοικήτε κοντά σε νεκροταφείο, νοσοκομείο, εργοστάσιο χημικών προϊόντων ή νερά στάσιμα. Όλ' αυτά βγάζουν βλαβερές και μολυσμένες αναθυμιάσεις.

Αποφεύγετε τα καινούργια σπιτία, με τους υγρούς άκομη τοίχους.

Προτιμάτε, όσο το δυνατόν, κατεύθυνσι ανατολικομεσημερινή ή δυτικομεσημερινή.

Αποφεύγετε τους κήπους με πολύ μεγάλη δέντρα, που παρεμποδίζουν τον καλό αερισμό και τις ακτίνες του ήλιου. Επίσης τα άναρριχτικά φυτά, γιατί συγκρατούν υγρασία και σκόνη.

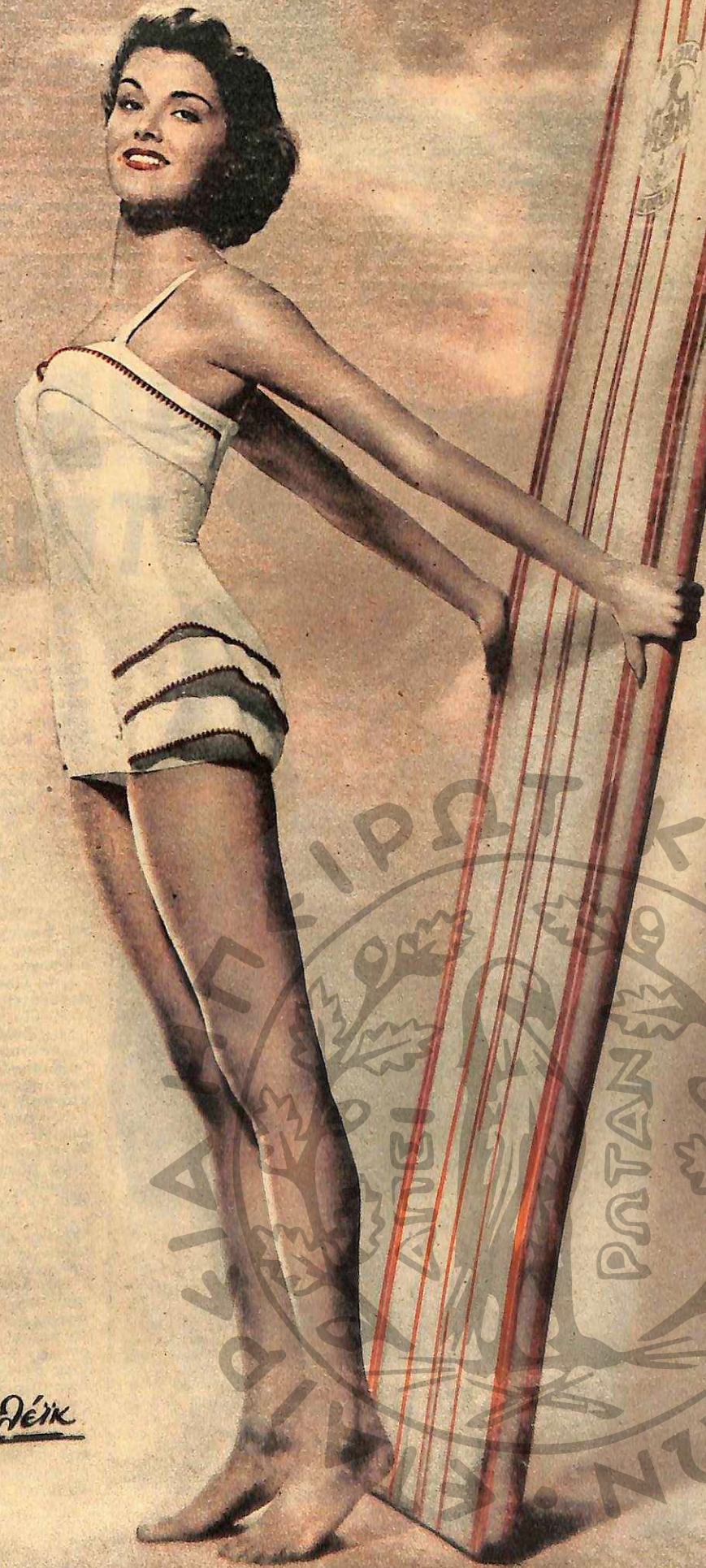
Προτιμάτε άπάνω πάτωμα, για να έχετε περισσότερο φώς, άέρα και ήσυχια. Όχι όμως και σοφίτα, όπου θα παγώνετε το χειμώνα και θα ψήνεστε το καλοκαίρι.

Η κρεβατοκάμαρα δεν πρέπει να έχει άλλα έπιπλα από ένα κρεβάτι, μερικές καρέκλες, ένα τραπέζι και μία ντουλάπα. Πρέπει δὲ νάναι μεγάλη, εύαερη και ψηλοτάβανη.

Ανοίγετε συχνά τα παράθυρα όλων των δωματίων, ιδίως δὲ της τραπεζαρίας έπειτα από κάθε γεύμα. Μην αφίνετε καθόλου φαγώσιμα στο μπουφέ.

Όταν πρόκειται να λείψετε λίγον καιρό, κλείνετε καλά πόρτες και παράθυρα και έάχετε στη μέση της κάθε κάμαρας ένα πιάτο με χλωοίονον ασθένειον, που απορροφάει την υγρασία.

Πάτ Μπρέικ

Υστερ' από τον παγκόσμιο πόλεμο, στην Καζαμπλάνκα — την ονομαστή αυτή πολιτεία του Μαρόκου, με τη διεθνή κοινωνία — είχε εγκατασταθεί στρατιωτική βάση των Αμερικανών, στη δύναμη της οποίας άνιχε και ο Έλληνας λοχίας "Άλεξ Γεωργιάς, που η οικογένειά του ήταν από χρόνια αποκαταστημένη στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ήλως και συμπαθητικός, γεροδεμένο παλληκάρι, ο "Άλεξ είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στο διαμέρισμα του ζεύγους Ραυμόνδου και Ζανέτ Ζιράρ, από τη Γαλλία, που πράβιμα δέχτηκαν νοίκι τους το "Ελληνοαμερικανό λοχία.

Ο κ. Ζιράρ, μεσόκοπος και βολικός άνθρωπος, τύπος αγαθού μικροαστού, ήταν περιοδεύων αντιπρόσωπος ενός γαλλικού οίκου ποτών.

Η σύζυγός του, χαριτωμένη και καλόκαρδη Γαλλιδούλα 25 χρόνων, δεν ήταν φανταχτερή ομορφη. Μά η έξυπνάδα κι η τσαχπινιά της την έκαναν γοητευτική σε όποιον την έδλεπε, από την πρώτη στιγμή.

Ατεκνο το ζευγάρι, είχε αρκετά τον τρόπο του, και η γνωριμία τώρα του ξένου λοχία έδινε στον κ. και την κ. Ζιράρ μία νότα καινούργια στη ζωή τους. Οι δυο σύζυγοι δεν είχαν καμμία ψυχική έπαφη μεταξύ τους, οι χαρακτήρες τους ήταν διαφορετικοί και η διαφορά της ηλικίας τους μεγάλη. Η Ζανέτ ήταν φτωχοκόριτσο. Ο Ραυμόνδος τα κατάφερε στη ζωή του κι ήθελε γυναίκα στο πλευρό του. Η τύχη, λοιπόν, ένωσε εύκολα τους δρόμους τους...

Επειτα, ο κ. Ζιράρ, υποχρεωμένος από τη δουλειά του να λείπει κάθε τόσο από την Καζαμπλάνκα, είχε δεχτεί μ' ευχαρίστησι τον "Άλεξ, που φαινόταν ελίκρινης, σοβαρός κι αξιοπιστοσύνης νέος. Εκείνος πάλι προσφέρθηκε ευγενικά κι' εγκάρδια να κρατή φιλική συντροφιά στην καλή κ. Ζανέτ, να τη συνοδεύει συχνά, όταν δεν είχε υπηρεσία, τότε στον περίπατο, τότε

σε κάποιο θέαμα.

Είχαν βολευτή. Έτσι ευχάριστα τα πράγματα, χωρίς ίσως να φαντάζεται ο καυμένος ο κ. Ραυμόνδος, ότι, χωρίς να το θέλει, είχε δώσει την ευκαιρία να σχηματισθεί μοιραία το περίφημο «Ψενικό Τριγωνό» ανάμεσά τους...

Και ήταν επόμενο: Με τις προϋποθέσεις που εξασφάλιζε η κοινή τους συμβίωση, κάτω από το φλογερό ήλιο της αφρικανικής πολιτείας, ο "Άλεξ και η Ζανέτ δεν άργησαν να πέσουν ο ένας στην αγκαλιά της άλλης. Ήταν δυο νέοι, γεμάτοι νεύματα και πόθο για την αγάπη, για τη ζωή...

Μά αν στο δεσμό τους αυτόν τώρα ο "Ελληνοαμερικανός λοχίας έδλεπε μιά ευχάριστη κι' εύκολη περιπέτεια, η επιπόλαιη και σκερτσόζα Γαλλίδα δοκίμαζε για πρώτη φορά τη μέθη και την έντασι του αληθινού έρωτα.

Επιτέλους, τώρα ζω, τώρα καταλαβαίνω τη χαρά της αγάπης! Έλεγε κάθε τόσο, που έγερνε στην αγκαλιά του "Άλεξ.

Είσαι ένα μικρό, αγαπημένο γκέρι! άπαντούσε εκείνος, πνιγόντας την με τα φιλιά του.

Κι' όταν χόρταιναν από έρωτα, μπορούσαν να θυμηθούν και τον κ. Ραυμόνδο, που τριγυρούσε το Μαρόκο, να διαδώσει τα ποτά του...

Τι θα γίνει με τον άντρα σου; ρωτούσε τότε σκεπτικά ο "Άλεξ. Ξέρεις; Τον ντρέπομαι, διελιάζω να τον δω στα μάτια μου, όταν έρχεται πίσω... Και μήπως δεν είμ' ένοχος; Μοιράζομαι μ' αυτόν το σπίτι του και τη γυναίκα του!...

ΨΕΝΙΚΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

— Έμένα, όχι, δεν με μοιράζετε; Ολόκληρη ανήκω σε σένα, χρυσέ μου! Ποτέ δεν ένοιωσα αληθινό αίσθημα γι' αυτόν. Ο γάμος μας ήταν μιά άτυχη απόφασις... Τώρα, τον μισώ που μ' έδεσε, έτσι, μαζί του, για να θυσιάσω τα νεύματα μου, την ομορφιά μου, τα δεινρά μου στους... ρευματισμούς του! Μά τί νάκανα τότε; Ήμουν φτωχή, άπειρη ακόμα... Μά απότομα σε γνώρισα, μπορώ να το πω, χαίρομαι για πρώτη φορά τόν αληθινό έρωτα, κοντά σου!... Κι' έπεφτε, ξετρελλαμένη, στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

Μιά βραδυά, καθώς οι δυο αγαπημένοι αναπαύονταν κι' ο "Άλεξ κάπνιζε την πίπα του, ήρθε πάλι στο νου του ο φτωχός σύζυγος.

Ζανέτ! είπε στη γυναίκα, που σφιγγόταν τρυφερά στο πλευρό του.

Τί είναι, μπού;

Συλλογιστικές τί θα γίνει, αν μάθω, τίποτα ο Ραυμόνδος;...

Εκείνη πήρε την παλάμη του με τα δυο της χέρια και την ακούμπησε σφιχτά στο μέρος της καρδιάς της.

Δεν θα το μάθω. Κι' αν... πάλι θα βρεθώ τρόπος, να ήσυχάσω... Μου έχει τόσο αδυναμία!...

Κι' οι γείτονες, που μάς βλέπουν; Δεν τα έχουν καταλάβει;

Ούφ! "Ας υποθέσουμε, δτι θέλουν. Μά δεν είναι... ζηλιάρηδες, ούτε περίεργοι οι άνθρωποι εδώ, στην Καζαμπλάνκα. Έννοια σου!...

Μά όσο κι' αν οι γείτονες, είτε συμβαδίζοντας, είτε αδιαφορώντας για το παράνομο ζευγάρι, δεν έδειξαν τίποτα, το γεγονός είναι, ότι, το τελευταίο διάστημα, ο ίδιος ο κ. Ραυμόνδος Ζιράρ, ίσως από παράξενη διαίσθησι, ίσως από δικαιολογημένη καχυποψία, έγινε προσεχτικώτερος στο σπίτι του.

Έτσι βρήκε τρόπο, ώστε ν' απουσιάζε άραιότερα και σε όχι μακρινά και πολυήμερα ταξίδια και μάλιστα να επιστρέφει αναπάντεχα στην Καζαμπλάνκα, φρόντιζε δέ, όταν έμεινε στο

σπίτι, να μην αφήνει ευκαιρία για να μένουν μονάχοι τους ο "Άλεξ κι' η Ζανέτ.

Αυτό όμως στενοχώρησε τους δυο έρωτες, που μηχανεύονταν τρόπους για να μπορούν να συναντιούνται.

Ξέρεις; είπε μιά ημέρα ευθύμα η Ζανέτ στον "Άλεξ. Έτσι μου φαίνεται πως έχει καλύτερη γλύκα ο έρωτάς μας! Με το κυνήγημα αυτό, με τις προφυλάξεις μας, καρρό πως ξαναγίνονται παιδιούλα δώδεκα χρονών...

Σε λίγο, όμως, τα πράγματα πήραν μιά απότομη κι' ολότελα απρόβλεπτη εξέλιξη για την ισορροπία του «Ψενικού τριγώνου».

Ένα βράδυ, μετά το φαγητό, ο "Άλεξ άνάγγειλε ξαφνικά στο ζεύγος:

Έχω κάτι δυσάρεστο να σάς πω, αγαπητοί μου!...

Κι' όπως εκείνοι τόν κύτταζαν με απορία, ο λοχίας τους εξήγησε:

Μεθαύριο πρέπει να σάς αποχαιρετήσω! Φεύγω για πάντα από την Καζαμπλάνκα. Με μεταθέτουν στην Περσία...

Η Ζανέτ δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη — τόσο το ξαφνικό μήνυμα την είχε χτυπήσει σαν κεραυνός. Μονάχα ένοιωσε την καρδιά της να σπαρατάει δυνατά, άταχτα, σαν να ήθελε να σπάσει. Γιατί τόν είχε πραγματικά, αγαπήσει το λοχία. Και τώρα θα τον έχανε!

Δάγκασε, λοιπόν, τα χείλη της, για να μην ξεφωνήσει από τη συγκίνησή της. Το κεφάλι της βούιζε. Και μόλις μπορούσε τώρα να ξεχωρίσει τα λόγια του άντρου της, που έλεγε στον αγαπημένο της:

Είμαι πραγματικά πολύ λυπηρό, που θα σάς χάσουμε! Η γυναίκα μου κι' εγώ σάς είχαμε τόσο συμπαθήσει! Ίδιως η γυναίκα μου, που όφειλε τόσα στην ευγενική σας συντροφιά... Δεν είναι έτσι, Ζανέτ;...

Με το γυναικείο της ένστιχτο έκείνη, αντιλαμβάνονταν τόν άδέξιο υπαινιγμό του ζύγου της. Κι' ένα κύμα μίσους και άηδίας έναντι του που φούντωνε μέσα της.

Νατί... ψιθύρισε, με φωνή που έτρεμε.

Και σηκώθηκε, βιαστικά, να πάη στην κουζίνα. Δεν ήθελε να δούν βουρκωμένα τα μάτια της...

Το άλλο πρωί, όταν ο λοχίας έφυγε για την υπηρεσία του, γύρισε ο Ραυμόνδος και κύτταξε για λίγο τη γυναίκα του.

Καυμένη Ζανέτ! της είπε με οίκτο. Ός χθές, είχες... δυο άντρες και μεθαύριο δεν θάχης κανένα!

Με κόπο εκείνη τόν κύτταξε έρωτηματικά.

Μά βέβαια, χρυσή μου! της εξήγησε αυτός. Χάνεις το φίλο σου... Ό, μίλη τάραξες, τα ξέρω όλα πιά!... Θα σε χωρίσω κι' εγώ... έχω τους λόγους μου, διάβολε, για να ζητήσω το διαζύγιο!...

Δεν είναι φοβερό αυτό, Ζανέτ — για σέ να; Έκτός αν σε πάρη μαζί του ο λοχίας σου...

Το χτύπημα ήταν βαρύ γι' ατήν άτυχη γυναίκα: Έπεσε στην πολυθρόνα της συντριμμένη, κυττάζοντας τον άφωνη, απελπισμένη...

Το ίδιο βράδυ — παραμονή που θάφευγε — ο "Άλεξ κι' η Ζανέτ βρέθηκαν, σε μιά γωνιά οι δυο τους, στο καμπαρέ «Λούξ», όπου πήγαιναν συχνά.

Γεμάτη ανησυχία κι' έρωτικό πόνο η Ζανέτ, τόν άνάφερε την πρώην σκηνή με τόν άντρα της κι' όσα της είχε πει: ότι θα την έδιωχνε, όταν έφευγε ο αγαπημένος της.

Βλέπεις, μπού, τα ξέρει όλα!... συμπλήρωσε χαμογελώντας πικρά.

Λοιπόν, ρώτησε ο "Άλεξ, άπρόσεχτα, σαν να μην καταλάβαινε...

Καταλαβαίνεις, χρυσέ μου, ότι δεν με νοιάζει, αν με διώξη ο Ραυμόνδος... κι' αν ήταν να κατανήσω ζητιάνα! Μά από ός ήταν, "Άλεξ, μου είναι ολότελα άδύνατο να σένα. "Άλεξ, μου είναι ολότελα άδύνατο να σε αφήσω! Δεν σου ζητά να με παντρευτείς! Δεν πρέπει να με πάρης μαζί σου! Θα σε ακολουθήσω σαν σκιά σου, θα ζήσω μαζί σου, στον ίδιο σου το έρωτά σου!...

Η φωνή της, όλο παλμό άγάπης κι' άγωνίας, είχε μιάν ελίκρινη ασπαραχτική. Ο άλλος έσπρωξε με νευρικότητα το ποτήρι του:

Α, μικρούλα μου, το τραβάς πολύ! παρατήρησε. Η περιπέτεια που ζήσαμε μαζί, δυστυχώς για μένα τελειώνει εδώ, για πάντα! Μου άρέσεις πολύ, το ξέρεις! Μά δεν μπορούμε να ζήσουμε αιώνια μαζί! Δεν μπορώ να πάρω τέτοιαν εύθυνη. Δεν μπορώ, στρατιάτης όπως είμαι, ούτε τόν έαυτό του να διασέσω όπως θέλω! Κι' έπειτα... δεν σου τ' είχα πη; Είμαι άρραβωνιασμένος στο Μίσιγκαν... κι' άγαπω το κορίτσι μου!

Η Ζανέτ τα είχε χαμένα πιά. Τώρα που έδλεπε πως έχανε την αγάπη του, τη μόνη της έλπίδα, κρατήθηκε με τα δυο χέρια στο καθισμά της, να μην πέση...

Πώς κάνεις έτσι, γκέρι; της είπε ο λοχίας. Είσ' έξυπνη εσύ, θα τόν καταφέρεις εύκολα τόν άντρα σου, να μείνεις μαζί... Μή φοβάσαι και δεν πρόκειται να σε χωρίσω!...

Μά, θεέ μου!... Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, "Άλεξ, ότι εγώ δεν θέλω, δεν μπορώ πιά να ζήσω κοντά σου;... είπε με παράπονο η Ζανέτ.

Έλα τώρα, μη γίνεσαι δραματική! Πάρε τα πράγματα όπως έρχονται, γκέρι! Θα ίδης, θα ήσυχάσης πάλι, θα συνεχίσεις κανονικά τη ζωή σου! Σήκω τώρα, να χορέψουμε αυτό το χορό!

Και ο λοχίας πετώντας μερικά δολάρια στην όρχηστρα, φώναζε στους μουσικούς:

Άλλο, μπούς! Παίξτε συνέχεια το «Μπλε ταγκό»! Είναι η τελευταία φορά που τ' ακούω, άπόψε!...

Τόν περασμένο Ιούνιο, όλος ο ξένος τύπος, σ' ένα δημοσίευσμά του, με το χτυπητό τίτλο «Μιά σκοτεινή υπόθεσις — ένας Έλληνοαμερικανός λοχίας, θύμα έρωτικού δράματος, εύρεθη νεκρός με δύο Γάλλους...» ανέγραφε ότι στην Καζαμπλάνκα του Μαρόκου η άστυνομία είχε άναστατωθή από μιά μυστηριώδη υπόθεσις.

Στο διαμέρισμα της πολυκατοικίας, όπου έμεναν ο κ. και η κ. Ζιράρ, βρέθηκαν και οι δυο τους σκοτωμένοι μαζί με τόν Έλληνοαμερικανό λοχία "Άλεξ Γεωργιά, φίλο του ζεύγους, νεκρό κι' αυτόν.

Οι δυο άντρες είχαν χτυπηθή στο μέτωπο από σφαίρες περιστροφού, η δέ γυναίκα στην καρδιά...

Κι' η νεκρή έσφιγγε ακόμα, ανάμεσα στα παγωμένα δάχτυλά της, το μοιραίο περιστροφό...

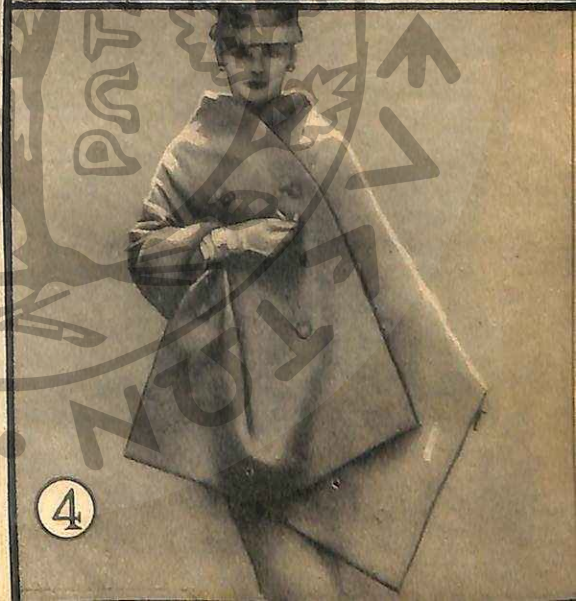
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

1 Η Σούζαν Χάιγουαρντ ξαναβρήκε το χαμόγελό της! Η σφαίρα όλο είχε παραμείνει στην άκρεια, ύστερα από την γνωστή απόπειρά της ν' αυτοκτονήσει, ήρθε πρό ημερών για πρώτη φορά σ' έπαυση με τους δημοσιογράφους και τους μίλησε με τόση έγκραδία, ώστε τότε έκανε να την χαρακτηρίσουν «ήρ. 1» φίλη των δημοσιογράφων και φωτορεπόρτερς.

2 Είναι γνωστή από τις εφημερίδες η υπόθεσις της Μαρίας Νταρνέ, η οποία στη Γενεύη έπεσε μπροστά στο αυτοκίνητο του Μπουλγκάνιν, θέλοντας να μάθω νέα για τόν σύζυγό της, τόν Ρώσο Γιοφάρωφ, τού οποίου εδώ και δέκα χρόνια είχε χάσει τή λήνη. Το μέσον αυτό απέδειχθη άποτελεσματικό, γιατί κατόπιν διαταγής τού ίδιου τού στρατάρχου, οι άρχες πληροφορήσαν ύστερα από μερικές μέρες την κ. Νταρνέ πως ο άντρας της ζούσε και της έδωσαν την διεύθυνσή του. Στη φωτογραφία μας οι δυο σύζυγοι σε μιά φωτογραφία, που έδωσαν πριν από δέκα χρόνια.

3 Στο Γουέστμπερτ τών Ηνωμ. Πολιτειών διοργανώθηκε πρό ημερών με φιλανθρωπικό σκοπό μιά μεγάλη φιλοφροντική εορτή στην οποία πήραν μέρος τὰ πιά λαμπρά άστέρια της τηλεόρασις. Το κλού της εορτής ήταν το νούμερο τού γνωστού πιανίστα Βίκτωρ Μπάρτζε, ο οποίος εξέτέλεσε το ρεσιτάλ του πάνω σ' ένα... κατεψυγμένο πιάνο σκεπασμένο από ένα στρώμα πάγου, πάχους τριών εκατοστών. Παρά τις δυσμενείς αυτές συνθήκες, ο Μπάρτζε έπαιξε με τρόπο άξιοθαύμαστο και καταχειροκροτήθηκε.

4 Στο Παρίσι ο περίφημος ράφτης Κριστιάν Ντιόρ παρουσίασε πρό ημερών τη χειμερινή συλλογή του. Ένα από τα μοντέλα που έκαναν την μεγαλύτερη εντύπωσι ήταν και το παλτό αυτό από χοντρό μάλλινο ύφασμα, που άπαιτεί, όπως καταλαβαίνετε, πάρα πολλά μέτρα ύφασματος!

Η Ζανέτ έπεφτε ξετρελλαμένη στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Μην άνησυχείς Γάλλε! Άπ' όσα ό Θεός προσφέρει στους ανθρώπους, τίποτα δεν θά λείπει από τό τραπέζι σας. Άλλά, Θεός φυλάξει, να φέρετε εδώ, κάτω άπ' την ιερή αυτή στέγη, άθλια πιάσματα, σαν αυτά που άναφέρατε!

—Μη δίνετε προσοχή στα λόγια του, πάτερ μου, είπε ό λοχαγός Λαβίλ. Είναι νέος κι' οι άμορφες γυναίκοιλες τον τραβάνε. Άς άφήσουμε λοιπόν αυτή τή κουβέντα κι' άς δοκιμάσουμε τό υπέροχο κρασί σας...

Και γεμίζοντας τό ποτήρι του φώναξε:

—Ηγούμενε, θέλω να τσουγκρίσουμε μαζί τό ποτήρια μας.

—Ο κανονισμός του τάγματος μας άπαγορεύει τό κρασί! του άπάντησε εκείνος.

Ο λοχαγός χαμγέλασε ειρωνικά. Νόμιζε ότι ή άρνησή του ήταν καλογερστική ύποκρισία... Σήκωσε λοιπόν τό ποτήρι και τό έφερε στά χείλη του. Μα μιά ιδέα πέρασε άπ' τό μυαλό του και τό άφησε, χωρίς να πιει. Οι μοναχοί τον κύτταζαν σιωπηλοί, φαινόντουσαν ότι περίμεναν να δώση εξήγησης ό λοχαγός, που πρόσταζε να έρθουν μπροστά του όλοι οι άνδρες του άποσπάσματος. Και όταν εκείνοι παρουσιάστηκαν, ό Λαβίλ τους είπε:

—Μη ξεχνάτε ότι βρισκόμαστε σ' έκθετική χώρα όπου οι ψευδοχριστιανοί αυτοί μπορούν να κάμουν τά πάντα. Κανείς λοιπόν να μην πιει κρασί!

Ενώ ό Λαβίλ μιλούσε, τά μάτια όλων γύρισαν στον ήγούμενο. Η ήρεμη μορφή του φαινόταν να διαφεύγει τις ύποψίες του άξιωματικού.

—Δώστε μας τό παράδειγμα, του είπε

Το τραγούδι

ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

—Ηγούμενε, θέλω να τσουγκρίσουμε μαζί τό ποτήρια μας! φώναξε ό λοχαγός Λαβίλ.

ΟΤΑΝ στá 1806 γινόταν ό Γαλλο-ισπανικός πόλεμος, ένα γαλλικό άποσπασμα μπήκε στο χωριό Φιγκουέρος για να περάσει τή νύχτα του. Σε λίγο οι Γάλλοι έφτασαν στην πόρτα ενός μοναστηριού. Ήταν τό μόνο μέρος που μπορούσε να δώση τροφή και άνάπαυση στους πεινασμένους και κατόπιν από τή μάχη στρατιώτες.

—Ε, φώναξε ό λοχαγός Λαβίλ, κρατώντας τ' άλογό του, άνοίξτε, γιατί άλλωστε, με όλα σας τά «πάτερ ήμών», θά σας πάρη ό διάβολος. Άνοίξτε!

Και λέγοντας αυτά με θυμό χτυπούσε δυνατά με τό σπαθί του τήν πόρτα του μοναστηριού.

Η βαρειά πύλη άνοιξε σέ λίγο κι' ένας γέρος φορώντας τό λευκό ράσο του τάγματος του Άγίου Βενεδίκτου, παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

—Καλοπέρα, πάτερ μου! του είπε ό Γάλλος λοχαγός με τόνο ειρωνικό και κάνοντας μιά βαθειά υπόκλιση. Σας φέρνω τους χαιρετισμούς του Αυτοκράτορα Ναπολέοντα και περιμένω από μέρους σας λαμπρή υποδοχή. Τά κελλάρια σας, βέβαια, θά ναι γεμάτα από παλιά κρασιά!

Και κυρίως να περιμένει απάντησι. ό λοχαγός Λαβίλ, πρόσταξε τους στρατιώτες να ξεπεζέψουν και να βάλουν τά άλογα στην αυλή του μοναστηριού κι' αυτός μ' έναν ύπολοκαγό κι' έναν άνθυπολοκαγό πήγαν κατ' ευθείαν στην τραπεζάρια, όπου οι «Βενεδικτινοί άδελφοί», μόλις τους είδαν, σπκώθηκαν άμέσως από τά σκαμνιά τους.

—Σας ζητώ συγγνώμη για τήν εσθνική επίσκεψή μας, τους είπε ό Λαβίλ, που τού έκανε εντόπιση ή άξιοπρεπής στάση των μοναχών, άλλ' οι άνδρες έχουν ανάγκη ν' άναπαυθούν. Περισσότερες εξηγήσεις δεν χρειάζονται... Ο πόλεμος είναι πάλεμος. Πρέπει οι άνδρες μου να βρουν εδώ καλή τροφή και καλό κρεβάτι...

Ο ήγούμενος, ένας ψηλός ρασοφόρος με κεφάλι άσκητού, τού απάντησε:

—Γάλλε, οι έπιθυμίες σας παρ' ό,τι δεν συμφωνούν με τις δικές μας, θά εκπληρωθούν!... Έπειτα τους κάλεσε να καθίσουν, ενώ συγχρόνως πρόσταζε τους μοναχούς να φέρουν ό,τι καλό βρισκόταν στο μοναστήρι. Πραγματικά σέ λίγο τό τραπέζι γεμισε από ψητά κρέστα, τυριά και φρούτα.

Σε λίγο, όταν τήν άρχική δυσπιστία, άντεκατέστησε κάποια ειλικρινέστερη αγάπη, ό ήγούμενος βγήκε από τήν τραπεζάρια και έσαναγίρισε συνδυεμένος από δυό μοναχούς, που κρατούσαν κανάτες γεμάτες κρασί.

Ο ύπολοκαγός ένδουσιάστηκε και φώναξε:

—Α! Τι καλύτερα θάταν, αντί να βρισκόμαστε στη Μονή αυτή του Παναγέσθου Θεού, να ήμασταν τώρα στη Μαδρίτη ή στη Σεβίλλη και να γλεντούσαμε με τις άμορφες Σπανιόλες!

Μιά λάμψη θυμού δειπνέσε στα μάτια του ήγούμενου. Μα έκρυψε τήν άγανάκτησή του και χαμογελώντας θλιβερά, είπε στον νεαρό άξιωματικό:

ό Λαβίλ. Πιείτε πρώτα έσείς και οι συνάδελφοί σας. Τότε θά σας πιατέψουμε πώς τό κρασί δεν έχει φάρμακι.

Ο ήγούμενος σήκωσε τά μάτια κατά τόν ούρανό. Θάνηκε ότι συλλαγκότανε για μιά στιγμή. Έπειτα παίρνοντας τό ποτήρι, που τού πρόσφερε ό Λαβίλ, τό άδειασε ως τόν πάτο.

Τό ίδιο έκαναν κι' οι ύπόλοιποι μοναχοί.

—Είστε τώρα εύχαριστήμενος; ρώτησε ό ήγούμενος.

—Μάλιστα, απάντησε ό Γάλλος, και να ή άπόδειξις. Κι' άδειασε κι' αυτός καθώς κι' όλοι οι άλλοι τά ποτήρια, μονορροφεί. Τό κρασί ήταν έξοχο κι' οι κανάτες πήγαν κι' ήρθαν πολλές φορές.

Σε μιά στιγμή ό Λαβίλ, που είχε έρθει στο κέφι, φώναξε:

—Ε, δεν αρχίζουμε και κανένα τραγουδάκι; Στά μουγγά θά πάη τό γλέντι; Έμπρός, Πιράρ, τραγουδήσε μας ένα από κείνα τά πικάντικα που ξέρεις για να διασκεδάσουν κι' οι φίλοι μας.

—Τι να πώ, λοχαγέ μου; ρώτησε ό νεαρός άνθυπολοκαγός.

—Ε, πές, τό τραγούδι τής μόδας, εκείνο τό παριζιάνικο...

Και τότε ό Πιράρ, με φωνή τενόρου άρχισε να τραγουδά:

«Για σπακώτατε μιά στιγμή να τήν παρατηρήσω τήν Παριζιάνα μου φανή και να τήν τραγουδήσω!

Άχ, τί γλυκό τό στόμα της και ή χάρι της μεγάλη!

Και πώς τό πίνει με καρδιά! Άς ξαναπιούμε πάλι!...»

Τό μοναστήρι άντηκούσε όλόκληρο από τά εύθυμα τραγούδια των Γάλλων. Οι Ισπανοί καλόγηροι τους κύτταζαν άφωνοί.

Σε μιά στιγμή όμως ό Λαβίλ τους είπε:

—Α, όχι έτσι άγιοι πατέρες! Εμείς τραγουδάμε κι' έσείς δεν βγάζετε λέξη από τό στόμα σας! Έμπρός, πείτε μας κάτι!

Ο ήγούμενος τότε προχωρώντας τρία βήματα, έβριζε στο λοχαγό μιά παγερή ματιά και είπε:

—Λοιπόν, ναι! θά ψάλλουμε κι' έμεις! Θ' άρχίσω πρώτος έγώ!

Και με φωνή επιληπτική κι' επίσημη άρχισε:

«Μετά πνευμάτων δικαίων τας ψυχάς των δούλων σου, Σω-τερ, άνάπαυσον!...»

Επών άρχη ό Γάλλος στρατιώτης άρχισαν να γελούν. Σ' ένα νεύμα όμως του ήγούμενου, τρεις μοναχοί άρχισαν να ψέλνουν τή δεύτερη στροφή, με πένθιμο τόνο:

«Ανάπαυσον τας ψυχάς των δούλων σου, ότι μόνος υπάρχεις άθάνατος...»

Μιά άντρίχλα συγκλόνησε όλους τους Γάλλους.

—Τι σημαίνουν αυτά; ρώτησε άγρια ό Λαβίλ.

—Σημαίνουν, απάντησε ό ήγούμενος, ότι έσείς οι Γάλλοι, που ήραστε να βεβηλώσετε τό μοναστήρι μας κι' έμεις οι μοναχοί, θά παθάνουμε όλοι μας!...

Ήταν ή τραγική αλήθεια. Οι φανατικοί Ισπανοί είχαν ρίξει δηλητήριο μέσα στο κρασί. Έτσι, ύστερ' από δυό ώρες, ήταν όλοι νεκροί!...

ΚΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

—Η συνέχεια επί τής εθνης!...
(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

ΑΒΕΟΦ

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Μεγάλες επιχειρήσεις

Οι πρώτες μεγάλες και στερεές επιχειρήσεις Έλλήνων μεταναστών στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, χρονολογούνται από τα τέλη του περασμένου αιώνα. Πρόκειται για τις επιχειρήσεις εκείνες, που ξεφυάνουν από τα πλαίσια της μισθώσεως και της προσπάθειας για την εξοικονόμηση του επιπλέον απλώς, όπως έκαναν οι πρώτοι μικροεπιχειρηματίες καφενείων, σιδηροδρομικών κλπ.

Οι με γερές βάσεις επιχειρήσεις ήταν οι οικοί εισαγωγής ελληνικών προϊόντων στην Αμερική.

Είχε διαπιστωθεί, ότι η αμερικανική αγορά ενδιαφερόταν για ώριμα είδη της Ιταλικής και Ισπανικής παραγωγής, που μπορούσε κανείς να τα βρει και στη Ελλάδα. Η σταφίδα ήταν ένα από τα είδη αυτά, αλλά και τα σύκα, και το λάδι σε κάποια κλίμακα, το τυρί, το κονιάκ, κ. α.

Έτσι, το 1892, δυο δραστήριοι μετανάστες, οι οποίοι δεν είχαν πρόθεσι να εμπλακούν σε χειρωνακτικές εργασίες, όπως οι περισσότεροι, ο Γεώργιος Λέκας και ο Γεώργιος Δρίβας, άρχισαν να φέρνουν από την Ελλάδα τυριά και άλλα προϊόντα του τόπου μας.

Σε μικρή, βέβαια, κλίμακα, στην αρχή, φρόντιζαν κυρίως να τα πλάσουν σε γι-ταλούς και Ισπανούς πελάτες, οι οποίοι τα προτιμούσαν περισσότερο από τους άλλους ξένους, γιατί έμοιαζαν με τα προϊόντα της πατρίδας τους.

Επίσης σταθεροί πελάτες τους ήταν και οι ολίγοι Έλληνες, για τους οποίους αποτελούσε σπουδαίο απόκτημα λίγο τυρί από την πατρίδα, λίγο λάδι, ή ένα μπουκάλι κονιάκ.

Με τον καιρό, όμως, συστηματοποίησαν τις εργασίες τους και μεγάλωσαν την πελατεία τους, χωρίς στα υποκαταστήματα που ίδρυσαν στα μεγαλύτερα κέντρα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αναφέρονται κατόπιν ανάμεσα σε αρκετούς ελληνικούς εισαγωγικούς οίκους που ιδρύθηκαν στην Αμερική κατά τα τελευταία χρόνια του 19ου αιώνα και τα πρώτα του 20ου, οι οικοί του Κωνσταντίνου Γαλανοσίλου, του Γεωργίου Κολογέρου, του Βασίλειου Σταυροπούλου, του Σταματίου Σαμασιώτη, των αδελφών Πόλλη και Γεωργίου, αλλά και στο Σικάγο και σε διάφορες άλλες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής.

Πριν από την εμφάνιση των εισαγωγικών αυτών, τα ελληνικά προϊόντα ήταν εντελώς άγνωστα στην Αμερική. Σιγά-σιγά, όμως, όχι μόνο άρχισαν να γίνονται γνωστά, αλλά και να κατακτούν την αγορά. Φυσικά, είχε κάποιο πρωτογονισμό ή εμπορική προσπάθεια των πρωτοπόρων αυτών, όμως έβαλε τα θεμέλια της εκπληκτι-

κής εμπορικής δραστηριότητας, που ανέπτυξαν στα κατόπιν χρόνια οι οργανωμένοι πλέον Έλληνες επιχειρηματίες, σε βαθμό αξιοθαύμαστο.

Και ενώ στην αρχή οι εισαγωγές από την Ελλάδα έγιναν με προχειρότητα και σε πολύ περιορισμένη κλίμακα, από την πρώτη δεκαετία του εικοστού αιώνα άρχισαν να παίρνουν σοβαρότερη εμπορική μορφή, χάρις στην άφιξη από την Ελλάδα ειδικευμένων εμπόρων, που είχαν μεγάλα σχέδια και διέθεταν ανεγνωρισμένες ικανότητες.

Ανάμεσα σ' αυτούς, αναφέρονται οι αδελφοί Μικρούτσικοι, οι αδελφοί Μοσχολάδες, ο Γεράσιμος Μακρής, οι αδελφοί Χονδρούλη, οι αδελφοί Κακαράκη, οι αδελφοί Μαλλιάρα, οι αδελφοί Πάπα και πάρα πολλοί άλλοι, οι οποίοι, μέχρι το 1925, είχαν ήδη θέσει σε λειτουργία πλήρη εισαγωγικών οίκων σ' όλα σχεδόν τα σημεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Και ενώ το ελληνικό εισαγωγικό εμπόριο άρχισε να παίρνει έκταση, δημιουργούτο ζητήματα ποτέ με την ποιότητα και ποτέ με την συσκευασία των εμπορευμάτων. Πρόκειται για τα ίδια ζητήματα που σε κάποια κλίμακα, πολύ μικρή, βέβαια, υπάρχουν και τώρα.

Τα σύκα έφταναν στη Νέα Υόρκη συνήθως σκουληκιασμένα. Οι σταφίδες επίσης. Οι έλκες. Η συσκευασία τους ήταν κακή, το έντελώς απάραδσκο για την αμερικανική αντίληψη. Κάθε τόσο ανέκυπταν ζητήματα, που προκάλούσαν την επέμβαση των αρμοδίων αμερικανικών αρχών, με αποτέλεσμα τη δυσφήμιση των ελληνικών προϊόντων.

Από τις στατιστικές του αμερικανικού υπουργείου Εμπορίου παραλαμβάνουμε μερικά στοιχεία που δίνουν μια εικόνα της επίσημης εμπορικής κινήσεως μεταξύ Ελλάδας και Ηνωμένων Πολιτειών, από την εποχή της εμφάνισής των πρώτων Έλλήνων εμπόρων στην Αμερική. Το 1898 εισήχθησαν από την Ελλάδα εμπορεύματα αξίας 910.390 δολλαρίων και εξήχθησαν αμερικανικά προϊόντα 127.559 δολλαρίων. Το 1899 εισήχθησαν ελληνικά 944.521 δολλαρίων και εξήχθησαν αμερικανικά 213.507 δολλαρίων. Το 1900 τα ελληνικά προϊόντα φθάνουν στο ύψος του 1.122.855 δολ. και τα αμερικανικά 290.709. Το 1902 ελληνικά 1.563.142 δολάρια, αμερικανικά 305.950.

Η αξία των ελληνικών εμπορευμάτων ανεβαίνει διαρκώς, με ανάλογη αύξηση και των αμερικανικών, που εξαγονται στην Ελλάδα. Έτσι βλέπουμε στη στατιστική, ότι το 1907, οι ελληνικές εισαγωγές έφθασαν στην αξία των 3.086.417 δολλαρίων και οι αμερικανικές εξαγωγές το 1.634.431.

Από τις ίδιες στατιστικές διαπιστώνουμε πως τα προϊόντα μας δεν είχαν πάντα την ίδια γραμμή προτιμήσεως. Έπ' ένα διάστημα έρχονταν στην πρώτη γραμμή η σταφίδα, κατόπιν όμως πήσαν την πρώτη θέση τα ελαιόλαδα.

Ειδικά για τα ελαιόλαδα, πρέπει να σημειωθεί, ότι η αύξηση της καταναλώσεως παρακολουθεί την αύξηση των Ελλήνων μεταναστών. Σ' όλα μπορούσαν να προσομοιωθούν, κατά κάποιο τρόπο, οι συμπεριφορές μας, αλλά δεν έννοσαν να αποχωρισθούν το λάδι. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και σήμερα. Και είναι χαρακτηριστικό, ότι διάφοροι ξένοι εισαγωγείς προσφέρουν Ισπανικά ή Ιταλικά λάδια ως ελληνικά, ειδικά για τους Έλληνες, οι οποίοι τα προτιμούν.

Το ίδιο, άλλωστε, συμβαίνει και με το τυρί φέτα. Ένώ κατασκευάζονται στην Αμερική από Έλληνες επιχειρηματίες θαυμάσια άσπρα τυριά, οι όμογενείς προτιμούν τα τυριά που έρχονται κατ' ευθείαν από την πατρίδα. Δεν λείπουν και στην περίπτωση αυτή οι εκμεταλλευτές, ξένοι βέβαια, οι οποίοι εμφανίζουν ως γνήσια ελληνικά άσπρα τυριά της Ιταλίας, ή ακόμη και αυτά που κατασκευάζονται στην Αμερική, αν και πρέπει να ομολογηθεί, ότι είναι άριστη η ποιότητα των τελευταίων.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό του Ύδροχόου (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό του Ύδροχόου (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου) έχουν συνήθως μια ήρεμη αξιοπρέπεια, που τις κάνει να ξεχωρίζουν με την πρώτη ματιά.

Είναι προικισμένες, έξ' αλλου, με μεγάλη εξυπνάδα, έχουν έμφυτη καλωσύνη και θυσιάζονται πάντοτε πρόθυμα για τους άλλους.

Το μεγάλο τους μειονέκτημα είναι η μυο-στικοπαθία τους, που τις κάνει επιφυλαστικές και συγκρατημένες. Διαπνέονται συνήθως από ανώτερα αισθήματα και χω-ρίζονται από άλλους, που θέλουν, δημιουργούν μια απόσταση ανάμεσα στον εαυτό τους και τους άλλους ανθρώπους.

Η μεγάλη ψυχική ευγένεια που τις διακρίνει, έξ' αλλου, δεν βρίσκει συνήθως ανταπόκριση στο περιβάλλον τους.

Φυσική διάπλαση

Ανάστημα: μάλλον ύψλο. Σωματική διαμόρφωση: Κανονική και αρμονική.

Παράσημα: γαλήνια, επιδερμική, ήρεμη, σοβαρή.

Όμοι: ύψλο.

Κεφάλι: ίσιο πάνω στους ώμους, όχι πολύ εκκλινό.

Μάτια: καστανά ή γαλανά, βλέμμα ήρεμο και φωτεινό.

Μύτη: κανονική.

Στόμα: καλοσχεδιασμένο.

Δόντια: άτακτα και ακανόνιστα. Τα έ-π' αλλου, είναι συνήθως μεγαλύτερα από τα κάτω.

Φρύδια: τοξοειδή.

Μαλλιά: καστανά ή ξανθά, σπανίως μαύρα, όχι πολύ πυκνά.

Φωνή: βαθιά και έκλυση.

Επίδερμς: λεπτή, σιτόχρονη.

Βάσιμα: σταθερό, μετρία εύκινησία, κινήσεις αρμονικές.

Εκδηλώνεται συνήθως πρόωρα, αλλά πα-ραμένει για αρκετό διάστημα μάλλον ακα-τάκτη.

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό του Ύδροχόου, ζουν συνήθως σε μια ανώτερη ψυχική σφαίρα, που τις α-πομακρύνει από την πραγματικότητα. Δεν τις προδιαθέτει σε απογοητεύσεις.

Τις προτιμούν με τον έρωτα. Τα αισθήματά τους είναι συνήθως σταθερά και διαρκή. Απο-σπώνονται στον άνθρωπο που αγαπούν και αγωνίζονται με πείσμα για να τον συ-κρατήσουν.

Όσοσο δεν μεταχειρίζονται ποτέ πο-ταπά ή ύπουλα μέσα. Η εύθυμη και ό-πλο είναι η ειλικρίνεια. 'Απογοητεύ-η χωρίς όρια άφροσύνης.

Οι γυναίκες που γεννήθηκαν κάτω από τον άστερισμό των Ί-χθύων.

ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

Θα σας πω, 'Αλλά, κατά βάθος, ο χα-ρακτήρ τους είναι σοβαρός και συγκρατη-μένος.

Γένος

Οι γυναίκες που επηρεάζονται από τον Ύδροχόο εμπνέουν φλογερά και περιπαθ-αίσθημα. Γάμος συνήθως σε νεαρή ήλι-κία.

Οι πιθανότητες γάμου έχουν ειδικότερα ως εξής:

α) Για εκείνες, που γεννήθηκαν από 20-29 Ιανουαρίου.

Γοητευτική εμφάνιση. Άρτια και αρμο-νική σωματική διάπλαση. Σεξ-άππηλ αρ-κετά έντονη.

Γάμος συνήθως σε νεαρή ηλικία. Μεγά-λες πιθανότητες δυο γάμων, εκ των οποίων ο δεύτερος θα είναι ευτυχέστερος από τον πρώτο.

Περιβάλλον αντίθετο προς τον χαρακτή-ρα και τις βαθύτερες τάσεις σας. Θα-κου-ρασθήτε πολύ στα πρώτα σας βήματα. Πιθανές άπερισκέψης που θα σας στοιχι-σουν ακριβά.

β) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 30 Ιανουαρίου - 8 Φεβρουαρίου.

Η φιλοδοξία σας είναι δυνατόν να σας παρασύρει σε άπερισκέψης. Γάμος πριν από τα 30. Ζωή απλή και ευτυχισμένη, με την προϋπόθεσι όμως πως θα κατορθώσετε να χαλιναγωγήσετε τους ένθουσιασμούς σας και να προσγειωθείτε με καλή διάθεσι στην πραγματικότητα.

γ) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 9 - 18 Φεβρουαρίου.

Χαλιναγωγήστε την έξαλλη φαντασία σας που σας επιφυλάσσει μεγάλες απο-γοητεύσεις. Υπερευαίσθησία. Ράθυμη διά-θεσις.

Δυσκολίες στο γάμο σας. Δεν πρέπει να βιασθήτε να παντρευτήτε. Κάνετε υπομονή, και θα βρείτε τελικά τον άνθρωπο που θα σας κάνει ευτυχισμένη.

Θα προτιμήσετε άνδρες που γεννήθηκαν από 23 Αυγούστου - 21 Σεπτεμβρίου (άστερισμός της Παρθένου). Σημειώστε επίσης τις κάποιες ημερομηνίες που σας ευνοούν: 10 - 20 Ιουνίου, 12 - 21 Ο-κτωβρίου.

Θα αποφύγετε, ταυναντίον, τους άν-δρες εκείνους που γεννήθηκαν από 23 Ιου-λίου - 22 Αυγούστου (άστερισμός του Λέοντος).

Οι γυναίκες που επηρεάζονται από το ζώδιο του Ύδροχόου, άφροσύνονται με πά-θος στις επιστήμες και στις τέχνες και συ-χνά διαπρέπουν σ' αυτές. Η αλτρουιστική τους διάθεσις τις σπρώχνει, έξ' αλλου, στα φιλανθρωπικά έργα, όπου, εκτός των άλλων, επιδεικνύουν και θαυμάσιο οργανωτικό πνεύμα.

Συχνές ασθένειες. Οι προσπάθειές τους είναι ήρεμες και σταθερές. Υπερνοούν τα εμπόδια που συναντούν στο δρόμο τους, με την επίμονή τους και το μεθοδικό πνεύμα τους. 'Ως σύζυγοι και μητέρες, είναι ύπα-δειγματικές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: 'Εκείνες που γεννήθη-καν κάτω από τον άστερισμό των Ί-χθύων.

ΣΤΙΣ αρχές του 12' αιώνα, όπως ανα-φέρει η παράδοσι, κάποιος Έλληνας ναυτικός ναυάγησε στον Κορινθιακό κόλπο μια χειμωνιάτικη νύχτα, ύστερα ά-πό πρωτοφανή τρικυμία. Πιασμένος σ' ένα κομμάτι ξύλο του σπασμένου καταρτιού, κατάφερε να φτάσει στην ακτή του Αιγίου και εκεί, κατάκοπος από την προσπάθεια του και παγωμένος από τα κρύα νερά, σω-ρίσθηκε μισοπεθαμένος στα βότσαλα της παραλίας.

Όταν κάπως συνήλθε, σήκωσε το κεφάλι του ψηλά και εκεί στον ανήφορο διέκρινε ένα φως. Κάποιο σπιτάκι ήταν χωμένο ά-νάμεσα στα δέντρα. Γεμάτος έλπίδα προ-χώρησε προς εκεί. 'Αλλ' όταν πλησίασε, διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε το περιπόθητο σπίτι, που θα του προσέφερε ανάπαυσι ύ-στερ' απ' τις τόσες ταλαιπωρίες του ναυα-γίου.

Το φως έδωαινε από την τρύπα μιας σπη-λιάς. Περιέργως, αλλά και φοβισμένος έκα-νε μερικά βήματα, και τότε βρέθηκε μπρο-στά σ' ένα άπίστευτο θέαμα. Η ακτινο-βολία έρχονταν από μια εικόνα της Πανα-γίας, που κρατούσε στο άριστερό της χέ-ρι το Χριστό.

Έτσι βρέθηκε η Παναγία ή Τρυπητή, δηλαδή η εικόνα της Παναγίας, που ήταν στην τρύπα της σπηλιάς.

Στην ίδια θέση χτίστηκε αργότερα η εα-κουστή εκκλησία της παραλίας του Αιγίου, μέσα από πυκνά δέντρα, λίγα μέτρα πιο ψηλά από τη γαλάζια θάλασσα του Κο-ρινθιακού κόλπου.

Η σπηλιά σώζεται μέχρι σήμερα. Το μήκος της φτάνει τα 11 μέτρα και το πλά-τος τα 7. Άξιοπεριέργο για ορθόδοξη εκ-κλησία είναι το γεγονός ότι το Άγιον Βή-μα δεν βλέπει ακριβώς προς ανατολάς, άλ-λά νοτιοανατολικά, όπως ακριβώς είναι η κατεύθυνσις του σπηλαίου.

Είπε περιπτόν να λεχθή ότι ο ναυτικός, που βρήκε πρώτος την εικόνα, έσχασε τη θάλασσα.

Έγινε άμέσως καλόγερος και άφοσιώ-θηκε μέχρι του θανάτου του στη θαυμα-τουργή εικόνα. 'Εκεί προσευχόταν, εκεί δόξαζε το Θεό, που διάλεξε αυτόν τον τα-πεινό άνθρωπο για να βρή την εικόνα της μητέρας του Χριστού.

Σήμερα, μέσα στην σπηλιά της Πανα-γίας της Τρυπητής βλέπει κανείς ένα σταυ-ροειδές συντριβάνι που τρέχει διαρκώς ά-γισμένο νερό και από πάνω την έξης έ-πιγραφή:

«Άγιάσον, Δέσποτα, τους τη Ζωδόχω σου Πηγή προστρέχοντας».

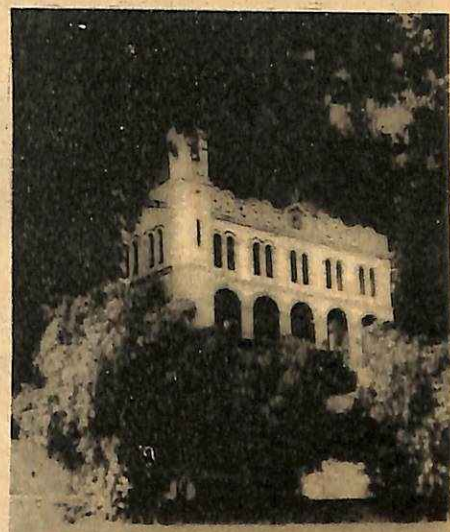
Για τα θαύματα της εικόνας διηγούν-ται πολλά, που συνέβησαν κατά τη διάρ-κεια του Έλλην - Ιταλικού πολέμου. Έ-νώ η πόλις του Αιγίου ήταν πρώτης τάξεως στρατιωτικός στόχος και ενώ έγιναν πολ-λές αεροπορικές επιδρομές, οι βόμβες πέ-σανε πολύ μακριά από τους στόχους. Λέγε-ται επίσης ότι πολλές φορές, κατά τη διάρ-κεια των αεροπορικών επιδρομών, η πόλις σκεπαζόταν από σύννεφα σκόνης, και έτσι οι πιλότοι από ψηλά δε μπορούσαν να δια-κρίνουν τίποτα.

Στις 10 'Απριλίου 1948 ο στρατιώτης 'Ανδρέας Λουρίδας, που φύλαγε μια νύχτα σκοπός για το φόβο των ανταρτών, είδε μέσα σε μια φωτεινή νεφέλη την Παναγία, που του είπε, όπως αφηγήθη κατόπιν, ότι η πόλις του Αιγίου δεν πρόκειται να πάθι κανένα κακό.

Και πράγματι, αν και στα γύρω Βου-νά υπήρχαν πολλές δυνάμεις των ανταρ-τών, δεν μπόρεσαν ποτέ να πειράξουν το Αίγιο.

Ο Λουρίδας αυτός δεν φημιζόταν για την προσήλωσι του στα θεία. Από τότε όμως μετεβλήθη σε πρότυπο χριστιανού και συχνά επισκεπτόταν την εκκλησία της Παναγίας.

Κατά τη διάρκεια του ανταρτοπολέμου επίσης, και συγκεκριμένα στις 16 Ιουνίου 1949, έκαστο μητέρες στρατιωτών από την Κόρινθο έκαναν μια επιδερμική λειτουργία και παράκλησι στην Παναγία την Τρυπη-τή. Πριν ακόμα τελειώσει η παράκλησι, διέκριναν στο κρύσταλλο που σκεπάζει την

Η εκκλησία της Παναγίας της Τρυπητής στο Αίγιο.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Παναγία ή Τρυπητή

είκόνα, δυο συμμετρικά τους σταυρούς ά-πό υδατινές γραμμές, που διατηρήθηκαν έ-πι πέντε ολόκληρες άρες.

Το έθεώρησαν θαύμα και όπως πραγ-ματικά ήταν, γιατί και οι εκατό στρατιώ-τες γιοι των μητέρων της Κορίνθου γύ-ρισαν αργότερα στα σπίτια τους σώοι και άθλαβεις.

Σε θαύμα της Παναγίας αποδίδουν οι κάτοικοι του Αιγίου τη διάσωσι της πό-λεώς τους, μετά το ολοκαύτωμα των Κα-λαβρύτων, από τη μαγία των Γερμανών. Οι κατακτητάι γνώριζαν πολύ καλά ότι το Αίγιο ήταν έστια αντίστασεως, και θα πραγματοποιούσαν το σχέδιό της κατα-στροφής που είχαν έτοιμο, αν δεν μεσολα-βούσε ο Μητροπολίτης κ. Θεόκλητος, ο ό-ποιος περιέργως έπεισε τον Γερμανό Διοι-κητή να παραιτηθή από το άπαισιο σχέ-διο, που είχε στο νου του.

Λέγεται επίσης ότι και ο Ταΐνερ ο άρ-χιγός των Ές - Ές στο Αίγιο πολλές φο-ρές ήταν άποφασισμένος για σκληρές τι-μωρίες εναντίον των κατοίκων, αλλά δεν πραγματοποιήσε ποτέ τις άπειλές του. Οι κάτοικοι το αποδίδουν κι' αυτό στη θαυ-ματούργη επέμβασι της Παναγίας της Τρυ-πητής.

Η περιήχησι αυτή εκκλησία του Αιγίου έχει πολλές όμοιότητες με την Παναγία της Τήνου. Το κτίριο δηλαδή στην πρόσ-ψι μοιάζει καταπληκτικά μ' εκείνο με μό-νη τη διαφορά ότι το κωδωνοστάσιο βρί-σκεται στο άριστερό μέρος της κεντρικής εισόδου.

Όπως στην εκκλησία της Παναγίας της Τήνου, έτσι και εδώ οι επισκέπτες ανεβαί-νουν στην εκκλησία από μια μεγάλη φορ-δειά σκάλα, που την πλασιώνουν θεώρατα δένδρα.

Γενικά η βλάστησι εκεί όργιάζει και αυτό σε συνδυασμό με τη θάλασσα, που απλώνεται από κάτω, δίνει μια ξεχωριστή γραφικότητα στη μεγάλη εκκλησία.

Όπως και σε όλες τις θαυματουργές εικόνες, έτσι και εδώ τα άναθήματα των πιστών εινε πλουσιώτατα, χωρίς να υπολο-γιστούν οι δωρεές σε χρήμα, που φτάνουν σε ποσά άρκετά μεγάλα.

Η έπιτροπή τα διαθέτει συνήθως για φιλανθρωπικούς σκοπούς, όρφανοτροφεία, φτωχούς κτλ.

Η Παναγία ή Τρυπητή, βρίσκεται λίγα μόλις μέτρα από το δημόσιο δρόμο Πα-τρών-Αθηνών κι' έτσι οι προσκυνητάι δεν λείπουν ποτέ από τον άραιο αυτό ναό της Μεγαλόχαρης.

Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

Ἡ τρυφερὴ ἐγγύη τοῦ τῆς χάριζε μιὰ ἀνέραντὴ εὐτυχία...

ΜΙΑ γονά γυναίκα, ντυμένη σκούρα, μ' ένα μαύρο σάλι στο κεφάλι, λίγιο καιμπουριασμένη, τραβάει για το ένεχυροδανειστή: 10. Κρατάει ένα μικρό πακέτο στο χέρι, τόσο σφιχτά, πού, νομίζεις, πώς είναι κανένας θησαυρός. Τώρα όμως στέκεται στο πεδούριόμ και κυττάει καλά γύρω της, πριν να διασχίση το δρόμο για να περάση απέναντί. 'Ο δρόμος είν' έλευθερος. Κάνει: κουράγιο και τόν διασχίση. Μά γιατί ντρέπεται να περάση το κατώφλι του ένεχυροδανειστήριου; 'Ισως έπειδη θυμάται τα περασμένα, όταν ήταν μία γυναίκα κομψή και ώραια. Τα μάτια είναι μεγαλύτερα και κυττάζουν με κάποιο φόβο τους ανθρώπους.

Μένει ατασθασιώστη, σφίγγοντας το πακέτο της. Στην είσοδο, τη σπρώχνει ο κόσμος που υπήναι για τις δουλειές του. Κάποιος τη σπρώχνει πιά δυνατά, γιατί βιάζεται κι έτσι, ξαφνικά, άκουγεται ένας υβούτος και φωνές μαζί. Είναι η γρήη που έπεσε χύμα απ' το σπρώξεμο του βρασιτικού και το πακέτο της κύλησε μακριά.

Τρένοῦ καὶ τῇ συγκώνουν.

Κράτεις τὴ ρωτοῖει:

— Χτυπήσατε;...

— "Όχι... λιγότει... ψιθύρισε σὰν χαμένη.

— Εἶχατε κανένα ἀντικείμενο ἀξίας; τὴ ρωτᾷ κα-
ποῖος ἄλλος.

Έκείνη παίρνει αυτό που ήταν μέσα στο πακέτο της, μα τώρα το κυττάζει κλαιμένη: Έχει γίνει τέσσερα κομμάτια!

—Καὶ τί; λέει ἓνας ἄλλος.

— Ἡ γοητὰ τὰ τυλίγει πάλι τὰ κομμάτια καὶ φεγγεῖ μ' ἀξιοπρέπεια. Στὸ δρόμο τὰ κυττάει πάλι σὰν νὰ ἦταν τὰ κομμάτια τῆς καρδιάς της. Ἀέθρινα, ἡ γοητὰ χαμογελάει. Β-ἴκε μερὰ καὶ λεφτὰ στὴν τσέπη της — ποίος ξέρει, ποὺ τὸς τάβαλε — μπαίνει σ' ἕνα μαγαζὶ καὶ ἀ-
γοράζει λίγη κόλλα. Καὶ τοῦξει ὅσο μπορεῖ, γιὰ νὰ φτά-
σῃ στὸ σπῆτι της. Πεταίει τὸ σάβλ' της, καθάριτα μόνι-
σθ στὸ σπῆτι της. Πετάει τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ πα-
στῆν καυσορροῦν τῆς καὶ βγάξει τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ πα-
κετο μὲ τὰ χερία της, πού τρέμουν. Ἀνοίξει νὰ τὰ καλ-
ώπῃ μὲ προσοχὴ. Ἐνῶ τὰ πότια της κυττάζουν μιά φω-
τογραφία, πὺν παριστάνει ἕναν νόστιμο ἄντρα. Νά, τὰ
κομμάτια κάλλησαν; Ἐνῶν ἔνα φλυτίνει, μὲ χρυσὴ γραμ-
μὴ γύρω, ἀπὸ παλιὰ προσελάνει. Ἡ γοητὰ τὸ κυττάει
τῶσα ἱκανοποιημένη καὶ χαμογελάει στὸν ἄντρα τῆς
φωτογραφίας.

Ἡ κόμισσα της εἶναι κόμισα, αὐτὴ διὸς ἀσπαρξοῦ. Ἡ κορδαὶς της γυμνάζει σὸν τὴν καρδίαν ἐνὸς παιδιό. Νοῶ-
θεὶ μὴ μεγάλῃ ἀδυναμία. Μὰ τὸ μυστὶλ τοῦ δουλεῖν ἄ-
κόμα καλὰ καὶ τὰ θινάτιν ὅλα, τὰ περασμένα. Θυμᾶται
τὸν ἀνεμνηστὴ τοῦ Στέφανου, τὸν ἑσπᾶ του, ποὺ τὴν θεο-
μύνην ὄρεται καὶ τώρα. Ἡ τρυφερὴ ἀγάπη του τὴν χα-
ρίζε μὴ ἀπέρριπτε εὐτυχία. Ὁ πῶς τὴν προστάλλεται

Νομίζει τώρα πως βλέπει ένα φιλμ να προβαίνεται στους τοίχους της κάμαράς της. Βλέπει το Στέφανο, στις εύτυχισμένες μέρες, όπως το μαγευτικό εκείνο πρωί όταν τον γκρόρισε.

Πήγαινε ακόμα στο σχολείο κι' εκείνος συνόδευε την
'Αμαλία, την αδελφή του. Ή 'Αμαλία κι' ο Στέφανος
ήταν όρφανοί.

Ἡ Ἀλιάν — εἶναι τ' ὄνομα τῆς γῆρας — γνώριζε τὴν Ἀγαλιὰ καὶ μιὰ μέρα, στὴ γιορτὴ τῆς, τὴν κάλεσε μαζί μετ' ὁ Στέφανος... Ἦταν ἐπὶ βέλους κεραυνόβολος... Ὁ Στέφανος καὶ ἡ Ἀλιάν χάραξαν μετ' ἡν ψυχὴ τοὺς κι' ὅταν χώρισαν ἔκνετο τὸ βράδυ, ἀργὰ, ἦταν κι' οἱ δύο τρελλὰ ἐρωτευμένοι.

Ὁ Στέφανος εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πατέρα του τὴ δικηγορικὴ καὶ γραφεὶο καὶ μόλις τότε εἶχε πάρει τὴ διπλώματι του. Οἱ γονεῖς τῆς Λιλίαν δὲν ἔφεραν ἀντίρρηση στὸ γάμο του. Ἀγόραζον τότε ἕνα καινούριο σπιτί καὶ λίγο πρὶν νὰ παντρευτοῦν, — ἦταν ὁραματισμένοι —, μὲ ἐσθλὴν τῆς ἡ Ἀντουανέττα πῆγε καὶ βρῆκε τὴ Λιλίαν.

— Θα σου πω κάτι σοβαρό... άρχισε να της λέει. Θα σε ληπτήσω, Λίλιαν... Έγώ κι' ο Στέφανος αγαπιόμαστε από έδώ και τρία χρόνια...

— Μὰ στιγμή, ἀγαπητή μου, τῆς ἀπάντησε μὲ θάρρος ἡ Λίλιαν, ὁ Στέφανος θ' ἀποφασίσῃ ποιά θὰ πάρῃ. Δὲν νομίζεις;...

— Δὲν προκειται νὰ πάρῃ καμμιά ἀπόφασι: Μ' ἀγαπάει τρία χρόνια, πρὶν νὰ παρουσιαστῇς στὸ δρόμο του, λέει ἡ Ἀντουανέττα. Σὲ συμβουλεύω νὰ παραιτηθῇς ἀπ' αὐτόν!...

Ἡ Ἀλβιαν ὑπερασπίζει τὴν ἀγάπη της μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἐνῶ ἡ Ἀντουανέττα, φεύγοντας, τὴν ἀπειλεῖ πὺς θὰ κἀν ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ Στέφανο.

Νὰ παρακληθῇ ἀπὸ τὸ Στέφανο, ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ, οὕτε τὸ σφετερίζῃ ἡ Λίλιαν. Προτίμησε τὰ περὶ αὐτῆς. Ὁταν τὸν εἶδε, λοιπόν, δὲν τοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν· τῆς Ἀντουανεττῆς, δὲν τὸν ρώτησε κανὲν ἀν ἦταν ἀληθὲς ὅσα τῆς εἶχε πῇ ἡ ἐξοδέφικῃς. Ἐστὶ, πάλιν, πεινῶντες, τὰ χρόνια περῶσαν κ' ὁ Στέφανος καὶ ἡ Λίλιαν ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

Ὅταν οὐ Στέφανος πῆγαν, ἡ Λίλιαν ἀπόμεινε ὁλομόναχη, γιατί δὲν ἀπόκτησαν παιδιά. Τοῦ ἔμεινε πιστὴ καὶ τὸν λάρτρεν ἀνάμα καὶ νεκρό...

Σιγά-σιγά γυρνούσε και πουλούσε ὅ,τι εἶχε και δὲν εἶχε γιὰ νὰ ζῇ. Δὲν τῆς εἶχαν μείνει παρά ἡ φωτογραφία τοῦ Στέφανου κι' αὐτὸ τὸ φλυτζάνι, ἀπὸ οἶνα ποτῆς παρυσελάνι, ὅπου ἐκεῖνος ἔπινε τὸ γάλα του, ὡς τὴν τελευταία μέρα τῆς ζωῆς του. Πόσες φορές μίλούσε μαζί του.

Τώρα όλοι είχαν σβύσει, είχαν πεθάνει. Πρώτος έφυγε ο Στέφανος, έπειτα η Άντουανέττα, έπειτα ο Μαρσέλ, ο άντρας της, έπειτα η Άιμιλία, η αδελφή του Στέφανου, που δει είχε παντρευτεί στα είκοσιτρία της χρόνια. Πόσοι θάνατοι! Πόσο κενό γύρω της!...

Κὴ ἡ γῆ ἀποκοιμᾶται στὸ τραπέζι. Νυστάζει, —εἶ-
ναι ὁ ὕπνος πού ἔρχεται ἢ ὁ θάνατος; Ὁ Στέφανος πάν-
τως θὰ τὴν περιμένει καὶ θὰ ὑποδεχτῇ τὴν πονεμένη
τῆς ψυχῇ...

PENE MASON

·Η τρυφερή αγάπη του της χάριζε μια
ἀπέραντη εὐτυχία..

Ἡ τριφερὴ ἐγὼν τοῦ τῆς χάριζε μιὰ
ἀνέραντι εὐτυχία...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Δέχτηκε με πολλή χαρά, που ο γιατρός την πρόσεξε και χαμογέλασε.
Την Κυριακή, όταν ο Βίλλυ ήρθε να με πάρει με τ' αυτοκίνητό του, λίγο πριν από το μεσημέρι, ήμουν κιόλας έτοιμη.
Φόραγα σ' ένα απ' τα πιο άριστοκρατικά εσπασίδια και ύστερα κάμασε έναν άριστο περίκτο στην έξοχη. Κάποια στιγμή ο Βίλλυ στάθηκε και δείχνοντάς εκεί κοντά μας μία καμψη βίλλα με κήπο, μου είπε:
—Μά, το σπίτι μου!...
—Μά δεν μένετε στο ξενοδοχείο; ρώτησα εκπληκτική.
—Νοίκιασα αυτή τη βίλλα την περασμένη βδομάδα. Έλτε, θέλω να τη δείτε κι' εσείς...
Το εσωτερικό της βίλλας ήταν επιπλωμένο με πολύ γούστο. Καθήσαμε σ' ένα ντιβάνι και ο Βίλλυ μου πρόσφερε ένα ούισκυ.
—Ντόρα, μου είπε γλυκά, σκέφτηκα πολύ άπαιε πριν σάς εμπιστευτώ το μυστικό μου. Αναγκάστηκα να εγκαταλείψω το Λονδίνο εξ αιτίας μιας γυναίκας. Ήμουν τρελά ερωτευμένος μαζί της κι' όμως εκείνη με απάτησε. Διέλυσε τους άρραβόνες μας για ν' ακολουθήσει έναν άνδρα πλούσιο, που θα μπορούσε να της εξασφαλίσει μια πολυτέλη ζωή...
—Έφυγα απ' το Λονδίνο και ήρθα εδώ στην Αφρική για ν' ξεχάσω. Έπειτα γνώρισα εμένα, Ντόρα, και σκέφτηκα πως η ζωή μπορεί να είναι ακόμα άρτια και γαλήνια για μένα. Θέλει να με παντρευτείς Ντόρα;...
Γεμάτη συγκίνηση έπεσα στην αγκαλιά του κλαίγοντας. Δύο βδομάδες αργότερα, ο πάτωρ του Κιάμπι εύλογουσε το γάμο μας.

Πέρασαν τρεις μήνες. Κάποιο βράδυ, που γύρισα μόνη στο σπίτι, ο 'Ινδός υπηρέτης μου μου είπε:
—Μια κυρία περιμένει το γιατρό στο γραφείο...
Καθώς διέσχισα το διάδρομο, είδα να κάθεται στο γραφείο μία νεαρή καμψη και ξανθή γυναίκα. Το έντοκό μου με προειδοποίησε ότι δεν απράκετο για άρρωστη. Όταν άκουσα το αυτοκίνητο του Βίλλυ, πήγα στο σαλόνάκι, που ήταν δίπλα στο γραφείο.
—Βίλλυ, έλεγε η ξανθή γυναίκα; πρέπει να βρης ένα τρόπο να διαλύσης το γάμο σου.
—Η καρδιά μου σκίρτησε. Ήταν λοιπόν, η μητέρα του Λονδίνου;...
—Έκανα μία άνοση, συνέχισε η ξανθή γυναίκα, αλλά ποτέ μου δεν σε ξεχάσα! Αρνήθηκα να συνδεθώ μ' εκείνο τον άνθρωπο και η μόνη μου σκέψη ήταν να σε ξεχάσω. Έμαθα πως στο μεταξύ παντρεύτηκες, αλλά σίγουρα αυτό έγινε από απελπισία...
—Άννα, απαντάω, της απάντησε ο άντρας μου. Παντρεύτηκα από έρωτα! Κάθε συζήτηση μεταξύ μας είναι περιττή!...
Σε λίγο άκουσα το Βίλλυ να συνοδεύει την Άννα στην έξοδο.
—Ξέρεις ποιά ήρθε; μου είπε όταν σε λίγο με συνάντησε. Ήταν η Άννα, η παλιά μου μητέρα. Φαντάστηκα πως μπορούσε να με κατακτήσει ξανά. Της απάντησα πως έκανε λάθος...
—Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου, του απάντησα. Ξέρω πως τώρα δεν λυπάσαι πια γι' αυτήν...
—Όχι, μου απάντησε. Η μόνη μου αγάπη είναι σύ.

Το δράμα όμως εξάσπασε την άλλη ημέρα. Ένω, παίρνοντας το πρωινό

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

μας. Ζήτησαν τον άντρα μου απ' το νοσοκομείο.
—Μου τηλεφωνούν, μου είπε με ταραχή, πως η Άννα αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει!...
—Κι' έφυγε γρήγορα.
—Όταν το μεσημέρι γύρισε, μου είπε ότι η Άννα είχε μία μεγάλη πληγή κοντά στην καρδιά από σφαίρα πιστολάρου...
—Θα την εγχειρήσω, μου έλεγε. Θα κόψω ό,τι μπορώ για να τη σώσω. Είμαι υπεύθυνος για τη ζωή της, γιατί της φέρθηκε σκληρά...
—Η Άννα εγχειρήθηκε τ' απόγεμα κι' ο Βίλλυ τηλεφώνησε ότι ήταν υποχρεωμένος να μείνει στο νοσοκομείο όλη τη νύχτα.
Γύρισε ήσυχος την άλλη μέρα το βράδυ.
—Η Άννα σώθηκε, ως εκ θαύματος!... μου είπε.
—Υστερα με συμβούλεψε να μείνω ακόμα λίγες ώρες στο σπίτι για ν' αποφύγω την Άννα. Πέρασαν έτσι δύο βδομάδες, ώπου η Άννα μίλησε στην ανάρρωσή. Τότε ο Βίλλυ μου είπε πως εκείνη ήθελε να με γνωρίσει και να μου ζητήσει συγγνώμη για ό,τι είχε συμβεί.
—Θέλησα να σάς γνωρίσω, μου είπε η Άννα, όταν πήγα στο νοσοκομείο, για να μην έχετε τίποτα εναντίον μου. Ό,τι έγινε, ήταν μία τρέλλα και ελπίζω να με συγχωρέσετε...
—Ομολογώ ότι τα λόγια της μου φάνηκαν ελκυστικά και με συγκίνησαν. Όταν ο Βίλλυ γύρισε σε μία ώρα, μάς βρήκε να μιλούμε σαν δυο καλές φίλες. Δεν ξέρω πώς μου ήρθε να την καλέσω να περάσει την υπόλοιπη ανάρρωσή της στη βίλλα μας. Η Άννα δέχτηκε πρόθυμα.

Είχε περάσει κιόλας μία βδομάδα και την επομένη η Άννα επρόκειτο να πάρει το αεροπλάνο για το Λονδίνο. Ήταν απόγεμα και καθόμασταν στη βεράντα. Ο 'Ινδός υπηρέτης μάς έφερε τρία φλυτζάνια και την καφέτσα.
—Αν μου επιτρέπετε, θα σεφέρω ένα τον καφέ, είπε η Άννα. Καθόμουνα παράμερα και ο Βίλλυ ήταν τόνος. Όταν η Άννα μου έδωσε τον καφέ, ο Βίλλυ άρπαξε το φλυτζάνι απ' τα χέρια μου.
—Ο καφές είναι πολύς για σένα και σε κάνει νευρική! μου είπε. Θα τον πω εγώ...
—Μη Βίλλυ, μη τον πίνεις! φώναξε ξαφνικά η Άννα, κατάχληψη.
—Γιατί να μη τον πίνω που έδωσες στη Ντόρα; τη ρώτησε εκείνος.
—Όχι, όχι, ξαναφώναξε η Άννα, ορπάζοντας με βία απ' τα χέρια του Βίλλυ το φλυτζάνι, που έπεσε χάμω κι' έγινε κομμάτια.
—Αφού δεν έχεις το θάρρος να ομολογήσεις γιατί δεν πρέπει να πίνω αυτό τον καφέ, της είπε ο Βίλλυ, θα σου το πω εγώ! Στον καφέ που έδωσες στη Ντόρα είχες ρίξει δηλητήριο. Σε είδα πριν να βγαίνεις απ' το μικρό φαρμακείο μου. Βρήκα το ντουλαπάκι με τα δηλητήρια ανοικτό κι' αυτό μ' έκανε να υποπτευθώ. Από εκείνη τη στιγμή παρακολούθησα κάθε σου κίνηση και σε είδα να ρίχνεις μία λευκή σκόνη στο φλυτζάνι της Ντόρας...
—Η Άννα δεν τώμησε ν' απαντήσει. Ξέσπασε σε λυγμούς, ζητώντας να τη συγχωρέσω, να' έφυγε την ίδια στιγμή απ' το σπίτι μας.

GERMAIN PERIE

Ο' ΑΓΓΩΝΙΣΤΗΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Το σπουδαίο και πολύπλοκο έργο του βιολόγου

Περιμένουν όλοι, στο χειρουργείο. Όλοι είναι ανυπόμονοι — έστος από την εγχειριζόμενη, που κοιμάται βαθειά, αγνοώντας τελείως τί συμβαίνει γύρω της...

Πριν από λίγα λεπτά, ο χειρουργός έκαμε μία τομή στο δεξί της στήθος και αφαιρέσει ένα μικρό κομμάτι ιστού. Και τώρα η εγχειρίστρια έχει διακοπή, για λίγα λεπτά της ώρας, ώπου ν' αποφανθή ένας άλλος γιατρός — που φαίνεται εκ πρώτης όψεως ότι δεν ανακατεύτηκε καθόλου στη χειρουργική επέμβαση...

Αυτός βρίσκεται στο μικρό εργαστήριό του κι' εξετάζει με το μικροσκόπιο μία λεπτή εφάρα του ιστού, τοποθετημένη πάνω σ' ένα γυαλάκι. Βλέπει τα κύτταρα, που άνηκαν πριν από λίγα λεπτά, σ' ένα ανθρώπινο σώμα. Και δεν άργει να προφέρει την ανέκκλητη απόφασή του:

— Καρκίνος!
— Αμέσως το χειρουργείο ξαναπαίρνει ζωή, τώρα που ο χειρουργός είναι πια βέβαιος, ότι ο όγκος του στήθους της εγχειριζόμενης είναι κακοήθης κι' ότι πρέπει ν' αφαιρεθεί ολόκληρος ο μαστός, για να σωθεί η ζωή της.

Ωστόσο, ο άλλος γιατρός εξακολουθεί να μένει στο εργαστήριό του, γιατί μπορεί να χρειαστεί και πάλι η γνωμάτευση του, π. χ. αν ο χειρουργός έχει αμφιβολίες ως πού προχώρησαν τα επικίνδυνα καρκινώδη κύτταρα.

Ο έπιστήμιαν αυτός έχει την ειδικότητα του βιολόγου. Μολοντί είναι γιατρός, δεν εξετάζει ούτε θεραπεύει ποτέ άρρωστους. Καθόδη μόνον τους άλλους γιατρούς, με τις ειδικές του γνώσεις. Μένει ανώλυτος, άγνωστος στο πολύ κοινό. Κι' όμως, δίχως αυτόν, είναι συχνά αδύνατη η ακριβής διάγνωση μίας ασθένειας, επομένως δε και η θεραπεία της. Το εξασκημένο μάτι του ξέρει να διαβάσει τα μυστικά της υγείας και της αρρώστειας, τα γραμμένα στα κύτταρα, στους ιστούς, στα όργανα, στα υγρά του σώματος... Αυτός θα γνωμάτευση συχνά κατά πόσον μία εγχείρησι είναι αναγκαία ή περιττή.

Για μίαν εξέταση σαν αυτή που αναφέραμε στην αρχή, θα καταβληθεί πρώτα τόν ιστός κι' έπειτα θα κόψη απ' αυτόν μία φέτα λεπτότερη απ' ένα φύλλο χαρτί, για να κυττάξη στο μικροσκόπιο τα κύτταρα που τόν αποτελούν.

Έχουν κανονική διάταξη και σχήμα; Ο όγκος είναι καλοήθης, ακίνδυνος και μπορεί να θεραπευθεί με πλήρη επιτυχία. Αν όμως παρουσιάζουν τα κύτταρα μία χονδροειδή παραμόρφωση, γρήγορα πολλαπλασιασμός και τάσεις διεισδύσεως στους γύρω φυσιολογικούς ιστούς, πρόκειται τότε περί καρκίνου.

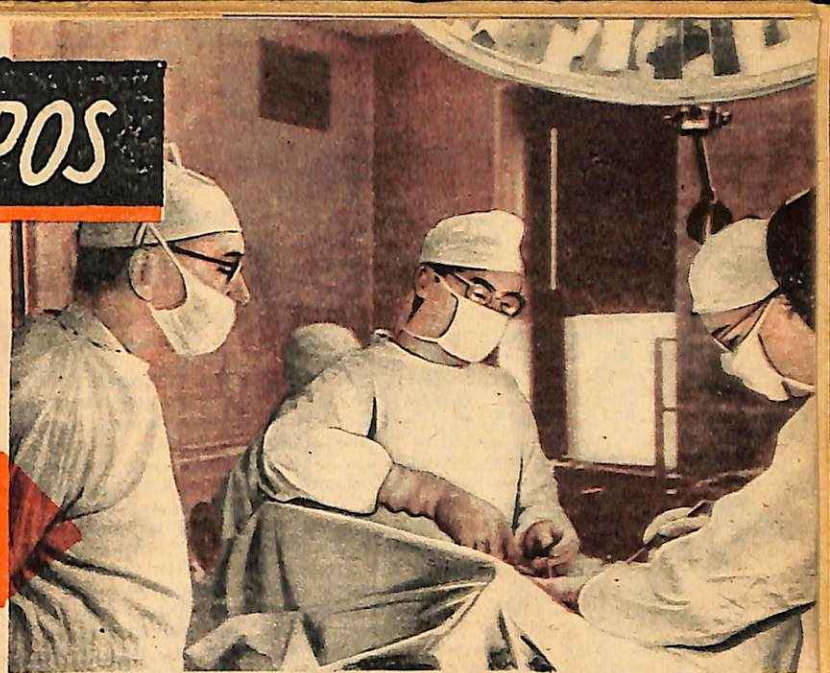
Για τη διάγνωση αυτή χρειάζονται το πολύ πέντε λεπτά της ώρας.

Κάποτε, ο βιολόγος βλέπει κύτταρα που δεν ανήκουν κανονικά εκεί που τ' βρίσκει. Π. χ. ένα δείγμα ιστού του πνεύμονος, μπορεί να περιέχει κύτταρα του προστάτου. Αυτό σημαίνει, ότι πρωτοσηματίσθηκε καρκίνωμα στον προστάτη, απ' όπου μεταστάτησαν κοπότιν κύτταρα σε άλλα μέρη του σώματος, για να δημιουργήσουν κι' εκεί κανονικούς όγκους.

Άλλοτε πάλι, μπορεί να κρύβονται βασιίμοι κίνδυνοι κάτω από μία φαινομενικά άδρα εμφάνιση. Αναφέρεται π. χ. στα ιστρικά χρονικά η περίπτωση μίας γυναίκας, που είχε ένα πελώριο όγκο μέσα στην κοιλιά της. Ο χειρουργός που την εγχείρησε, βρήκε μία μάζα τόσο φουσκωμένη, ώστε ξεχείλιζε έξω από την κοιλιακή κοιλότητα. Δεν είχε κανένα από τα γνωρίσματα του καρκίνου, φαίνονταν δέ γεμάτη με μία ουσία σαν πηκτή μαρμελάδα.
Ήταν τόσο μεγάλος ο όγκος, ώστε ο χειρουργός βεβήρησε αναγκαστικά να αδειάσει το περιεχόμενό του, για να τόν βγάλει εύκολα. Εύτυχώς, έτυχε νάναι παρών κι' ο βιολόγος, που έσπευσε να τού συστήσει:

— Προσέξτε πολύ στο αδεύσισμα! Δεν πρέπει να πέσει ούτε μία σταγόνα στο εσωτερικό του χειρουργικού τραυματός!
Ο όγκος ήταν καλοήθης, κι' όμως έκρυβε ένα φοβερό κίνδυνο. Η πηκτή ουσία που περιείχε, ήταν «ψευδομυκίνη». Λίγες σταγόνες απ' αυτήν, πέφτοντας πάνω σε υγιείς ιστούς, μπορούσε ν' αδηθούν σιγά-σιγά και άμελιστα και να σχηματίσουν άλλες τόσες μάζες ενός ζελανοειδούς υλικού, που θα γέμιζαν ολόκληρη την κοιλιά και θα προκαλούσαν το θάνατο της άρρωστης!

Μία άλλη αποστολή του βιολόγου, όχι λιγώτερο σπουδαία, είναι

Η εγχείρησι έχει διακοπή για λίγα λεπτά της ώρας ώπου ν' αποφανθή ένας άλλος γιατρός...

να ο έλεγχος της συστάσεως των υγρών του σώματος, που περιέχουν διάφορα μεταλλικά έλατα, σε μικρές ποσότητες. Αν η λεπτοπληπτική και αξιοθαύμαστη ισορροπία των αλάτων αυτών διαταραχθεί από μία ασθένεια ή καταπόνηση του οργανισμού, τα κύτταρα του οργανισμού αδυνατίζουν, άρρωσταίνονται και μπορεί να πεθάνουν. Το νερό και το αλάτι είναι δυο απλές ουσίες, αν όμως διαταραχθεί η ισορροπία τους μέσα στο σώμα, ο άρρωστος μπορεί να πεθάνει από όξεια προσβολή των νεφρών, αρκετές ημέρες αφού υπέστη μία επιτυχημένη εγχείρησι.

Μία γυναίκα, που έπαθε αποβολή, έχει τώρα ακατάσχετη αιμορραγία. Οι γιατροί δεν κατάφεραν να σταματήσουν με κανένα τρόπο τη ροή του αίματος, που βάζει ολόένα σε μεγαλύτερο κίνδυνο τη ζωή της. Μπορεί να κόψει κάτι ο βιολόγος; Ίσως ναι... Έξετάζει το αίμα της και βρίσκει ότι περιέχει πολύ λίγο «ενογόνον», μία ουσία απαραίτητη για το πήξιμο του αίματος. Κάνουν αμέσως στην άρρωστη μία ενδοφλέβια ένεσι με διάλυμα της σπινίνας αυτής και πολύτιμης ουσίας, κι' η αιμορραγία σταματάει σιγά-σιγά.

Μία σοβαρή κατάσταση που προκαλεί αιμορραγίες του δέρματος, ονομάζεται «εποφύρα». Θεραπεύεται με τη χειρουργική αφαίρεση της σπλήνας. Οι πάσχοντες εμφανίζουν κοιλότερησι, άμέσως μόλις ο χειρουργός φράξη με λαβίδες τις αρτηρίες της σπλήνας. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που δεν φέρνει αποτέλεσμα κατά της πορφύρας η σπληνεκτομή.

Για να τις διακρίνει από τις άλλες, ο βιολόγος δεν έχει παρά να εξετάσει ένα δείγμα του μυελού των οστών, όπου σχηματίζεται το αίμα. Αν βρή σ' αυτό ώρισμένο είδος κυττάρων, που συντελούν στη θρόμβωση του αίματος, αποφαίνεται, ότι η αφαίρεση της σπλήνας θα θεραπεύσει ασφαλώς την πορφύρα. Στην αντίθετη περίπτωση, συνιστά να μη γίνει άσκοπα αυτή η σοβαρή εγχείρησι.

Άλλες μυστηριώδεις αιμορραγίες του δέρματος προκαλούνται από αλλεργική αντίδρασι σε ώρισμένα φάρμακα ή σε άγνωστες ουσίες. Τρέχει τότε αίμα απ' τόν βλεννογόνο της μύτης και του λαιμού. Μπορεί δε να πέσει ο άρρωστος σε καμιασθή κατάσταση από αιμορραγία του περιέλιματος του εγκεφάλου. Ο βιολόγος είναι εκείνος που θα διαγνώσει σ' αυτές τις περιπτώσεις την αλλεργική πορφύρα και θα συστήσει θεραπεία με υδροκορτιζόνη, που φέρνει εκπληκτική βελτίωσι μέσα σε λίγες ώρες.

Η μολυσματική μονοπυρήνωσις είναι μία αρκετά κοινή πάθησι του αίματος, που οφείλεται σε ίον και που απομεινείσι συνήθως τα συμπτώματα της όξειας σκληλοειδίτιδος. Πριν, λοιπόν, ο γιατρός αποφασίση μία εγχείρησι σκληλοειδίτιδος, φρόνιμο είναι να γίνετα εξέταση αίματος, όποτε ανακαλύπτεται η μονοπυρήνωσις, αν υπάρχει, κι' αποφεύγεται έτσι μία άσκοπη εγχείρησι.

Κάποτε, ο βιολόγος δοκιμάζει εκπληξείσι, στη δουλειά του, όπως π. χ. στην περίπτωση ενός ανθρώπου, που θεραπεύθηκε τυχαία από καρκίνο τόν όποιο άγνωστε ότι είχε. Τού έκαναν πράγματι εγχείρησι κήλης, κι' ο χειρουργός αφαιρέσει ένα ιστό, χωρίς νάναι απολύτη ανάγκη. Υστερα, ο βιολόγος έτυχε να εξετάσει τόν ιστό αυτόν και βρήκε ένα μικρό καρκινώδη όγκο! Απ' την αιτία αυτή θα πέβαινε αργότερα ο άρρωστος,

Εκείνος που θα διακρίνει στο μικροσκόπιο, με το εξασκημένο μάτι του, θα καθορίσει τη συνέχεια της εγχειρίσεως.

Βόμβες στο εργοστάσιο

Οι συνέπειες του φιλιού ενός μεθυσμένου

Το μόνο που ήξερε η αστυνομία, ήταν πως κάποιος φονιάς καιροφυλακτούσε, στο μεγάλο εργοστάσιο επίπλων της 'Εταιρείας Μπάσετ, στην Βιρτζίνια.

Πραγματικά, λίγο έλειψε να πέσει θύμα του ο Ράσελ Σμιθ, ένας ώριμος άντρας 38 χρονών, διευθυντής του τμήματος αποξηράνσεως της ξυλείας. Είχε μείνει ως αργά στο εργοστάσιο, μετά το σταμάτημα της εργασίας. Καθώς διέσχιζε λοιπόν μία απέριστη σκοτεινή αποθήκη, άκουσε ένα ελαφρό θόρυβο και παραμέρισε μηχανικά. 'Η κίνησή αυτή του έσωσε τη ζωή, γιατί ένα βαρύ μαδέρι έπεσε στο μέρος όπου βρισκόταν πριν από μία στιγμή!

Κρίνοντας πως δεν μπορούσε βέβαια το μαδέρι να μετακινήθηκε μονάχο του απ' τη θέση του, ο Σμιθ ειδοποίησε την αστυνομία. Οι ντετεκτίβ του έκαναν μία έρευνα στο εργοστάσιο, βρήκαν πρόσφατες πατημασιές από λασπωμένα παπούτσια πάνω σ' ένα σωρό ξυλείας. Δεν ανακάλυψαν όμως κανένα άλλο ίχνος.

Ο νικηφόρος που βρισκόταν σ' ένα μακρινό σημείο του κτιρίου, δεν είχε δη κανένα. Το τελευταίο πρόσωπο που βγήκε απ' την αποθήκη, ήταν ο βοηθός του Σμιθ. Κι' αυτός όμως είχε φύγει αρκετήν ώρα πριν από τη μυστηριώδη απόπειρα.

Μία έρευνα στη ζωή του Σμιθ δεν αποκάλυψε το παραμικρό χρήσιμο ίχνος. Ήταν παντρεμένος εδώ και 15 χρόνια με μία παιδική του φίλη και πατέρας τριών παιδιών. Βρισκόταν σε αγαθές σχέσεις με τους γείτονές του. Κι' οι ύφισταί του στο εργοστάσιο τον αγαπούσαν όλοι.

Μερικές βδομάδες αργότερα, ακολούθησε και δεύτερο κρούσμα: 'Ο αρχιεργάτης του εργοστασίου Άμον Γκούσλερ βρήκε μία βόμβα στο γραφείο του!

Καθώς κρεμάσε τα ρούχα του, πρόσεξε δυο σύρματα, εγκατεστημένα χαμηλά και κατά μήκος του τοίχου. Παραξενεύτηκε τότε, γιατί ήταν η πρώτη φορά που τα έβλεπε. Τα παρακολούθησε και διαπίστωσε πως κατέληγαν σ' ένα έκρηκτικό μηχανήμα. 'Η άλλη

Οι ντετεκτίβ ανακάλυψαν κάτω από το πάτωμα του γραφείου κι' άλλες δυο βόμβες που δεν είχαν εκραγεί...

άκρη τους ήταν συνδεδεμένη με το γενικό διακόπτη του ηλεκτρικού ρεύματος, που τον χειριζότανε μόνο ο Γκούσλερ. 'Η βόμβα ήταν ρυθμισμένη έτσι ώστε να εκραγή, μόλις θα μετακινούσε κάποιος το διακόπτη!

Μολοντί ο Γκούσλερ — όπως και ο Σμιθ — βεβαίωσε πως δεν είχε έχθρες, οι ντετεκτίβ έμαθαν πως συνήριζε να πίνει πολύ και να καυαδίζει πάνω στο μεθύσι του.

Οι αστυνομικοί συμπεράναν απ' αυτά όλα ότι η απόπειρα έναντι του Σμιθ στρεφόταν στην πραγματικότητα κατά του Γκούσλερ. Κι' οι δυο τους εργάζονταν συχνά πέρα απ' τις κανονισμένες ώρες κι' είχαν δικά τους κλειδιά για να μπαίνουν στο εργοστάσιο. Μές' στο σκοτάδι λοιπόν, ο δολοφόνος που παραμόνευε, θα έκανε λάθος και πέταξε το μαδέρι στο Σμιθ, νομίζοντας πως ήταν ο Γκούσλερ.

Ωστόσο, δεν μπόρεσαν οι αστυνομικοί ν' ανακαλύψουν κανένα ίχνος του δράστου. 'Ο Γκούσλερ, τρομαγμένος απ' την απόπειρα κατά της ζωής του, άρχισε να όπλοφορή φανερά. 'Εξ άλλου, τόσο αυτός όσο κι' ο Σμιθ διέκοψαν τη νυκτερινή εργασία τους στο εργοστάσιο.

Ωστόσο, ο άγνωστος φονιάς πέτυχε το σκοπό του, στις 13 'Ιουνίου 1946. 'Ο Σμιθ είχε λείψει όλο το πρωί απ' το γραφείο του, γιατί είχε μία συνεργασία με το γενικό διευθυντή. Μόλις λοιπόν μπήκε εκεί, το μεσημέρι, μία φοβερή έκρηξη κατέστρεψε ό,τι υπήρχε μέσ' στο δωμάτιο και σκότωσε το Σμιθ.

Οι ντετεκτίβ ανακάλυψαν κατόπιν κάτω απ' το πάτωμα του γραφείου κι' άλλες δυο βόμβες, που δεν είχαν εκραγεί. Μία τέταρτη ήταν συνδεδεμένη μ' ένα ηλεκτρικό διακόπτη της αποθήκης της ξυλείας.

Το μόνο πρόσωπο που είχε ελευθέρα είσοδο στο γραφείο του Σμιθ, ήταν ο βοηθός του. Όταν τον ανέκριναν οι αστυνομικοί, αρνήθηκε πως είχε την παραμικρή σχέση με το έγκλημα.

Ο Γκούσλερ ζήτησε την προστασία της αστυνομίας, γιατί φοβότανε πως θα ήταν αυτός το επόμενο θύμα.

Η έλπιδα των αστυνομικών πως θα τους βοηθούσε στο έργο τους ή εξακρίβωνε της προελεύσεως της δυναμίτιδος, διαλύθηκε όταν ο ιδιοκτήτης μίας γεωπονικής αποθήκης ανακάλυψε ότι του είχαν κλέψει μερικά φυσιγγία της έκρηκτικής αυτής ύλης. Την ίδια αποθήκη χρησιμοποιούσε συγχρόνως και το εργοστάσιο επίπλων, και μταινόβγαίνουν σ' αυτήν οι 500 υπάλληλοι κι' εργάτες του.

Ποιός απ' όλους αυτούς ήταν ο μυστηριώδης δολοφόνος; Δεν υπήρχε καμιά διαφανιστική ένδειξη...

— Αν βολθούμε ν' ανακρίνουμε τόσους ανθρώπους, θα πελαγώσουμε και δεν θα βρούμε ποτέ άσχη! παρατήρησε ο αστυνομικός Ντέιβις, που είχε αναλάβει την υπόθεση.

Αλλ' ένας από τους ύφισταί του, ο ντετεκτίβ Κρέυ, δεν φάνηκε να συμμερίζεται την απογοήτευσή του.

Αφού μελέτησε προσεκτικά το φακέλλο με όλα τα στοιχεία που είχαν συγκεντρωθεί ως τότε, είπε ξαφνικά στον αστυνομικό:

— Έγώ νομίζω πως μπορούμε τώρα να συμπεράνουμε ποιός έκαμε το έγκλημα!

Κι' ενώ ο Ντέιβις τον κύτταζε, σαστισμένος, ο ντετεκτίβ πρόσθεσε:

— Πρέπει ν' αποκλείσουμε πρώτα το βοηθό του Σμιθ. Αυτός δεν μπορούσε να διαθέσει, στο διάστημα της ημέρας, τόση ώρα για να τοποθετήσει όλες εκείνες τις βόμβες χωρίς να τον αντιληφθούν. Τη νύχτα δε, δεν είχε ελευθέρα είσοδο στο εργοστάσιο. Τό ίδιο ισχύει και για όλο το άλλο προσωπικό... εκτός του Γκούσλερ. Αυτός μπορούσε να μπη στο εργοστάσιο όποτε ήθελε, με το δικό του κλειδί.

— Υποψιάζομαι πως σκηνοθέτησε ο ίδιος την απόπειρα έναντι του εαυτού του, για να μάς ρίξει στάχτη στα μάτια και να μάς κάνει να πιστεύουμε πως ήταν θύμα κι' αυτός!

Οι συλλογισμοί του Μάκ Κρέυ αποδείχθηκαν σωστοί. Όταν τον υπέβαλαν σε εξαντλητική ανάκριση, ο Γκούσλερ ωμολόγησε επιτέλους την ένοχότητά του.

— Έπρεπε να ξεκάνω το Σμιθ, είπε, προτού ξεκάνη αυτός έμένα!

Κι' εξήγησε το λόγο στους εκπληκτους αστυνομικούς — ένα λόγο αληθινά απάστευτο.

Πριν από δυο χρόνια, σ' ένα πάρτυ, είχε μεθύσει κι' είχε φιλήσει ξαφνικά τη γυναίκα του Σμιθ.

Ο άντρας της δεν έδωσε σημασία σ' αυτό το τάλμημα ενός μεθυσμένου. Γέλασε και το έχασε άμεσως.

Μά ο Γκούσλερ ένοιωσε τέτοιες τύψεις συνειδήσεως, ώστε σχημάτισε σιγά-σιγά τη βεβαιότητα πως ο Σμιθ σκόπευε να τον σκοτώσει, για να πιάσει την προσβολή της συζυγικής τιμής του! Ήταν δολοφόνος, λοιπόν, για να σώσει τη ζωή του!

Θα μπορούσε κανείς ν' αμφιβάλει για τη διαλογική ισορροπία ενός ανθρώπου που σκεπτότανε με τέτοιον τρόπο... Ωστόσο, αυτό δεν τον έσωσε απ' την ηλεκτρική καρέκλα. Καταδικάστηκε σ' ετελέσθη — θύμα της υπερβολικά ζωηρής φαντασίας του.

Η πριγκίπισσα Μαρίνα, πριν από το γάμο της με τον δούκα του Κέντ.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΟΙΓΓΑΝΑΣ

Η ζωή κι' οι περιπέτειες της πριγκίπισσας Μαρίνας

Όταν η 'Ελληνίδα πριγκίπισσα Μαρίνα — τώρα δούκισσα του Κέντ — ήταν μόλις λίγων μηνών, μία τοιγγάνα είπε στους γονείς της, τον πρίγκιπα Νικόλαο και την πριγκίπισσα 'Ελένη:

— 'Η κόρη σας θα έχει μεγάλη τύχη! Θα γίνει πολύ όμορφη. Θα παντρευτεί μ' ένα βασιλόπουλο. Θα χάσει όμως τον άντρα της, νέα ακόμα, και τα παιδιά της θάναί η μόνη της παρηγορία.

Η προφητεία, λοιπόν, επαλήθευσε απόλυτα...

Το περιστατικό αυτό αναφέρεται, μαζί με πολλά άλλα, σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταίως στην 'Αγγλία και που αφηγείται λεπτομερώς τη ζωή της δούκισσας του Κέντ — της αγαπημένης αυτής του αγγλικού λαού.

Μαθαίνουμε επίσης απ' το ίδιο βιβλίο, ότι η πριγκίπισσα Μαρίνα είχε, από μικρή, θέληση κι' επιμονή κι' ότι ήξερε πάντα τί ήθελε.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα ιστορία αφορά την επιστροφή του πρίγκιπα Νικόλαου και της οικογένειάς του από την 'Ελβετία στην 'Αθήνα, το 1921, για τη διαργάνωση της υποδοχής του Κωνσταντίνου που γύριζε απ' την εξορία.

Ένα άνετο και πολυτελέστατο ιταλικό υπερωκεάνειο επρόκειτο να τους παραλάβει απ' το Μπρίντζι. Μόλις όμως είχαν επιβιβαστεί σ' αυτό, ο Νικόλαος φώναξε ξαφνικά:

— 'Οχι, πρέπει να γυρίσουμε στην πατρίδα μας με ελληνικό πλοίο! Δεν επιτρέπεται να ταξιδεύουμε με ξένο!

Ο πλοίαρχος του υπερωκεανείου του εξήγησε τότε, ότι το μόνο ελληνικό σκάφος που υπήρχε στο λιμάνι, ήταν ένα μικρό και σκουριασμένο σαπιακάραβο, βρώμικο κι' ετοιμο να διαλυθεί.

Ποιός θα τολμούσε ν' αντιμετώπιση μ' αυτό το σαράβαλο την τρικυμία που μάινιζε στο πέλαγος;

Μά ο πρίγκιπς επέμεινε να τους μεταφέρει σ' αυτό μία βάρκα του υπερωκεανείου.

Το ταξίδι ως την Κέρκυρα ήταν τρομερό, παρ' όλες τις προσπάθειες του καπετάνιου και του πληρώματος να το κάνουν όσο το δυνατόν πιο άνετο.

Η βρώμα του σκάφους προκαλούσε αηδία στην πριγκίπισσα 'Ελένη και στις κόρες της.

Σάν να μην έφτανε αυτό, χάλασε η μηχανή, και τα κύματα έρριξαν το πλοίο σ' ένα βραχώδες υψόκι. Οι κάτοικοι το περιέκλεισαν, με τις βάρκες τους. Τη νύ-

χτα, ανάψανε φωτιές στους γύρω λόφους και γλέντησαν ως τα ξημερώματα, με χορούς και τραγούδια — ενώ ο καπετάνιος έτρεμε κάθε στιγμή, μήπως ανεβή ή βάλασα και παρασύρη σ' ανοιχτά το ακυβέρνητο πλοίο!

Το πρωί, έφτασε επιτέλους ένα ελληνικό πολεμικό και παρέλαβε την πριγκιπική οικογένεια, για να τη μεταφέρει στην Κέρκυρα κι' ύστερα στον Πειραιά.

Τρία χρόνια νωρίτερα, το 1918, είχε γνωρίσει ακόμη δραματικότερες περιπέτειες η μητέρα του πρίγκιπας Νικόλαου, η βασίλισσα 'Ολγα.

Βρισκότανε στη Ρωσία, όταν ξέσπασε ξαφνικά η θύελλα της μπολσεβίκικης επανάστασεως.

Έφυγε τότε διστακτικά από εκεί, σχεδόν απένταρη, με τα ρούχα που φορούσε. Ταξίδεψε μ' ένα τραίνο πλημμυρισμένο από κόσμο ως τις σκεπές των βαγονιών, κι' έφτασε επιτέλους στην 'Ελβετία, κοντά στην οικογένειά της.

Τα κοσμήματά της — η μόνη περιουσία που της άπονε — είχαν μείνει φυλαγμένα μέσα σ' ένα μυστικό χρηματοκιβώτιο, στο Μαριάρνο. Ανεκταρο της Πετρούπολεως.

Ένας θαρραλέος όμως 'Ελληνας φοιτητής, της τάστειλε κρυφά, με τη μεσολάβησι του Δανικού Προξενείου.

Για να τα πάρη απ' την κρύπτη τους, είχε μεταχειρισθ' το εξής τέχνασμα: Μπήκε τολμηρά στο 'Ανάκτορο, κρατώντας ένα ξύλινο κουτί με βιβλία του. Στην είσοδο, τ' άνοιξε για να το επιθεωρήσουν οι φρουροί. Όταν ξεσαδύθηκε σε λίγο, οι στρατιώτες δεν ενδιαφέρθηκαν πια για το κουτί, μολοντί ο νέος προσφέρθηκε να το ξαναανοίξει.

Κι' όμως τώρα, το κουτί αυτό ήταν γεμάτο με τα κοσμήματα της βασίλισσας 'Ολγας!

ΟΟ

Όκτώ ώρες μουσική

Χάρης σε μία καινούργια εφεύρεση, που εφαρμόζεται ήδη από μία γερμανική εταιρεία, θα μπορού να μαγνητοφώνω να παίξει μουσική επί 8 ώρες συνέχεια, δίχως διακοπή. 'Η ταινία, πάνω στην όποια αποτυπώνεται μαγνητικά ο ήχος, έχει μήκος 5.000 μέτρων.

1 Αφού έπαιξε επί 8 χρόνια με τον θάνατο, ο περίφημος 'Ισπανός ταυρομάχος Λουίς Μιγκέλ Ντομίνγκιζ εκκατέλειψε το 1953 την άρενα για να παντρευτεί την σόαρ του 'Ιταλικού κινηματογράφου Λουτσία Μποζέ. 'Ο Ντομίνγκιζ, που είχε σκότωσει 2500 ταύρους ώσκιότανε τότε να μη ξαναμπή στην άρενα. Πρά ημερών όμως, ο 'Αμερικανός παραγωγός του κινηματογράφου Μισέλ Τόνι τον έπεισε να γυρίσει μερικές σκηνές για το νέο του φιλμ.

2 'Ο γυρμός του κόσμου σε 80 μέρες, που γυρίζει το σύστημα «Σινερόμα» — Τόνι ΑΟ», βάσει του γνωστού μυθιστορήματος του 'Ιουλίου Βέρν. Για τις σκηνές αυτές ο Ντομίνγκιζ μετέτρεψε σε άρενα την κεντρική πλατεία ενός χωριού κοντά στη Μαδρίτη, όπου μέσα σε μία ώρα σκότωσε 8 ταύρους. Όταν ο παραγωγός του έβλεπε το ζήτημα της ζωής του, ο Ντομίνγκιζ του απάντησε: «Απλά μου άρεσει το κίνημα — μιλώ για λεφτά».

3 'Ο Ντομίνγκιζ άνηκε σ' ένα από τα πρωταγωνιστήρια στο φιλμ «Ο ταυρομάχος», σ' ένα ρόλο για τον όποιο το Χόλλυγουντ του προσέφερε 300.000 δολάρια.

4 'Ενας υποθαλασσιολύτης της Ρώμης παρουσίασε τα γυναικεία αυτά υποδήματα, τα όποια προορίζε για μία αποτελεσματική άμυνα των εκπαιδευτών του άρσενου φύλου κατά των υπερβολικά ενσθητικών θαυμαστών τους.

5 'Υστερα από ένα μακροχρόνιο ταξίδι του στην Ευρώπη και 'Ιταλία στην 'Αγγλία όπου γυρίσε ένα νέο φιλμ ο Χοσε Φερέ, ο αληθινός Τουλούς Λωτρέκ του φιλμ «Μουλέν Ρούζ», ξαναγύρισε στην 'Αμερική. Στο αεροδρόμιο της Νέας 'Υόρκης τον υποδέχθησαν η σύζυγός του, η διάσημη τραγουδίστρια Ρόζ Μαρί Κλουέι και ο γιος του Μίλ-κουελ ηλικίας 6 μηνών.

6 'Ο νεαρός αυτός είναι ο Ρόνι Μόργκαν, κάτοικος της 'Οδησσού (Τέξας — 'Ην. Πολιτεία), ο όποιος παρά την νεαρότητα του ηλικίας είναι μόλις 16 χρονών — θεωρείται σήμερα στην 'Αμερική ο καλύτερος έρασιτέλης αστερόνομος! 'Ο Ρόνι έχει φτιάξει μόνος στο σπίτι του ένα μικρό αστεροσκοπείο και κάνει απ' εκεί παρατηρήσεις, που προέβησαν έμπροσθεν ακόμα και σε διασημους 'Αμερικανούς αστρονόμους!

Ιδιωτικά Ιχθυοτροφεία

ΜΕ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ ΨΑΡΙΑ

Μιά νέα διασκέδασι που κατακτά τους 'Αμερικανούς

Τό θέαμα του ψαριού, αν και πιάνει αρκετά και μεγάλα ψάρια, τὰ πετὰ πάλι στο νερό, όπου να βρή εκείνο που του χρειάζεται, χρησίμευε κυρίως για να εμπνέη τους γελοιογράφους και να δίνη λαβή σε ειρωνικά σχόλια στους άλλους ψαράδες.

Εδώ και λίγον καιρό, όμως, οι εκλεκτικοί αυτοί ψαράδες πληθαίνουν στην 'Αμερική και κανείς δεν σκέπτεται να τους εірνευηθή! Όταν πιάσουν τό ψάρι που περιμένουν, δεν τό ρίχνουν αδιάφορα μέσα στο καλάθι τους, αλλά τό τοποθετούν με προσοχή μέσα σε ένα δοχείο με θαλάσσιο νερό και τό μεταφέρουν στο σπίτι τους, όχι για μαγειρέμα, αλλά για να τό εκθέσουν σε μία γυάλα ή σε μία τεχνητή δεξαμενή.

Οι ψαράδες αυτοί είναι οι πιδό φανατικοί εκπρόσωποι ενός νέου είδους διασκέδασης, της μετατροπής των ψαριών σε κατοικίδια, που έχει ένθουσιάζει τους 'Αμερικανούς και είναι τό τρίτο κατά σειράν εύνοούμενο «χόμπυ» τους.

Οι στατιστικές αποδεικνύουν, ότι 20 εκατομμύρια 'Αμερικανοί, διατηρούν στα σπίτια τους ψάρια για διακοσμητικούς σκοπούς και για να αφιερώνουν σ' αυτά τις ελεύθερες ώρες τους.

Άλλοι αρκούνται σε μία συνηθισμένη γυάλα με ένα κοινό χρυσόψαρο και άλλοι ξεδεύουν αρκετές εκατοντάδες ή και χιλιάδες δολάρια, για να κατασκευάζουν ειδικά ιχθυοτροφεία ή ένυδρεια και να προμηθεύονται σπάνια είδη ψαριών για τό ιχθυοτροφεία τους.

Οι τιμές των συνηθισμένων ψαριών είναι συνηθώς μερικά σεντς, αλλά όταν πρόκειται για ένα κάπως σπάνιο ψάρι, ή τιμή του μπορεί να φθάση και να ξεπεράση τό εκατό δολλάρια.

Γι' αυτό και δεν είναι καθόλου παράξενο τό γεγονός, ότι κάθε χρόνο, οι ψαρόφιλοι 'Αμερικανοί ξεδεύουν αρκετά δισεκατομμύρια δολλάρια για να ικανοποιούν τό πάθος τους για τὰ ψάρια.

Άλλοι πάλι, όπως οι εκλεκτικοί ψαράδες, προτιμούν να πιάνουν μόνοι τους τὰ ψάρια που τους αρέσουν. Και δεν είναι σπάνιο τό θέαμα υποβρυχίων ψαράδων, που τριγυρίζουν ώρες στο βυθό της θαλάσσης για να πετύχουν ένα σπάνιο είδος.

Αρκετοί, άλλωστε, δεν αρκούνται μόνο στο να βλέπουν τὰ ψάρια τους, αλλά προσπαθούν — και συχνά πετυχαίνουν — να δημιουργούν νέες ποικιλίες, με τις κατάλληλες συνθήκες διαβίωσης που τους δημιουργούν σ' τὰ ιχθυοτροφεία τους.

Από τὰ πιδό συνηθισμένα είδη κατοικίδιων ψαριών, είναι τὰ χρυσόψαρα και διάφορα είδη τροπικών και έξωτικών ψαριών, που δεν στοιχίζουν πολύ και αναπτύσσονται εύκολα.

Στην 'Αμερική, σήμερα, έχουν δημιουργηθή αρκετά ιδιωτικά ιχθυοτροφεία, που περιλαμβάνουν πλούσιες ποικιλίες ψαριών, και ένας ιδιαίτερος κλάδος εμπορίου για κατοικίδια ψάρια.

Ο ένθουσιασμός των 'Αμερικανών δι-

καίολογείται κατά ένα μεγάλο μέρος από τό ενδιαφέρον που παρουσιάζει ή φροντίδα για τὰ ψάρια αυτά και από τη μεγάλη ποικιλία και τό ενδιαφέρον που έχουν τὰ χρώματα, ή εμφάνισι, τὰ σχήματα και ή συμπεριφορά των κατοίκων του νερού.

Αρκετά είδη ψαριών, π. χ., κοιμούνται στο βάθος των δεξαμενών, μέσα σε φούσκες αέρος, που τις δημιουργούν τὰ ίδια γύρω από τό σώμα τους. Άλλα, ξεκουράζονται και κοιμούνται πάνω σε μεγαλύτερα ψάρια.

Ένα τροπικό ψάρι εκπνέει αέρα και, όταν βρίσκεται σε κίνδυνο, απορροφά τον αέρα αυτόν. Τό σώμα του τότε φουσκώνει και γίνεται πολλές φορές μεγαλύτερο από τό κανονικό. Όταν περάση ο κίνδυνος, βγάξει τον αέρα και ξαναγυρίζει στο κανονικό του μέγεθος.

Υπάρχουν επίσης ψάρια, που μοιάζουν με αγελάδες ή λιοντάρια. 'Επίσης ένα άραιοψαρο ψάρι θυμίζει καταπληκτικά τό άλογο! Ένα άλλο είδος ψαριού είναι έφωδιασμένο με δύο άκρα, που μοιάζουν με ανθρώπινα χέρια και που τὰ χρησιμοποιεί όπως οι κολυμβητές, για να κινήται μέσα στο νερό.

Τό «γυαλόψαρο» δικαιολογεί απόλυτα την ονομασία του, γιατί τό σώμα του είναι έντελώς διαφανές και διακρίνεται μόνο ο σκελετός του. Ένα άλλο ψάρι, σαν σφύρα, κάνει μικρά πηδημάτα έξω από τό νερό και εκείνοι που τό διατηρούν, σκεπάζουν συνηθώς τη δεξαμενή τους με ένα γυάλινο σκέπασμα, για να μην τό χάσουν.

Σπάνιο θέαμα, επίσης, εμφανίζει ένα ώρισμένο είδος κυπρινών, τὰ «γκουράμι», που σε περιόδους έρωτικών διαχύσεων, φιλιούνται στο στόμα, όπως και οι άνθρωποι!...

Ένα από τὰ δυσκολότερα προβλήματα, που αντιμετώπιζαν ως πριν από λίγο καιρό οι ιδιοκτήτες ιδιωτικών ιχθυοτροφείων, ήταν και τό θέμα του νερού, δεδομένου, ότι πολλοί από αυτούς δεν αρκούνται να συντηρούν ψάρια του γλυκού νερού, αλλά προτιμούν τὰ θαλάσσια.

Στην περίπτωση αυτή τό νερό μέσα στο οποίο διατηρούνται τὰ ψάρια, πρέπει να αλλάζεται τακτικά, γιατί, εκτός των άλλων κινδύνων, αναπτύσσονται μέσα σ' αυτό δηλητηριώδεις οργανισμοί.

Πριν από λίγο καιρό, όμως, οι 'Αμερικανοί Τζών Ρόρκ και Τζών Γκρατζινγκερ, πέτυχαν να παρασκευάσουν μία χημική ουσία, που όταν αναμιχθή με τό γλυκό νερό, του δίνει τις ιδιότητες εκείνες του θαλασσίου νερού, που είναι άπαραίτητες για να συντηρούνται τὰ ψάρια μέσα σ' αυτό.

Η ανακάλυψις αυτή κάνει περιττή την προμήθεια και τη μεταφορά θαλασσίου νερού και έδωσε θάρρος σε πολλούς σίου νερού να δημιουργήσουν ιδιωτικά 'Αμερικανούς να δημιουργήσουν ιδιωτικά ιχθυοτροφεία. Όπως υπολογίζεται, δε, μέσα σε λίγα χρόνια, θα έχη γίνει τό υπ' τοικίδιων ψαριών, θα έχη γίνει τό υπ' αριθ. 1 «χόμπυ» των 'Αμερικανών!...

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Ξρωτινή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η 'Ελένη έζηγει στον ξάδερφό της οτι ο πατέρας της, πριν πεθάνη, σπατάλησε όλη την περιουσία του κι' άφισε άπένταρους αυτήν και τον αδελφό της. Από τότε, ζούσαν με τα λίγα που κέρδιζε ο Ρενώ κάνοντας τό γιατρό. Όστόσο, ή 'Ελένη ποθεί να ζήση πλούσια, κι' είναι έτοιμη για κάθε τι, για να τό επιτύχη. 'Ποδεικνύει λοιπόν στο Σαβινιέν να παντρευτή με τη Μαργαρίτα, την κόρη του Ρισαρντιέ για να πάρη την προίκα της και να δώση τό μισό σ' αυτήν. Τη στιγμή εκείνη, βλέπουν άπ' τό παράθυρο τη Μαργαρίτα και Ζουλιέτ. Ένα φείδι δαγκώνει τό δεύτερο. Τη μεταφέρουν επείγοντως στο σπίτι του Ρενώ για να την περιποιήθω ως γιατρός. Ο Σαβινιέν εξακρίβώνει πως τό φείδι δεν ήταν δηλητηριώδες, αλλά δεν τό λέει σε κανένα. Προσποιείται δε πως διακινδυνεύει τη ζωή του, ρουφώντας τό δηλητηριασμένο αίμα από την πληγή της Ζουλιέτ, για να τη σώση. Τέτοις αυτοθυσία συγκίνησε τη Μαργαρίτα και τον πατέρα της. Ός τότε, οι Ρισαρντιέ και οι Άλμπαρόν δεν τὰ είχαν καθόλου καλά. Είχαν μάλιστα καταλήξει σ' τὰ δικαστήρια, για κτηματικές διαφορές, και ο Ρενώ είχε χάσει τη δίκη και είχε υποχρεωθή να πληρώση ένα μεγάλο ποσό. Ένω όμως έπρόκειτο να του κατασχούν οι κλητήρες ό,τι κι' αν είχε, κάποιος άγνωστος πλήρωσε την όφειλή του. Ο Ρενώ κάνει μία έρευνα κι' ανακαλύπτει πως έδωσε τα χρήματα αυτά ο Τζώρτζ Γκόρντον, ένας 'Αμερικανός γιατρός, γείτονας των Ρισαρντιέ. Ο Ρισαρντιέ έχει σχετισθή με τό Γκόρντον, και μία βραδυά του διηγήθηκε τό δράμα της ζωής του.

7ον Όταν ο Ρισαρντιέ τελείωσε την άφηγησή του, ο Γκόρντον σηκώθηκε άπ' τό καθισμά του, κατάχλωμος και συγκινημένος.

Δεν βρήκε ούτε μία λέξι παρηγορίας γι' αυτόν τον άνθρωπο, που, ύστερα από τόσα χρόνια, έκλαιγε ακόμη για τη γκεμισμένη εύτυχία του.

Πήγε κοντά στο παράθυρο, τ' άνοιξε, παρ' όλο τό κρύο και τον άνεμο, κι' έεινε εκεί, σκυμένος έξω, για λίγη ώρα... 'Υστερα ξαναγύρισε στο Ρισαρντιέ, τούσφιξε τὰ χέρια, αμίλητος, κι' έφυγε ξαφνικά, τρεκλίζοντας σαν μεθυμένος.

Βυθισμένος στις όδυμνές αναμνήσεις του, ο Ρισαρντιέ δεν είχε προσέξει καθόλου αυτή την παράξενη συμπεριφορά του γιατρού.

Σ' αυτόν λοιπόν του ανθρώπου τό σπiti πήγε ο κόμης ντ' Άλμπαρόν, μετά την πληροφορία που πήρε άπ' τό δικαστικό κλητήρα.

Ο γιατρός τον διέκοψε εύθως άμέσως, άπ' τις πρώτες λέξεις:

Είν' αλήθεια, κύριε... Δεν τό αρνούμαι.

Δεν σκεφθήκατε λοιπόν, κύριε, πόσο ταπεινωτική θα ήταν για μένα αυτή ή γενναιοδωρία σας;

Όχι, κύριε, όμολογώ πως δεν βλέπω τίποτε που να μπορέ να σας προσβάλω... Όστόσο, θέλω να σας πώ όλόκληρη την αλήθεια, για ναμια εν τάξει μαζί σας:

Στην υπόθεσι αυτή, χρησίμευσα ως άπλος μεσάζων. Άγνοούσα μάλιστα την κρίσιμη θέση σας και τον κίνδυνο του πλειστηριασμού...

Μά τότε, ποιό γενοαϊδωρο χέρι πρόσφερε αυτά τὰ χρήματα;

Ο δόκτωρ σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα απάντησε σοβαρά:

Αυτό, πιστεύω πως δεν θα τό μάθετε ποτέ.

Γιατί;

Γιατί τό ξέρω εγώ μονάχα, κι' όρκισθηκα να μην τό φανερώσω σε κανένα.

Πολύ παράξενο, αυτό τό μυστήριο, μά την πίστι μου!

Καθόλου. Είναι πολύ απλούστερο άπ' ό,τι φαντάζεσθε. Μη σπάτετε άδικα τό κεφάλι σας...

— Άρνείσθε λοιπόν να μου πητε;...

— Δεν μπορώ, δυστυχώς.

Ο κόμης κατάλαβε πως θάταν περιττό να επιμειν περισσότερο.

— Δεν μου μένει λοιπόν τίποτ' άλλο, έπτε, παρά να κάμω ό,τι εξαρτάται από μένα, για να σας επιστρέψω τό ταχύτερο αυτά τὰ χρήματα.

— Αυτό είναι δικαίωμά σας, κύριε... Θα εξακολουθήσω να κάνω τό μεσάζοντα...

Μά δεν υπάρχει λόγος να βιαστήτε! Ο Ρενώ συμβουλευθηκε ύστερα την 'Ελένη. Ούτε κι' εκείνη όμως ύπορεσε να έξηγηση τό μυστήριο της παράξενης εκείνης βοήθειας που ίους είχε σώσει.

Ο κόμης ύπορεσε να έξοφλήση τό χρέος του γρηγορώτερα άπ' ό,τι έλπιζε. Μία έκτακτη εισπραξι του επέτρεψε, μετά δυο τρεις μήνες, να μετρήση τὰ χρήματα στον Γκόρντον.

— Τόσο γρήγορα, κύριε; έπτε ο 'Αμερικανός. Σας φαινότανε λοιπόν τόσο βαρειά αυτή ή εξυπρέτησι που σας πρόσφεραν;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο κόμης μ' άσιγπρέπεια, με βάραινε σαν μία προσβολή, που δεν μου επιτρεπόταν ν' αναζητήσω τό δράστη της.

Ο Γκόρντον τον κύτταζε σ' τὰ μάτια και πρόφερε άργα:

— Αν σας άκούω να μιλάτε έτσι τό πρόσωπο στο όποιο θα επιστρέψω αύριο αυτά τὰ χρήματα, θα λυπότανε πολύ, παρά πολύ...

Ο κόμης τον άποχαίρεθηκε κι' έφυγε. Στο δρόμο, έλεγε με τό νου του: «Ο κ. Γκόρντον πρόκειται να επιστρέψη αύριο τὰ χρήματα στον άγνωστο εύεργέτη μου. Μπορώ λοιπόν ίσως να τον παρακολουθήσω κρυφά και να μάθω...».

Πραγματικά, την άλλη μέρα, κρύφτηκε κοντά στο σπίτι του γιατρού και περίμενε. Σε λίγο, βγήκε ο 'Αμερικανός και τράβηξε προς τό μέρος του Λαντπερέζ.

Ο κόμης τον παρακολούθησε από μακριά. Όταν βεβαιώθηκε πως πήγαινε στο Λαντπερέζ, ψιθύρισε με έκπληξι:

— Τι σημαίνει πάλι αυτό;... Και συνέχισε την παρακολούθησι, για να διαφωτίση τό μυστήριο.

Όταν είχε φανή πια τό σπίτι των Ρισαρντιέ, πτώ άπ' τὰ ψηλά δέντρα, που τό φθινόπωρο είχε μαδήσει τὰ φύλλα τους, παρουσιάσθηκε μία κοπέλλα στο δρόμο που έρχόταν από κει.

Βλέποντας τον 'Αμερικανό, τάχυνε τό βήμα της. Ήταν ή Μαργαρίτα.

Ο γιατρός κι' ή νέα συναντήθηκαν σε λίγο και στάθηκαν στη μέση της δεινδοστοικίας.

Ο κόμης βρισκότανε πολύ μακριά και δεν μπορούσε ν' άκούση τί λέγανε. Είθε όμως τό Γκόρντον να βγάξη άπ' τό ποτόφολό του μερικά χαρτονομίσματα και να τὰ δίνη στην κόρη του Ρισαρντιέ.

Ύστερα τράβηξαν κι' οι δυο σιγά-σιγά προς τό Λαντπερέζ.

Ο Ρενώ τους κύτταζε με συγκίνησι ν' απομακρύνονται.

— Η Μαργαρίτα! Ήταν αυτή!... Ψιθύρισε.

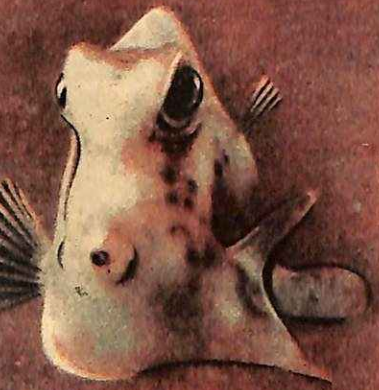
Ύστερα, ταραγμένος άπ' αυτή την ανακάλυψι και σκεπτικός, πήρε τό δρόμο του σπιτιού του. Βλέποντας τον έτσι συλλογισμένο, ή 'Ελένη τον ρώτησε τί του συνέβαινε. Κι' αυτός της τό έπτε.δω.

Όταν έμεινε μόνη, ή 'Ελένη σκέφθηκε για πολύ, χωρίς όμως να μπορέση να βρή τη λύσι αυτού του προβλήματος.

«Η κόρη του Ρισαρντιέ...». Μά γιατί; Γιατί; άναρωτιότανε.

— Πόσο είμαι συγκινημένος γι' αυτό που κάνατε για μένα!... έπτε ο Ρενώ στη Μαργαρίτα.

Τό ψάρι που πολλαπλασιάζει μόνο του τον όγκο του για να άμύνεται.

Τό μικρό αυτό ψάρι θυμίζει αγελάδα...

Τό «σαργκάσουμι» χρησιμοποιεί τό δυο άκρα του, όπως οι κολυμβητές τὰ χέρια τους.

Η άδυναμία των «γκουράμι» είναι να ανταλλάσσουν φίλια στο στόμα.

του ντουλαπιού και τὰ μάτια της έπεσαν πάνω στη γκρίζα γραβάτα με τις γαλάζιες πίκες.

Τό ίδιο βράδυ η Κατερίνα χάρισε στον θρανουδά την καινούργια γραβάτα κι' αυτός για να την ευχαριστήσει της έδωσε ένα φλογερό φίλι στα χείλη.

★

Έκείνη την ημέρα ο θρανουδά είχε τη βδομαδιατική άδεια του. Όπως πάντα, αποφάσισε να την περάσει στη Ρουέν, γιατί κι' αυτός ήταν πολύ ρωμαντικός και του άρεσαν τὰ μεγαλολικά τοπία. Άλλαξε, έβαλε τὰ καλά του ρούχα και πήρε την καινούργια γραβάτα. Τότε, είδε στο βάθος του κουτιού έν' άσπρο μπιλιετάκι. Τό διάβασε κι' άμέσως η φαντασία του πέταξε στη ρωμαντική νέα που τόχε γράψει. Καθώς έτρεχε με τ' αυτοκίνητο της βαρώνης προς τὴ Ρουέν, σκεφτόταν τι θ' άπαντούσε σ' αυτό, τὸ μήνυμα που είχε φτάσει σ' αυτόν με τόσο παράξενο τρόπο. Ίσως νάδρισκε πιά την ανερίμενη γυναίκα τὸ ίδιο ρωμαντικό, όπως αυτός. Και η Κατερίνα; Δέ βαρύνει, θα τήποιρνε άπόφασι και θά παρηγοριόταν με κάποιον άλλον.

★

Η Τζινέτα ήταν πολύ ευτυχισμένη. Διάβασε και ξαναδιάβασε τὰ γράμματα που λάβαινε κάθε μέρα Πόστ Ρεσταντ άπό τὸ νέο που υπέγραφε με τὸ ψευδώνυμο: «Ο άγνωστος ρωμαντικός». Αυτή του άπαντούσε με τὸ ψευδώνυμο: «Μεγαλολικός». Η αισθητική αυτή αλληλογραφία βαστούσε έδω και τρεις μήνες. Ήταν κάτι τὸ ονειρώδες, τὸ έξαισιο, τὸ άφάνταστο, τὸ πρωτότυπο! Κάθε μέρα, η Τζινέτα πηγαινε στο ταχυδρομείο και κάθε μέρα εύρισκε κι' άπάντα γράμμα του ρωμαντικού νέου.

Και εκείνη την ημέρα άφου έφαγε γρήγορα, έτρεξε στο Πόστ Ρεσταντ. Ήταν άλλου στη θυρίδα και περίμενε τὴ σειρά της. Έξαφνα, ένοιωσε κάποιον νὰ τὴ χτυπήσει δυνατά στην πλάτη και νὰ τὴν φωνάξει με τ' όνομά της. Γύρισε άπότομα κι' έόγανε κι' αυτή μία κραινή:

—Θρανουδά!
—Τί γίνεται, Τζινέτα; Τί γυρεύεις εδώ;
—Θέλω νὰ δῶ αν έχω κανένα γράμμα. Κι' εσύ;
—Κι' εγώ τὸ ίδιο. Συνήθως έρχομαι στο ταχυδρομείο τὸ πρωί αλλά σήμερα ήρθα μετά τὸ φαγητό. Στο σπίτι είν' όλοι καλά;
—Περίφημα. Έσύ;
—Εγώ έχω πάντα δουλειά. Αυτή η γρηά βαρώνη με τραβάει πότε εδώ, πότε εκεί. Έπειτα, κάθε φορά, που πηγαινω σπίτι, δέ σέ βρίσκω εκεί.
—Δεσποίνις, παρακαλώ, εἶπε η υπάλληλος του ταχυδρομείου, ένα γράμμα για σάς.
—Εύχαριστώ πολύ.
Σέ λίγο, η Τζινέτα κι' ο θρανουδά κύτταζαν τὰ γράμματα τους με μία στενωχρή σιωπή.

—Μά, φέλλιος ο θρανουδά. η «Δεσποίνις μεγαλολία» εἶσαι εσύ λοιπόν;
—Κι' εσύ εἶσαι «Ο άγνωστος ρωμαντικός»;
— Φυσικά. Οί! μά είναι για γέλια, φωνάζει κι' έσκασε πραγματικά σ' ένα πλατύ και ήπιο γέλιο.

—Και για κλάματα, πρόσθεσε η Τζινέτα, ενώ τὰ μάτια της βούρκωναν.
Δέν έπρεπε ο θρανουδά και η Τζινέτα νὰ είναι ευχαριστήμενοι; Δέν αναπνόντανε τώρα πια εἰς άγία της αλληλογραφίας τους; Τὴν τόσο ρωμαντική; Ναι, αλλά τὰ όνειρά τους, τὰ σχέδιά τους, νικώθηκαν με μιάς. Για ποιά λόγο; Θά ρωτήσετε με περιέργεια και θα χεξε δική.

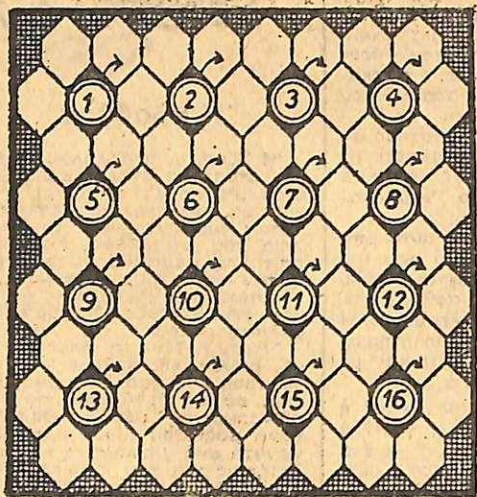
Άπλουστάτα: ο θρανουδά και η Τζινέτα ήταν άδελφια!

NTANIEL MORNIE

Παιχνίδια

Ρομβόλεξο

Γύρω άπό τὸν κάθε αριθμό του σχεδίου μας θά τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων άρχίζοντάς πάντοτε άπό τὸν ρόμβο που περιέχει τὸ μικρό βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Απαραίτητη σὲ μία γυναίκα.
- 2) Διευκολύνει τὴν μεταφορά φρούτων.
- 3) Τὸ εμπόρευμα που βρίσκεται σὲ βαρέλια.
- 4) Περιήφημος Ἀθηναῖος Ράς.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 5) Διαφορετικό σὲ μέγεθος.
- 6) Ἀγγραφέα σὲ ναυτικό.
- 7) Έξωτικό φρούτο.
- 8) Καθαρίζει λιμάνια.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 9) Θεός τῶν άρχαίων, άκόλουθος της Ἀφροδίτης.
- 10) Μπαίνει σὲ σάντουιτς.
- 11) Χορωδία γνωστή μας άπό τὸ ραδιόφωνο.
- 12) Τουρκικά νομίσματα.

Δ' ΣΕΙΡΑ

- 13) Ἐπίθετον Ἀγγλοῦ μουσικοσυνθέτου.
- 14) Προβίει λάδι κατωτέρως ποιητή.
- 15) Τίς καταλαμβάνει εύκολα (καθ.).
- 16) Έξυπηρετεῖ τούς περιηγητάς.

Ποιὸς γεννήθηκε πρώτες

Άπό τὰ δύο πρόσωπα που άποτελοῦν τὰ κάτωθι περίφημα ζευγάρια, μπορείτε νὰ βρῆτε ποιὸ γεννήθηκε πρώτο;

- 1) Ο Ναπολέων ἢ ἡ Ἰωσηφίνα;
- 2) Ο Κάστωρ ἢ ο Πολυδευκής;
- 3) Ο Βοκκάκιος ἢ ἡ Φαμμένα;
- 4) Η Λάουρα ἢ ο Πιτράκης;
- 5) Ο Σοπέν ἢ ἡ Γεωργία Σανδῆ;
- 6) Ο Ἀντώνιος ἢ ἡ Κλεοπάτρα;
- 7) Ο Ρώμος ἢ ο Ρωμύλος;
- 8) Η Πουτλίνη ἢ ο Μασκάν;
- 9) Ο Α Δουμάς ἢ ἡ Μαρία Ντυπρεσσι;
- 10) Ο Ντ' Ἀννούτσιο ἢ ἡ Ἐλεονώρα Ντούζε;
- 11) Ο Δάντης ἢ ἡ Βεατρίκη;
- 12) Ο Λουδοβίκος 15ος ἢ ἡ Πομπαιδού;

Μεταγγραμματισμός

Περπατεῖ, περνά και φεύγει μακριά σου έν τὸ άμα, τὸ πασίγνωστο έργαλειό αν τὸ πέμπτο αλλαξής γράμμα.

Στοιχειόγραφος

Εἶμαι πότε σκοτεινός, πότε πάλιν φωτεινός.
Ἄν μου άφαισθήσῃ, θρία, μ' έχουν ζῶα και θρία

Ἀπροσδόκητο

Πότε προσθέτοντας στον αριθμό 345 άλλες 5 μονάδες βρίσκουμε τὸν αριθμό 340!

Λεξιγρφος

Σέ πόλεμο σὲ άγώνες τ' όνειρο τὸ μεγάλο.
Τὴς Ἰσλαίας τ' άλλο μία πόλι έσκουπή.
Τὰ δύο τὸ Ελκισιένα κάνουν άγωνιστή.

Σωστό — λάθος

- Άπό τίς δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμία άπό τίς κατωτέρω φράσεις, διαγράφετε εκείνη που δέν ταιριάζει:
- 1) Ὑπῆρξε στην Ιστορία μία γυναίκα, που ήταν βασίλισσα της Γαλλίας και έγινε κατόπιν βασίλισσα της Ἀγγλίας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 2) Η Ιερουσαλήμ απέχει πενήντα χιλιόμετρα άπό τὴν Βηθλεέμ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 3) Ο πλανήτης που βρίσκεται πλησιέστερα στη Γῆ, είναι ο Ἄρης: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 4) Η Γαλλία πρωτοχρησιμοποίησε τὸ μέτρο ως μονάδα μήκους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 5) Τα χίλια χρόνια περιέχουν περισσότερο άπό ένα εκατομμύριο λεπτά τῆς ώρας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 6) Ο έλέφας έχει περισσότερους παλμούς της καρδιάς άπό τὸν άνθρωπο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 7) Η Σελήνη επηρεάζει τούς σεισμούς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 8) Προτού εφευρεθῇ τὸ τηλεσκόπιο, δέν είχε άνακαλυφθῇ κανένας κομήτης: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 9) Ὑπαρχουν έπιτραπέζια ώρολόγια, που κουρδίζονται αυτομάτως: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 10) Ο Ἅγιος Παῦλος ήταν ένας άπό τούς δώδεκα άποστόλους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 11) Η λέξις «φιλοσοφία» άφείλεται στον Πυθαγόρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 12) Η πόλις του Ἀμδούργου κατεστράφη άπό μία μεγάλη πυρκαϊά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 13) Οί γυναίκες άνελεύονται περισσότερο άπό τούς άνδρες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 14) Η Ἀγγλία διατίρεται σὲ νομούς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Ἀκρεστιχίς αντίθετον

Νά βρεθοῦν τὰ αντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων, ώστε με τὰ άρχικά τους νὰ σχηματισθῇ τὸ όνομα άρχαίου βασιλέως της Σπάρτης.
Κορίτσι — Τρικυμία — Νύχτα — Ἀνάσῳ — Πεζός — Μαῦρος — Κοιμοῦμαι — Σπατάλη — Ἀμαθής.

Μαγικό γράμμα

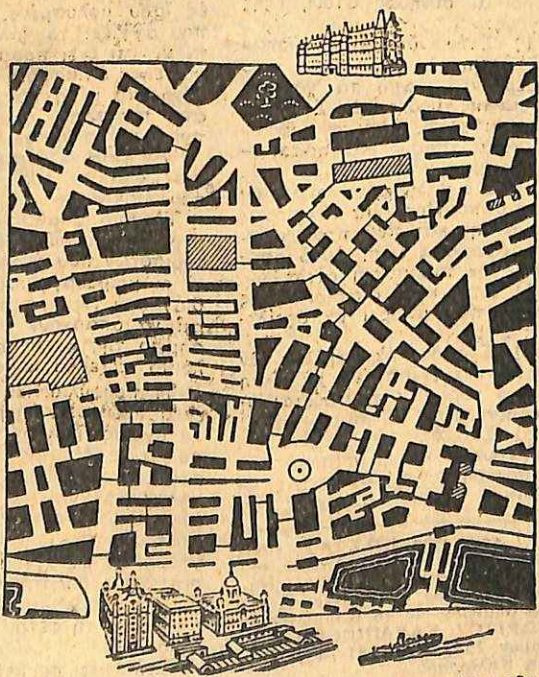
Ἀλλάζοντας ένα γράμμα τῶν κάτωθι λέξεων μ' ένα άλλο, πάντοτε τὸ ίδιο, πρέπει νὰ σχηματισθε χωρίς κανένα άναγραμματισμό ισάριθμες νέες λέξεις:

ΤΗΝΟΣ — ΕΑΝ — ΘΥΜΑ — ΜΕΛΟΣ — ΠΑΔΟΣ — ΘΕΑ — ΚΟΠΟΣ — ΚΛΙΜΑ — ΒΑΘΟΣ — ΚΩΜΗ.

Συλλαβόγρφος

Τὸ ἄλφάβητο ένα γράμμα με προστακτική ενώνω και μία νῆσο του Αἰγαίου παρευθὺς σου φανερώνω.

Δαδύρινθος

Ξεκινώντας άπό τὸν πύργο, στο άνω μέρος της εικόνας μας, προσπαθήστε νὰ φτάσετε στο λιμάνι, κάτω, διασχίζοντας τούς δρόμους της πόλεως, που χωρίζει τὰ δύο αὐτά σημεία. Πρέπει νὰ ακολουθήσετε έναν δρόμο τὸ δυνατόν πιο σύντομο δρόμο και νὰ μὴ υποχρεωθῆτε νὰ περάσετε και για δεύτερη φορά άπό τὸ ίδιο σημείο.

Οί λύσεις στή σελ. 82

Τὸ φίδι που σκοτώνει

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κασιμιστος καταγής σταυροπόδι, ο μισόγυμνος ἴνδος βογγούσε λυπητερά. Μπροστά του στέκονταν ο διευθυντής της άστυνομίας της Βομβάης, ο συνεργάτης του Μπουραντι, ο έπιλεγόμενος «Ἴνδος Σέρλοκ Χόλμς», και δύο άλλοι ντέκτιβ.

— Λυπηθήτε με, σα χί μ'! παρακαλούσε ο Ἰθαγενής. Δέν σκότωσα ένα τὸν άφέντη μου, τὸν πλούσιο έμπορο Μαραζέτ... Κρατούσα, είν' η αλήθεια, στην κάμαρά μου ένα «τικ παλόνγκ», που τόχα φέρει άπ' τὴν πατρίδα μου, τὴν Κεϋλάνη. Μά δέν τὸ φοδόμενα, γιατί ἤμουνά βέβαιος πὸς μέσα στο φαρμακερό αὐτὸ φίδι βρισκόταν η ψυχή του μακαρίτη του πατέρα μου. Τὸ εἶχα κοντά μου και τὸ τάιζα μέλι και γάλα.

Χτες τ' άπόγεμα, όταν τὸν πήγα τὸ φαγητό του, είδα πὸς τὰ ποντικά είχαν άνοιξει μία τρύπα στο πανέρι του. Κι' έκανα τὸ λάθος νὰ μὴν αγοράσω άμέσως καινούργιο... Σέ λίγο, λοιπόν, τὸ φίδι βγήκε άπ' τὸ πανέρι, χωρίς νὰ τὸ αντίληφθῶ, άρχισε νὰ γυρίζει στις κάμαρες του σπιτιού, βρήκε τὸν άφέντη μου και τὸν δάγκασε.

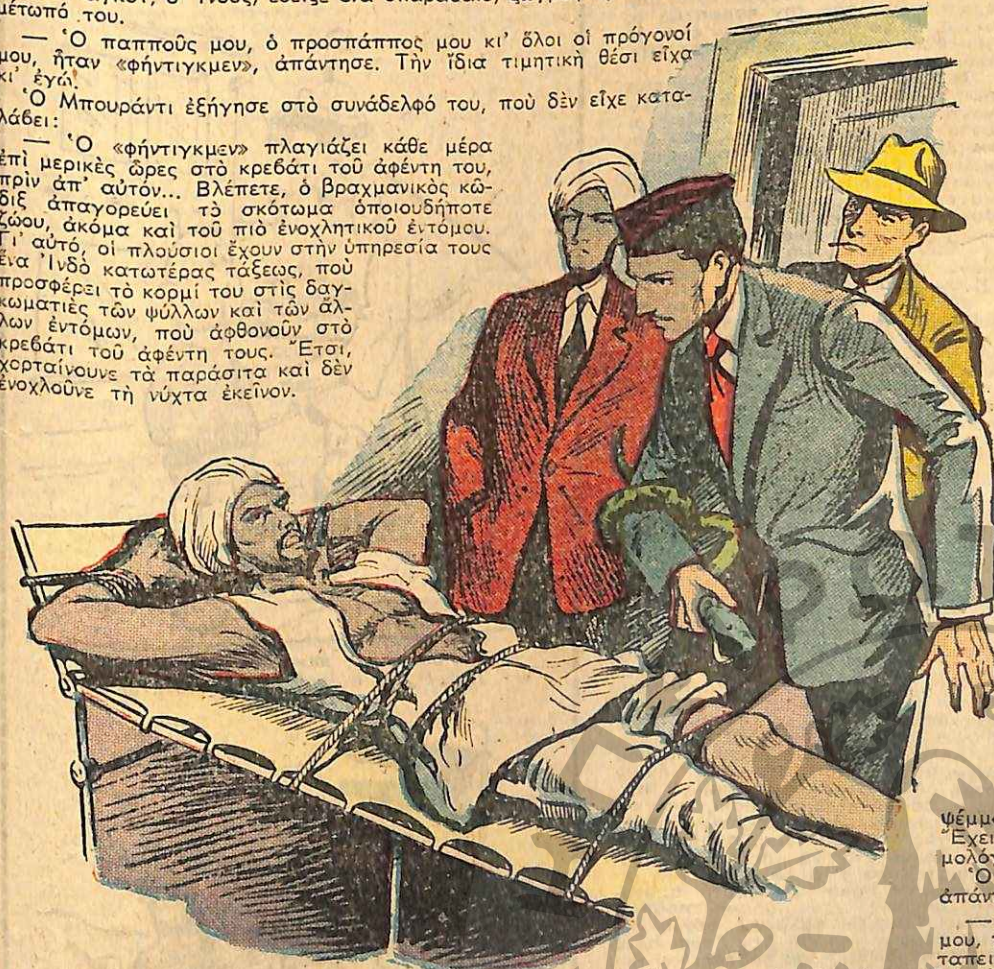
— Τί δουλειά έκανες στο σπίτι του Μαραζέτ; ρώτησε ένας ντέκτιβ, νεοφερμένος άπ' τὴν Εὐρώπη.

Ο Νταγκότ, ο Ἴνδος, έδειξε ένα σκαραβαῖο, ζωγραφισμένο στο μέτωπό του.

— Ο παππούς μου, ο προσπάππος μου κι' όλοι οί πρόγονοί μου, ήταν «φῆντιγκμεν», άπάντησε. Τὴν ἴδια τιμητική θέση είχα κι' εγώ!

Ο Μπουραντι έξήγησε στο συνάδελφό του, που δέν είχε καταλάβει:

— Ο «φῆντιγκμεν» πлагιάζει κάθε μέρα έπί μερικὲς ώρες στο κρεβάτι του άφέντη του, πριν άπ' αὐτόν... Βλέπετε, ο βραχμανικός κώδικς απαγορεύει τὸ σκότωμα οποιουδήποτε ζώου, ακόμα και του πιο ένοχλητικού έντομου. Γι' αὐτό, οί πλούσιοι έχουν στην ύπηρεσία τους ένα Ἴνδο κατωτέρας τάξεως, που προσφέρει τὸ κορμί του στις δαγκωμάτιες τῶν ψύλλων και τῶν άλλων έντομων, που άφθονοῦν στο κρεβάτι του άφέντη τους. Έτσι, χορταίνουν τὰ παράσιτα και δέν ένοχλοῦνε τὴ νύχτα εκείνον.

Ἐπιασε έπίδεξια τὸ κεφάλι του φιδιού και τ' άκούμπησε πάνω στο πόδι του Νταγκότ...

Άφου τελείωσε η άνάκρισι του Νταγκότ, ο Μπουραντι συσκέφθηκε με τὸ διευθυντή του. Εἶχε κάμει ἤδη μία μικρή έρευνα, για λογαριασμό του, κι' εἶχε εξακριβώσει τὰ εξής: Πρό όλίγου καιρου, όταν πέθανε ο πατέρας του στην Κεϋλάνη, ο Νταγκότ πήρε άδεια άπ' τὸν άφέντη του νὰ λείψῃ μία βδομάδα, για τὴν κηδεία. Μά, έπειδὴ καθυστέρησαν άλλες τρεις μέρες, ο Μαραζέτ θυμάσε κι' έβαλε νὰ τὸν μαστιγώσουνε σκληρά. Τρεις βδομάδες αργότερα, ο πλούσιος έμπορος, πέθανε άπ' τὴ δαγκωμάτιά του «τικ». Η δαν πιθανάτατο, λοιπόν, νὰ τὸν δολοφόνησε ο Νταγκότ, για έκδίκησι.

Όσο για τὸ φαρμακερό εκείνο φίδι, τὸ εἶχε βρῆ ο Νταγκότ στο μαξιλάρι του, άμέσως μετά τὸ θάνατό του πατέρα του. Τὸ «τικ» είναι τὸ πιο επικίνδυνο φίδι που υπάρχει, και τὰ θύματά του δέν μπορούν νὰ σωθοῦν με κανένα τρόπο. Όταν εἶδε, λοιπόν, ο Νταγκότ πὸς δέν τὸν εἶχε δαγκάσει, συμπέρανε πὸς εἶχε μετεναρκωθῇ σ' αὐτὸ η ψυχή του πατέρα του κι' αποφάσισε νὰ τὸ κρατήσῃ για πάντα κοντά του.

Τώρα ο Μπουραντι τὸ εἶχε πιάσει και τόχε κλείσει σ' ένα χοντρό σακί. Όσο για τὸ πανέρι, εἶχε δρῆ πραγματικά μία τρύπα σακί.

στο κάτω μέρος του, άπό δόντια ποντικού.

— Πρέπει με κάθε τρόπο νὰ ξεκαθαρίσουμε αὐτή τὴν ιστορία, Μπουραντι! δῆλωσε ο διευθυντής της άστυνομίας. Έχεις κανένα σχέδιο ένεργείας;

— Χμ! Ἡ ταπεινή μου γνώμη είναι ν' άφίσουμε έλεύθερο τὸν κατηγορούμενο, αὐριο τὸ πρωί. Όποιος έχει βάρος στη συνείδησί του, προσπαθεῖ πάντα νὰ δραπετεύσῃ, για ν' άποφύγῃ τὴν τιμωρία. Ἐνῶ εκείνος που έχει έάστερη ψυχή, μένει ἡσυχος στον τόπο του και κυττάζει τὰ δουλειές του...

Θά δοῦμε τί άπ' τὰ δύο θά κάνῃ ο Νταγκότ... Πραγματικά, τὴν άλλη μέρα, ο Νταγκότ άποφυλακίστηκε. Δυὸ Ἰθαγενεῖς άστυνομικοί, μεταμφιεσμένοι σ' άγωγιάτες, άρchiσαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν άπό μακριά. Κι' ο κόπος τους δέν πήγε χαμένος: Τὸν είδαν νὰ συναντῇ έναν άλλον Ἴνδο, νὰ πηγαινοῦν οί δύο τους σὲ κάποιο έρημο μέρος και ν' αλλάζουν τὰ ρούχα τους.

Ήταν φανερό, πὸς ο Νταγκότ σκόπευε νὰ μεταμφιεσθῇ και νὰ τὸ σκάσῃ. Τὸ ωμολόγησε, άλλωστε, όταν τὸν ξανακλείσανε στη φυλακή. Μά βρήκε μία έξυπνη δικαιολογία:

— Ναι, ήθελα νὰ φύγω, όχι όμως γιατὶ ἤμουν ένοχος. Ἄπειναντίας, είχα τὴν πεποίθησι πὸς θ' άποδεικνύονταν ἡ άθωότης μου σὲ δυὸ-τρεις μέρες. Μά φοδόμενα μήπως σκότώσετε στο μεταξύ τὸ «τικ», τὸν πιστό μου φίλο, τὴν ένσάρκωσι της ψυχῆς του πατέρα μου. Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ δραπετεύσω, για νὰ μείνῃ έκκρεμής ἡ ὑπόθεσί μου και νὰ διατηρῆτε στη ζωὴ τὸ φίδι, τὸ κυριώτερο τεκμήριο.

— Εἶσαι πονηρός, Νταγκότ! φώναξε ο Μπουραντι. Μά όχι πὸς πολύ άπό μένα...

Τ' άλλο πρωί, δέσανε γερά τὸ Νταγκότ πάνω σ' ένα χειρουργικό τραπέζι, στο νοσοκομείο τῶν φυλακῶν. Ο Μπουραντι τούδεξε ένα κλειστό πανέρι, που κρατούσε κάποιος βοηθός του, και τοῦ εἶπε:

— Έχω εκεί μέσα τὸ φίδι σου, που σκότωσε τὸν άφέντη σου... Καί τώρα, σκύλας γέννημα, που όρκίσαις στο Σί-βα πὸς λές μονάχα τὴν αλήθεια, βεβαιώσε, αν τολμάς, ότι στο σώμα αὐτοῦ του φιδιού βρίσκεται η ψυχή του πατέρα σου!

— Τὸ λέω και τὸ τονίζω! φώναξε ο Νταγκότ. Εἶμαι άπόλυτα βέβαιος!

— Θά τὸ δοῦμε, λοιπόν... Ἄν αληθεύῃ αὐτό που λές, τὸ φίδι δέν θά σὲ δαγκάσῃ, βέβαια. Ἀλλιῶς, σὲ περιμένει οριχτός θάνατος!

Κι' ο Μπουραντι έόγανε μέσα άπ' τὸ πανέρι τὸ σακί όπου εἶχε κλείσει τὸ έρπετο. Ἐπιασε έπίδεξια τὸ κεφάλι του φιδιού, ώστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸν δαγκάσῃ, γύμνωσε τὸ δέξιο πόδι του Νταγκότ και τ' άκούμπησε πάνω Ἀμέσως τὸ «τικ» έχωσε τὰ σουβιερά δόντια του στη γυμνή σάρκα.

— Σέ δάγκασε τὸ φίδι! φώναξε θριαμβευτικά ο Μπουραντι. Εἶπες, λοιπόν, ψέμματα, πὸς έχει τὴν ψυχή του πατέρα σου... Έχεις μονάχα λίγων λεπτῶν ζωὴ ακόμα! Ομολόγησε πὸς σκότωσες εσύ τὸν άφέντη σου!

Ο Νταγκότ χαμογέλασε περιφρονητικά κι' άπάντησε:

— Ναι, καταραμένε, σκότωσα τὸν άφέντη μου, γιατί εἶχε βασανίσει τὸ κορμί μου κι' εἶχε ταπεινώσει τὴν ψυχή μου. Εγώ έόλα τὸ φίδι για νὰ σὰς ξεγελάσω, εἶχα αλείψει προηγουμένως με έύγκι μιάν άκρη του πανεριοῦ, ώστε νὰ τὴ φάνε τὰ ποντικά — όπως κι' έγινε πραγματικά.

Μάθε όμως πὸς τὸ «τικ» έχει αληθινά τὴν ψυχή του πατέρα μου! Ναι, με δάγκασε, αλλά τόκανε για τὸ καλό μου! Τώρα η ψυχή μου θά περάσῃ σ' ένα ζῶο και θά ζῆσῃ στους αἰῶνες. Ἐνῶ, αν μ' εἶχες στείλει στην κρεμάλα, θά πέθαινα ολοκληρωτικά, τόσο τὸ σώμα μου, όσο κι' η ψυχή μου.

Ο Μπουραντι ήξερε καλά τὴν πρόληψι αὐτῆς τῶν συμπατριωτῶν του: πὸς σὲ περίπτωση άπαγχονισμού, πεθαίνει κι' η ψυχή του κρεμασμένου, μαζί με τὸ σώμα του. Ωστόσο, χαμογέλασε εἰρωνικά κι' εἶπε στο Νταγκότ:

— Εἶσαι ἡλίθιος! Πάνω στην ταραχή σου, δέν κατάλαβες πὸς τὸ φίδι πὸς σὲ δάγκασε, δέν ήταν «τικ», αλλά ένα άλλο παρόμοιο, άσυγκρίτως πιο ακίνδυνο. Τὸ εἶχα βγάλει, άλλωστε, τὸ δηλητήριο! Δέν θά πεθάνῃς, Νταγκότ, παρά μονάχα όταν θά τὸ θελήσῃ η δικαιοσύνη, όταν φτάσῃ η στιγμή η πληρώσεως τῆς δολοφονίας που έκαμες!

Δυὸ βδομάδες αργότερα, ο Νταγκότ ανέβαινε στην κρεμάλα. Ἡ πανουργία του εἶχε νικήσῃ άπ' τὴν έξυπνάδα του «Ἴνδου Σέρλοκ Χόλμς».

K. ΜΑΣΕΤ

προέρχεται από επιπολαιότητα της κοπέλλας, μπορεί όμως και να χάνει κάποιαν κρυφή σκοπιμότητα, έστω και χωρίς τη συμμετοχή του φίλου σας, ο οποίος στάθηκε μάλλον ειλικρινής απέναντί σας. "Όσο κι αν αγαπάτε ακόμη την κοπέλλα αυτή, δεν αξίζει πια να της δείχνετε ένδιαφέρον, αφού σ'ας φέρεθηκε τόσο αχαριστίστια και σ'ας θύνη τονίσσε κιόλας πως δεν μπορεί

EPH

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΣΕΚΕΡΗ 8 - ΤΗΛ. 612.000
ΑΘΗΝΑΙ

"Όπου δέν
 ύπάρχει
 ρεύμα . . .
 . . . ύπάρχει ή
 μοναδική
 ξηρά μπαταρία

* Άγγλις ξηρά μπαταρία μεγάλης διάρκειας

ΣΤΗΛΕΣ BEREC ΔΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΦΑΚΟΥΣ,
 ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
*Ακαδημίας 78 Τηλ. 25 226

Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

6E

51

Μαξγουελικιά

A cartoon illustration of a man with a large nose and a bow tie, looking surprised or shouting with his mouth wide open.

A cartoon illustration of a woman in a polka-dot bikini posing on a large red heart. Two men, one in a suit and one in overalls, stand on steps below, looking up at her. The background is a wall with many small circles.

ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ
τῆς ἐπιστήμης

Είς τις τελευταίες του στιγμές, πριν ξαναεπιτεθῇ ὁ ταύρος, ὁ Τζούντ σκέφθηκε μὲ ἀπελπίσια ὅτι ἦταν χαμένος...

Πρὶν ἀπ' ὅλα χρειαζότανε ρούχα, κι' ἐπειτα λεφτά. Μὰ πού νά τὰ βρῇ; Γιά νά τὰ πάρῃ κρυφά ἀπὸ κανένα σπι-τι, θάπρεπε νά χασομερίσῃ κρυμμένους, ὥσπου νά νυχτώ-σῃ. Κι' αὐτὸς βιαζότανε νά φύγῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο πιὸ πολὺ μπο-ρούσε ἀπ' τὴ φυλακὴ.

Κύτταξε ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια κι' εἶδε πῶς περνοῦσε δίπλα τους ἓνα μονοπάτι. Ὅ-τὴν ἤρχον σ' αὐτὸ ποταμιᾶσις ἀπὸ μεγάλου-ζῶα, ἀπὸ βῶδια. Ἀκούσε ἀλλοῶστε καὶ τὰ

ΚΛΩΣ ἔσκυβε, ὁ Τζούντ κί-ταξε πίσω του. Βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε ὁ δεσμο-φύλακας. Ἀρπάζε τότε μιά μεγάλη στρογγυλὴ πέτρα καὶ τὴν ἔκρυψε ἀνάμεσα στὰ χῶματα πού γέμιζον τὸ κοροτσάκι του. Ἦταν αὐ-τὸς κολοσσός, ὁ Τζούντ. Ἐφ' ὅλλαι-τὸν εἶχαν βαπτίσει οἱ ἄλλοι φυλακι-σμένοι, καὶ τὸν ἀπέφευγαν ἀπὸ τότε πού εἶχε μαλώσει μ' ἓνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὸν εἶχε στείλει στὸ νοσοκομεῖο. Εἶχε καταδικασθῇ σὲ 10 ἔτων κατα-κρίματινά.

Στις τελευταίες του στιγμές,
πριν ξαναεπιτεθεί ο ταύρος, ο
Τζούντ σκέφθηκε με απελπισία
ότι ήταν χαμένος...

Πριν απ' όλα χρειαζότανε
 ρούχα, κι έπειτα λεφτά. Μα
 πού να τα βρή; Για να τα
 πάρη κρυφά από κανένα σπι-
 τι, θαπρέπε να χαλασμερής
 κρυμμένος, ώποτε να νυχτώ-
 ση. Κι' αυτός βιαζότανε να
 απομακρυνθῇ όσο πιο πολύ μπο-
 ρούσε απ' τη φυλακή.

Κύτταζε ανάμεσα στ' ἀγκάθια κι' εἶδε
 πὼς περνοῦσε δίπλα τους ἓνα μονοπάτι. Ὑ-
 πήρχαν σ' αὐτὸ πατημασιές ἀπὸ μεγάλ-
 ζα, ἀπὸ βῶδια. Ἀκούσε ἄλλωστε καὶ τὸ
 μουγκρητὰ τους, σὲ μικρὴ ἀπόστασι.

“Έκανε ένα μορφασμό. Βώδια σήμαιναν
φέρμα και φέρμα σήμαινε σκυλιά! Καλύτε-
ρο ήταν λοιπόν να φύγει απ’ τὸ επικίνδυνο
διοικηθῇ ἡ οὐράλη.

...το να φύγει. Ἐπείπετε νὰ φύγῃ...
 ὁρᾷ τὸ νουθετοῦν. Καθὼς ὁμῶς ἔκανε νὰ βγῇ
 αὐτοὺς μὲ ἀμύλην. Ἐξαπατήθηκε ἀμέσως καὶ
 ἀπ' τὰ βάτα.

... και φάνηκε ένας γέρος βοϊδοβοσκός, ποι
... έναν ταύρο, μ' ένα κοντό σκολιό. Καθώ
... συγχρόνως στο ζώο:

το!... "Ελα με το γέρο Τζός... Δεν μπορώ
καρδιά μου, γιατί όλοι στη φέρμα σε περιαν-
έπουνε πως ημερεύεις σαν άρνάκι, όταν εί-
Είπ' ή αλήθεια πως μόνον εγώ ξέρω να σ

ὁ κεῖ, βρισκόταν ἕνα περιφραγμένο λειβάδι
τὴν πόρτα τοῦ κι' ἀπόλυσε τὸν ταῦρο γιὰ ν

...σας πια ελεύθερα. Είχε φοβηθῇ μιὰ στιγμή
λύπη ὁ γέρος.
...ἄρχισε τώρα νὰ σχηματίζεται μέσ' στοῦ μωα

φορούσε ρούχα πολύ φαρδιά και μακριά
καλά σ' αυτόν, τὸ Τζούντι! "Αν τοῦ τὰ
χε κλειδὸ ἀκόμα τὴν πόρτα. "Άναψε τὸ τσιγ
ῆσε στὰ μὲν πέτρα, γυρίζοντας τὴν πλάτη του
Ὁ Τζούντι ἀπογοητεύθηκε. Ἡ οὐχὺλ ἀρχίζε
ῆς ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὰ ρούχα τοῦ γέροντος, γιὰ
νέστη τὸ δρόμο του!

ἀνάστασι, πρὸς τὸν χωρίζεσθαι αὐτὸν. "Ἀφίσε-
ται, πῆλθετε ἔξω, ὡς πῶς πρὸς τὸ γέρον καὶ
τοῦ τοῦ ἀπὸ πᾶσι, γυμνάσας τὸ λαοῦ τοῦ. Προ-
σφίσει, ὁ χωρικός ἀφίσε καὶ ἐξέρχεται ἡ πῆλθε
τοῦ. Οἱ καυτὲς στάσεις πῆλθε πᾶσι τὸν γυμνά-
σας τοῦ, ἀπὸ ἐνδοκίτου, χαλάρωσε λίγο τῆ
τοῦ, ἀπὸ ἐνδοκίτου, χαλάρωσε λίγο τῆ

περώθηκε, γρίψε και τον ανιψιό του.
 θέλησε να φύγει. Μά ο Τζούντ τον κινήθηκε.
 τον πέταξε χαμώ. Τα χέρια του σφιχτήκαν γύ-
 ρου... "Υστερ' από λίγο, ο γέρος δεν έ-

έτοιμος να τον γδύσει, όταν δοκιμάσει την αν-
τοχή των κώταξ. Πήδησε άρθρος, στράφηκε...
ο φόβος του. Δεν ήταν παρὰ ο ταύρος. Είχε
αί τον κώταξ, από απόσταση 20 βημάτων,
έλεο κεφάλι του.

ὁ πέταξε ἕνα σφάλλο χώμα γιὰ νὰ τὸν διώξη.
γιὰ ν' ἀγριέψη τὸ ζῶο. Μοῦγκρισε μὲ μακρὰ
μὲ τὸ πάδι του.

ἔαζε γύρω του, ἀνίσχυα. Μὰ δὲν διέκρινε τι-
μὴν ἄλλη. "Ἀρχίσει νὰ περπατᾷ πρὸς τὰ πίσω.
Λούθησε, μένοντας πάντα στὴν τοιαύτη ἀστάσει.
Ὁ σὺν ζωῇ του, ὁ δραπέτης ἐνοίκισε ἀνίσχυρο
ἐκεῖ βασιλεὺς πάντα στὴν κτηνώδη δύναμίν του.
Ὁ αὐτὴ δὲν τὸν ὤφελοσε. Εἶχε βρῆ ἕναν ἀν-
ὸ ἀπ' αὐτόν!

η προς το χαϊντάκι, για ν' άρπάξει το νιου-
νταμ κι' έπεισε. Κι' ο ταύρος ώρμηξε... Τό-
σο το έξασπασαν το ροδάκι τόν κύλησαν πά-
νις τελευταίες του στιγμές, πριν ξανασιμπεθί-
σκέφθηκε μ' άπειλησία πως ήταν χαμένος...
γαλίζει τόν μόνο άνθρωπο που θα μπορούσε

NT KANITMAN

NT. KANTMAN

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μία ήταν μόνο η αδιάκοπη σκέψη του: πώς να δραστηριεύσει! Κι' είχε αποφασίσει επιτέλους να το επιχειρήσει σήμερα, την ώρα που θα τελείωνε η θηγαρεία. Ήδη όμως τον είχε πείσει, το φθινόπωρο αυτό απόγευμα, εύνοιασε το σχέδιό του.

Σε λίγο, αντίκρισε ή σφυρήλατα. "Όλοι άφισαν άμέσως τή εργασία τους και ξεκίνησαν για την έπιστροφή στη φυλακή. Κι όπως περνούσαν εύκολι μέτρα μακριά άπ' τή Τζούντ, ή ένας άπ' τους δύο δεσμοφύλακες άφισε την όλλη συνοδεία και προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του.

— Δεν άκουσες έσύ τη σφυριχτρα; τού έπτε άπότομα.
— Ναι, ναι, την άκουσα... άπάντησε ό καπάδικος, ενώ εξα-
κολούθουσε να σπρώχνει μπροστά του τό φορτωμένο χειραμά-
ξι. Μά ήθελα ν' άδειάσω άκόμα αυτά τ' άχώματα...
Ή συναδεία είχε κι' όλος σπασιακούνη 20 μέτρα.

— «Αυτά έκει που βλέπεις, Εμμέρς, πάμε!»
— «Ό, κέυ... έλπιε ό Τζούντ, προσπαθώντας να κερδίσει καιρό.
«Άφισε το χειραμάτι, πάτησε πάνω το πόδι του και προσπά-
τηθηκε πώς έβριζε το κορδόνι τού παπουτσιού του. Συγχρόνως
κρυφοκτύπησε το φύλακα, κι όταν τον είδε να κυττάει άλ-
λου, γούφαγε τη στιγμή κι έβγαλε Κονσταντίνος την κρυμμένη

[illegible]

Ἀρπάξατε ὑμᾶς τὴν πέτρα, ὡποῦ ποὺ ἀπὸς τὸν ἄνθρωπο. Παρ' ἐλθε ἡδὴ πικνὴ μὲλῃ, εὗρεσκε τὰ σμᾶδιὰ τοῦ δρόμου ποὺ εἶχε ἡδὴ ἀποφασίσαι ν' ἀκολούθησῃ. Ἄν δὲν συναντοῦσε κανένα—πράγμα ποὺ θάταν προτιμώτερον καὶ γιὰ τοὺς δύο τους— εἶχε πολλές πιθανότητες ν' ἀπομακρυνθῇ ὀρεκτά, πρὶν ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ δραστηριότης του.

Σε λίγο, έπαψε να τρέχει και προχώρησε περπατώντας. Ήδη πλην τον προστάτευε, μα και τον καθυστέρουσε συγχρόνως. Τόσες μέρες τώρα, που δούλευε στο δράμο, είχε επισημάνει

μια κοντινή σιδηροδρομική γραμμή. Τη βρήκε και την άσφαλτο-
θηκε για λίγο. Ξαφνικά πιάθηκε, μη πιστεύοντας κι' ο ίδιος
στην τύχη του. Μπροστά του, άνοιξε στην διχάλη, διέ-
κρινε ένα στομαχικό φορτίο τράινο, φορτωμένο με κο-
μικούς δέντρων! Ή μάλλον μηχανή σφύριζε και το τράινο έδει-
χνε σιγά-σιγά. Μιας ό Τζούνη πρόλαβε να πιάσει στο τελει-
ταίο βαγόνι. Μιας ό Τζούνη άνοιξε στα κούτσουρα και στο
μετάλλιο τσιγκέλι.

Είχε βασιλεύσει πιά ο ήλιος, όταν σταμάτησε πάλι τὸ τραῖνο σὲ κάποιο φυλάκιο τῆς γραμμῆς. Ὁ δρομότης γλύστερησε τότε ἐξω ἀπ' τὴν κρυψάνα του. Τὸ κορμί του ὅλο ἦταν μουδιασμένο, ποιοῦσε ἀπ' τὰ συναισθήματα.

Κρίστηκε πίσω απόνα δέντρο και περίμενε ως ότου ξεκίνησε το τρένο, για να συνεχίσει το ταξίδι του. Κρέμασε τότε το ντουφέκι στην πλάτη του κι έβραζε γύρω, για να βρή ένα καταφύγιο για τη νύχτα.

Αφού ακολουθήσαμε μια σειρά από δοκονόμιους φορείς, βοη-
 θή επιτέλους ένα χατάκι, προφανώς μου πίσω από πιστά βα-
 ρα. Κρυφίστε εκεί μέσα. Έδωσε κι τον κόρφο του δυο ανή-
 τούτες. Ήταν από κείνα που τους είχαν δώσει το μεσημέρι,
 για φαγητό. Τάδε κρύψει γι' αργότερα.
 Παι καταδράσησε γρήγορα κι' όποτε ξοπλώθηκε χέσω, κρα-
 τώντας στόνα χειρί το ντουλάκι.

...Τὸν ξεκίνησε τὸ πρῶτ' αὐτὸς ἡ δροσιά τοῦ στάλαζε ἀπ' τὰ βῆτα πάνω στὸ πρόσωπό του. Μοῦγκρισε, ἀναστρώθηκε κι ἔβρισε τὰ μάτια του. Προσπάθησε νὰ τρυπήσει μὲ τὰ μάτια του τὴν πρῶτὴ οὐχὴ. Ὑστερὰ ἔγειρε πάλι τὸ στόμα τοῦ χάμα καὶ συλλογιζόταν τὴ θέση του.

О
Д
Р
А
П
Е
Т
Н
Σ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Το μοίρασμα του χαρεμιού

Ο Ναστραβίν Χάτζας είχε φτάσει κάποτε στην πιο μεγάλη του δόξα. Ήταν Καδής στο Ικόνιο και όλοι τον σεβόταναν και τον εκτιμούσαν. Ακόμη κι η Φατιμέ, που είχε μαρτυρήσει τόσα χρόνια κοντά του, τώρα ήταν υπερήφανη για το Ναστραβίν και καμάρωνε, όταν πήγαινε με τη μαύρη σκιάδα της στο χαρέμι...

Πολλές ζευσεκιές έκανε στη ζωή του ο αφιλότιμος, και χρόνια είχαμε να δοῦμε χαίρι και προκαλή! Μά, δόξα νάχθ' ο Άλ-λαχ, σήμερα ο Ναστραβίν μου είναι από τους πρώτους μέσα στο Ικόνιο!... Έλεγε η Φατιμέ.

Μά και ο Ίσιος ο Χάτζας δεν πήγαινε πίσω.

Το φερμάνι του Σουλτάνου, ο Άλ-Γκιόρν ο πασάς κι' εγώ κάναμε, οτι θέλουμε μέσα στο Ικόνιο! έλεγε όπου κι' αν βρισκόταν.

Μά περισσότερο ξετσίπωτε τις κουβέντες αυτές, όταν ήταν άνεμος, στις γυναίκες του χαρεμιού του, γιατί, παρ' όλη την αντίδραση της Φατιμέ, ο Χάτζας είχε τώρα και το χαρέμι του!

— Άμάν, γυναίκα, είσαι με τό καλὰ σου; της Έλεγε όπου να την καταφέρη. Όσο και να σ' αγαπά, αν μένω με μία μόνο γυναίκα πάντα παρακατασθάνω βρά φωνήεντα στα μάτια του κόμου...

— Έτσι η Φατιμέ δέχτηκε. Κόπαστε όμως, που πέσανε ξαφνικά ο πασάς του Ικονίου, ο Ναστραβίν πέρασε από μεγάλη δοκιμασία.

Γιατί ο πασάς πρόλαβε κι' άφησε διαθήκη για το πώς θα μοιραστή η περιουσία του στους τρεις γιους κι' εκείνοι δυσχεστερημένοι κι' οι τρεις τράζανε στον Καδή.

Ο Ναστραβίν τραβούσε τα μαλλιά του από τη συμφορά που τον βρήκε, γιατί κι' οι τρεις γιοι του πώς ήταν άγρυπνοτα κεφάλια κι' είχαν μεγάλη δύναμη.

Μά είχε δεν είχε, πάλι κατάφερε να μοιράσει τα σπώτια, τα χαράφια και τα χρυσά φλοριά.

— Έτσι κι' οι τρεις γιοι του Άλ-Γκιόρν άρχισαν να μαλακώνουν και να εύλογούν το Ναστραβίν για τη σοφία και τη δικαιοσύνη του. Μά όταν ήρθε η στιγμή να μοιραστούν κι' οι γυναίκες του χαρεμιού, άναψε πιά ο μεγάλος καυγάς. Γιατί ο μακροχρόνης Άλ-Γκιόρν είχε αφήσει 17 γυναίκες κι' έλεγε στη διαθήκη του να πάρη ο πρωτότοκος γιος τις μισές, ο δευτερότοκος το ένα τρίτο κι' ο τελευταίος, το ένα ήμισυ! Έξ' άλλου, η διαθήκη έγραφε πώς η διανομή θα γίνη με... φερετζέ και βαρό σουχιά, ώστε να κρύβονται οι αποτιμήσεις διαφόρων...

Ο Ναστραβίν τώρα πήγαινε να σκάσει απ' το κακό του. Γιατί, μ' όλη την αριστεία του ήξερε, ήταν αδύνατο να μοιράση τις 17 γυναίκες, έτσι όπως ήθελε ο πασάς και να φτάσουν... όλες στους κληρονόμους. Ξαφνικά όμως, ενώ βρισκότανε πάνω στην έδρα, του ήρθε μια ιδέα.

— Ακούστε, παιδιά μου, άρχισε να λέη στους γιους του πασά. Έπειδή δεν γίνεται να μοιραστούν οι 17 γυναίκες σύμφωνα με τη διαθήκη του πατέρα σας, θα σας δανειστώ εγώ... μια γυναίκα απ' το δικό μου χαρέμι κι' όταν μπερδέστε, μου τη δίνετε πίσω...

— Έτσι οι γυναίκες για μοίρασμα έγιναν 18. Κι' ο Χάτζας έδωσε, σύμφωνα πάντα με την διαθήκη, στον πρώτο τις μισές, δηλαδή ταίο δύο...

— Κι' όπως βλέπετε, φίλοι μου, είπα στο τέλος της διανομής ο Ναστραβίν χαμογεδωμένος πάλι γυναίκες. Γι' αυτό δεν ένε-καριμιά υποχρέωση να μου γυρίσετε αυτή που ήθελα να σας δανεισώ...

— Έτσι έμειναν όλοι ευχαριστημένοι για το θαῦμα που έκανε ο Χάτζας και περισσότερο η άφροντα του, που φρόντισε ν' αλλάξη τη δικιά του, μια γρηά που είχε στο χαρέμι του, με μισή άλλη απ' το χαρέμι του μακα-ρίτη του πασά!

Κι' αυτό, γιατί με τό φερετζέ και τό βαρενά ρούχα που φορούσαν κανένας δεν πώε χαίμαρι πάνω στο μοίρασμα το πώς ξε-φωρτώθηκε τη δική του τη γρηά ο Χάτζας!

Τὰ βάσανα του Καραμπέτ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ήπρωτες, λοιπόν, Σαββάτο ήτανε, λέω Σουρπούτσα μου αύριο Κυριακή ένετοι, τί να έκανόμε; Μέσα στο Άθνα θα κ...ζύσατε; —Που να πάμε; το Σουρπούτσα μου ρωπ-μένο με κάνει.

— Ήξερες τί λέω; —Τί λές Καραμπέτακι μου; —Λέω αύριο Κυριακή, να ππαινούμε στο Βουλιαγμένη, στο Ισιτί του φίλος μου του Μανωλάκη.

Το φίλος μου το Μανωλάκης ένα Ισιτί κοντά στο Βουλιαγμένη νοίκισμένο έκανε—δεν ήξερε πώς έδωκε άμα ένα δεμάτιο εί-ναι και από εῷ έχει μια κουζίνα και ὡρ ὡρ πεύκα και άμα περπατᾷς και λιγάκι άμέσως θάλασσα ιδρίσκες. Έκει, το λοιπόν, ὡραία φυσικό αεράκι ένετοι και άμα κάτω από το πεύκα χαπλωμένος ένεσαι πολύ πολύ ὡ-ραία περνᾷς.

—Σε ήρσει Σουρπούτσα μου; —Μου άρσει.

— Άιντε, το λοιπόν, πιρῶ πιρῶ να ππαι-νούμε.

Το λοιπόν Κυριακή πιρῶ πιρῶ παίρνουμε το λεωφορείος και ντράγκα ντρουγκα, ντρά-γκα ντρουγκα μετά μια ὡρα στο Ισιτί του φί-λος μου του Μανωλάκη έφτάνουμε.

—Βρέ καλῶς τόν Καραμπέτ! Βρέ καλῶς τη Σουρπούτσα!

—Από την πόρτα που μάς είδε το φίλος μου το Μανωλάκης και το ὡναίκα του ή Έρσινόν πολύ πολύ χαρές έκάνανε.

—Τί ένεσαι μπέ Μανωλάκη; Πῶς τὰ περνᾷς; —Εγώ πολύ ὡραία το περνῶ άμα εῷ πιο ὡραία το περνᾷς εῷ περνῶ γιάχο! Πολύ ὡ-ραίο Ισιτί νοίκισμένο έκανε.

—Καθίστε, καθίστε.

Καθίσαστε, το λοιπόν και το καῦμένο το Έρσινόν λουκουμάρια και νερό παγωμένο μάς έβγάζει. Ύστερα από μακρῶ κάποιι έρχονται.

—Βαί, βαί, βαί! Άλλο έπισκέφεις έχεις Μα-νωλάκη μου!

Το φίλος μας το Γιώργης μαζί με το ὡναί-κα του φανήκανε και μαζί με τα παιδιά τους.

—Βρέ καλῶς ὡρίσατε, βρέ καλῶς ὡρίσατε, το φίλος μου το Μανωλάκης λέει.

—Άμα εῷ ιδλέτω πολλοί ινίκους.

—Σουρπούτσα μου, λέω, τί θὰ ένετοι; Πολ-λοι είνικα.

Τέλος σπάγγων καθόνται και αυτοί, το κυ-ρία Έρσινόν λουκουμάρια έβγάζει, τί ένε-στε, καλῶς, ευχαριστῶ και τέτοια λένε. Ύ-στερα από μακρῶ φωνές άκούμε:

—Μανωλάκηηη!

—Έεεεε, Ποιός είναι;

—Έκει είσαι βρέεεεε;

—Υρίσκες και τί να 'δουμε μπέ; Μιά πα-ρεά πέντε ήτανε, έξη ήτανε, δέκα ήτανε; Πολλοί ήτανε, όλοι συγγενείς του φίλος μου του Μανωλάκη, σιγά-σιγά ζυγώνουνε.

—Βρέ καλῶς τους, βρέ καλῶς τους, το φί-λος μου το Μανωλάκης λέει άμα μούτρα του πολύ ντέν ένελούσανε.

Τέλος σπάγγων και αυτοί καθισμένοι ένο-νται, άλλοι από εῷ, άλλοι από εκεί ὡρ ὡρ στο Ισιτί του φίλος μου του Μανωλάκη, με-άλος σματᾷς ένετοι, φασορία, ελια-μέλια, ά-στεία μαστάρια φελάν φιστικ.

Και τώρα τί θὰ ίνη γιάδρῶ; Όλο του-το το κόσμος τί θὰ φάν; Έμένα λόρδα κο-μένο με κάνει.

—Βαί, βαί, Σουρπούτσα μου λέει, πολὺς κό-σμος έπεσε.

Τέλος σπάγγων, μεσημέρι εῖνε, τιραπέζι, έτοιμάζον, ὡτερα τί να 'δούμε;

—Άμάν!

—Έρχονται κι' άλλοι.

—Βρέ καλῶς τους! Βρέ καλῶς τους!

—Άλλοι φίλοι έρχονται, το Μανωλάκης ιδλέ-πουνε, τους άλλους ιδλέπουνε — μπέ τί ένε-πουνε. Όλοι μαζί άλλα εῷ και κανείς ται εῷ. Όλοι μαζί άλλα εῷ και κανείς ται εῷ. Όλοι μαζί άλλα εῷ και κανείς ται εῷ.

—Ε, λέει λίγο ψητάκι φέρσατε εῖεις.

—Μπράδο, μπράδο λένε

όλοι μαζί, εῖεις τίποτα

δεν φέρματε γιατί δεν ζέ-ρανε ότι θὰ μαζετούμε

τόσοι πολλοί.

Και ὡτερα, την ὡρα που

τιραπέζι, στρωμένο εῖνε,

άλλοι πάλι έρχονται.

—Βρέ καλῶς τους! Βρέ

καλῶς τους!

Καταλαβαίνεις; Βρέ κα-λῶς τους από εῷ, βρέ

καλῶς τους από εκεί — να

μά το θεός ος λέω, γιά-δρῶ, στο τέλος πεινα-σμένοι εῖμεναι.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιότητες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Χαιρετίσματα

Τί είπες; Άν έλαβα τις κάρτες που μουστειλες από τη Ρώμη, τη Βενετία και τη Βιέννη; Νά σου πῶ, δεν θυμά-μαι. Ή μάλλον ναί. Νομίζω πῶς τις έλαβα και είδα κάτι χαιρετίσματα και την άσημαντη υπογραφή σου και τις έ-σχισα άμέσως και τις πέταξα στον κά-λαθο τῶν άχρηστων. Πῶς; Γιατί τόκανα αυτό; Γιατί πάντα έτσι κάνω, όταν λα-βαίνω κάρτες από το εξωτερικό, πολ-λές φορές μάλιστα οὔτε τις διαβάζω οὔτε τις διαβάζω.

— Άρκει να 'δῶ τὸν πύργο τοῦ Άί-φελ, τη γέφυρα τῶν Στεναγμῶν, ἢ το γαλάζιο Δούναβι, γιά να λάβῃ ἡ κάρ-τα κατ' εὐθείαν τὴν άγούσα γιά τὸν κά-λαθο. Συνοδεύόμε-νη, μάλιστα, με ἑνα

καί στο διάλογο και τοῦ λόγου σου.

— Ή δέ ξεπαποστολή

εις διάβολον δὲν ἀ-ναφέρεται στὴν κάρ-τα, βέβαια, ἀλλά

στο πρόσωπο που τὴν ἀποστέλλει.

— Πῶς εἶπες; Γιατί κάνω αὐτὴ τὴν ἀ-πρέπεια; Πρώτον δὲν εἶναι ἀπρέπεια. Καί ἂν ὑπάρχῃ ἀπρέπεια, αὐτὴ εἶναι

ἐκ μέρους τοῦ ἀποστολέα. Διότι ἐπὶ γατε, κύριε ἡ κυρία, ἢ κύριε καὶ κυρία,

στὰς Εὐρώπας, ὅπου σήμερα πάει καὶ ἡ κουστὴ Μαρία. Καὶ κάθε τόσο, λοι-πόν, τοσοῦτ καὶ μιά κάρτα: «Χαιρετί-σματα ἀπὸ τὴ Ρώμη». «Χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν ὡραία Βιέννη». «Χαιρετίσματα ἀπὸ τὸ Παρίσι». «Χαιρετίσματα ἀπὸ τὸ Τάμ-Τούμ». Γιά ποιὸ λόγο, παρακα-λῶ; Σοῦ ζήτησα ἐγὼ νὰ μου στειλῇς

χαίρετίσματα καὶ κάρτα; Τί θέλεις νὰ μου ἀποδείξεις; Ότι με θυμήθηκες; Μπᾶ; Ά! ὥστε αὐτὸ εἶναι. Ότι με θυμήθηκες, ὅπως ἐμνήθηκες καὶ ὅλους

τοὺς συγγενεῖς, γνωστοὺς καὶ ἡμιγνω-στους, καὶ ταχυδρομεῖς καὶ ἑνα μῶσο

χαίρετίσματα ἀπὸ κάθε μέρος που πα-χῶς το παληποτόδαρό σου καὶ ζήτας τὸ

φτηνότερο ξενοδοχεῖο, γιατί δὲν σου βγαίνουν τὰ λεφτὰ γιά καλύτερο.

Αἶ, λοιπόν, ὄχι, κύριε. Δὲν ἀμολᾷς

τις κάρτες γιατί μᾶς θυμήθηκες. Άλ-λος εἶναι ὁ σκοπός σου. Τίς ἀμολᾷς

γιά νὰ μᾶς πῇς, ὅτι, ἐνῶ εἰμeis βρισκό-μαστε ἐν Ἀθῆναις, τοῦ λόγου σου πε-ρισσότεροι ἀπὸ τὰς Εὐρώπας. Μάλι-ν, διαβάζεις ἀπὸ τὰς Εὐρώπας. Μάλι-ν, διαβάζεις ἀπὸ τὰς Εὐρώπας. Μάλι-ν, διαβάζεις ἀπὸ τὰς Εὐρώπας.

— Για νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

στα. Γιά νὰ τὸν/τὴς τὴν ὑπεροχὴ σου

Τί φρεάει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Τὸ νερό καὶ τὰ ποτὰ

Οι φ...ολόγοι μᾶς λένε ὅτι τὸ νερό ὁποτελεῖ τὰ 66% τοῦ βά-ρους τοῦ σώματος μας. Τὸ νερό αὐτό, μέσα στὸ ὅποιο κολυ-μᾶνε τὰ κύτταρα τοῦ ὁργανισμοῦ μᾶς ἔχει σταθερὴ θερμοκρα-σία γύρω στὸς 37 βαθμούς καὶ εἶναι ἑλαφρὰ ὑπερπυκνωμένο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ σῶμα μᾶς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ νερό καὶ ἀπὸ γιὰ τὸν ὁργανισμό μᾶς. Δεδομένου ὅτι με τὶς τροφές μᾶς εἰσά-γουμε περὶ τὰ 10 γραμμάρια ὕδατος τὴν ἡμέρα, δὲν ἄρκει λόγος νὰ ἐν-διαφερόμε ἰδιαίτερως γι' αὐτὸ τὸ στοιχείο.

Άλλὰ νὰ μερῶς πράγματι, πὺ πρέπει νὰ ξέρετε σχετικὰ με τὸ νερό καὶ τὰ ἄλλα ὑγρὰ ποὺ εἰσάγουμε στὸν ὁργανισμό μᾶς:

1) Ἡ γεύσι ποὺ εἶναι τὸ νερό ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν περιεκτικότητά του σὲ μεταλλικὰ στοιχεῖα. Γι' αὐτὸ, τὸ βυθισμένο νερό, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔχουν ἀφαιρεθῇ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, εἶναι ἀνοστο. Τα νερὰ τῶν πηγῶν, ἀντίθετα, χρωστᾶνε τὴν εὐχάριστη γεύσι τους στὴν παρουσία μέσα σ' αὐτὰ μικρῶν ποσότητων θειούχων, ἀνθρακικῶν καὶ ἀλκαλικῶν στοιχείων. Ἐχουν ἄλλωστε, θερμοκρασία 8—15 βαθμῶν, ποὺ τὰ κάνει πολὺ δροσερά.

2) Τὰ μεταλλικὰ νερὰ εἶναι πὺ εὐχάριστα στὴ γεύσι γιὰ τὸ λόγο ὅτι περιέχουν διάφορες χημικὲς οὐσίες σὲ διάλυσι. Ἀπὸ τὴν θεραπευτικὴ ἀ-ποψη, ὅμως, ἐκείνου ποὺ ἀξίζει περισσότερο σ' αὐτὰ εἶναι ἡ ραδιενέργειά τους. Ἄλλᾳ αὐτὴ ἡ ραδιενέργεια ἐξαφανίζεται με τὴν ἐπίδρασι τοῦ φω-τός, τῆς θερμοκρασίας, τῆς διαφοράς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως κλπ. Γι' αὐτὸ, τὰ ἐμφιαλωμένα μεταλλικὰ νερὰ ἔχουν πολὺ μικρὴ καὶ κάποτε καμμιὰ θεραπευτικὴ ἀξία.

3) Μὴν κάνετε κατάχρησι σὲ μεταλλικὰ νερὰ. Ἐκείνου ποὺ δὲν πίνουν στὸ τραπέζι τους παρὰ μόνον μεταλλικὰ νερὰ, κάνουν πολὺ ἄσχημα. Για-τί ἐπικαθίστανται ἐπὶ τὴν ἀλκαλικότητά του ὁργανισμοῦ τους καὶ οἱ συνέ-πειες μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστες. Κατὰ τὸ Γάλλο καθηγητὴ Ντεμ-πωρά, ὁ πάσχοντες ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, κίρρωσι τοῦ ἥπατος, παθήσεις τῶν νεφρῶν, οἰδηματὰ κλπ. εἶναι δυνατόν νὰ πάθουν βραδεία δηλητηρίασι, ὅταν κάνουν κατάχρησι σὲ μεταλλικὰ νερὰ.

4) Τὰ ἀεριούχα ποτὰ κόζουν ἀμέσως τὴ δίψα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ ἀν-θρακικό ὀξύ ποὺ περιέχουν ἐπενεργεῖ με τρόπο ἀνασθητικό στὸ βλενω-γόνο τοῦ στομάτου καὶ τοῦ φάρυγγος.

5) Τὸ ποτὶ περιέχει μεγαλύτερη ἀναλογία καφεΐνης ἀπὸ τὸν καφέ. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνουμε κατάχρησι. Ἡ ἀπλή χρῆσις, ὅμως, ὄχι μόνον δὲν βλάπτει, ἀλλὰ τουναντίον ἐνδεύκεται. Τὸ ἑλαφρὸ ποτὶ μάλι-στα, διεγείρει τὸ πεπτικό σύστημα καὶ διευκολύνει τὴ χώνευσι τῶν τροφῶν.

Ὅταν θέλετε νὰ ξεδιψάσετε, πρέπει νὰ πίνετε τὸ ποτὶ ζεστὸ. Γιατί ἡ ζέσι προκαλεῖ μῖα τοπικὴ ἀνασθησία στὸν φάρυγγα καί, μάλιστα, πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀνθρακικό ὀξύ, ποὺ περιέχεται στὶς λεμονάδες καὶ τὰ ἄλλα ἀεριούχα ποτὰ.

6) Ἡ μύρτα εἶναι τὸ πὺ ἀξιοσώστατο ποτὶ. Τὰ ὁργανικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει καὶ οἱ πικρὲς οὐσίες τοῦ λυκίσκου διεγείρουν τοὺς γαστρι-κοὺς χυμοὺς καὶ φέρνουν ὀρεξί. Ἡ μύρτα, ἐξ ἄλλου, ἐλαττώνει τὴν κού-ρασι καὶ ἐπενεργεῖ ὡς δυναμωτικό στὸς ἀναμικτοὺς καὶ τοὺς ἀναρρωτι-μένους. Ἐχει ἐπίσης καθαρτικὴ ἰδιότητες καὶ ἐπενεργεῖ με εὐεργετικό τρόπο στὶς παθήσεις τοῦ ἥπατος καὶ σὲ ὠρισμένες δερματοπάθειες.

Ἡ μύρτα δὲν εἶναι, ὅμως, μόνον ποτὶ, ἀλλὰ καὶ τροφή. Περιέχει πε-νήντα τοῦλάχιστον θρεπτικὰ στοιχεῖα. Ἐχει ἀποδειχθῇ, ἐξ ἄλλου, ὅτι 300 γραμμάρια καλῆς μύρτας μᾶς δίνουν τόσες θερμίδες, ὅσες καὶ 125 γραμμάρια πατάτες.

Εἶναι αὐτονόητο ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνουμε κατάχρησι σ' αὐτὸ.

τὸ ποτὶ. Ὅταν πίνουμε πολλὴ μύρτα, τὸ νερό ποὺ περιέχεται σ' αὐτὴν προκαλεῖ μῖα μεγάλῃ ἀραίωσι τοῦ αἵματος, με ἀποτέλεσμα τὴν ὑπερ-πλήρωσι με νερό τῶν ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητων κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου. Γι' αὐτὸ, παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴν περιεκτικότητά της σὲ οἰόντευμα, ἡ μύρτα προκαλεῖ ἑνα ψεύτικο μεθῶσι, ποὺ προστίθεται στὸ πραγματικό, σ' ἐκεί-νο, δηλαδή, ποὺ ἀφίεται στὸ οἰόντευμα ποὺ περιέχεται στὴ μύρτα. Οἱ ἀνθρώποι ποὺ πίνουν κάθε μέρα μεγάλες ποσότητες μύρτας παρου-σιάζουν συνήθως μεθῶσι τῆς πυκνότητος τοῦ αἵματος, ποὺ ἀφίεται στὸ ἀρθρο νερό ποὺ εἰσάγουν στὸν ὁργανισμό τους.

7) Περιττεύει ἴσως ἡ σύσταση ὅτι δὲν πρέπει νὰ πίνουμε πολὺ κρασί. Σύμφωνα με τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς δοκτορέσσας Ραντονάκς ἑνας ἐνή-λιξ μπορεῖ νὰ πῖνῃ κάθε μέρα ἑνα γραμμάριο οἰνοπνεύματος γιά κάθε κίλο

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.— 'Ανάμεσα στις νέες ιδιοτροπίες, που μας παρουσιάζει εφέτος η μόδα, μερικά χτυπητά σημεία, θέλουν ιδιαίτερη προσοχή, γιατί αυτά θα συντελέσουν στο να παρουσιάσετε ένα υγιές άνοιγμα. Τα υφάσματα δίνουν την πρώτη εντύπωση της αλλαγής. 'Εφέτος βασισμένοι απ' άκρη ή διακριτικότητας. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό των φετινών λαινάς. 'Υφανσι λεπτή, επιφάνεια λεία και άπαλη, χρώματα τονισμένα.

Για τη βραδυή σας εμφάνισι, θα στολίσετε το στήθος σας με ένα κόσμημα, που χρησιμοποιεί μια πρωτότυπη πέτρα, που έχει προέλευσι: ήφαιστειογενή και ονομάζεται «Ντιορίτ».

Η ΓΟΥΝΑ ΣΕ ΑΠΛΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Η μόδα δίνει την δυνατότητα να μεταχειρισθίτε εφέτος τη γούνα σε απλά γαρνιρίσματα.

Σ' ένα ταγιέρ από τουίντ, τοποθετήστε ένα μεγάλο γιακά από γούνα. Πίσω θα είναι πιο μακρύς, ώστε να σκεπάζει αρκετό μέρος της πλάτης και να κάνει εντύπωση. Μπορείτε επίσης να δώσετε στον γιακά σας ένα μυτερό σχήμα γωνίας, αν το προτιμάτε. Η μύτη της γωνίας κατεβαίνει πολύ χαμηλά.

Άλλη χρησιμοποίησι της γούνας είναι η εσάρπα, που καταλήγει σε δύο πιασίματα στις άκρες, ώστε να περιούν εκεί μέσα τα χέρια. Φοριέται και σταυρωτή, με αντίθετη τοποθέτησι των χεριών: Τό άριστερό στη δεξιά άκρη, το δεξί στην άριστερή.

Μπορείτε επίσης να φορέσετε τη γούνα ενός δόκλινου ζώου, όχι τυλίγοντάς την μόνο στο λαιμό, αλλά και σε όλο τον μούστο.

Οι κάπες θα είναι επίσης της μόδας, καθώς και τα μικρά μπολερό και οι ριχτές ζακέτες. Όλα θα εξαρτηθούν από το τι μπορούμε να ζοδέψουμε. 'Ακόμη και τα κατέλλα μπορείτε να γαρνίρετε με γούνα: Τόκες που φοριούνται χαμηλά στο μέτωπο και ένα είδος τουρμπάν.

ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Η έκφρασι αυτή χαρακτηρίζει μερικά επανωφόρια, φορέματα και ταγιέρ, που έχουν μία καταφανή κλίσι προς τα πίσω, σαν να τα παίρνει ο άνεμος.

Στα επανωφόρια πετυχαίνεται αυτό με τη βοήθεια μίας μαρτεγκάλ, που συγκεντρώνει όλο το φάρδος του επανωφορίου προς τα πίσω, ενώ το μπροστινό μέρος είναι ίσιο. Αυτό δίνει την αεροδυναμική εντύπωση.

Στα φορέματα η κλίσι αυτή παρατηρείται ειδικώς στα κορσάζ, που είναι έφαρμοστά εμπρός και πίσω συγκεντρώνουν σούρες.

Στις ζακέτες την εντύπωση του αεροδυναμικού αναλαμβάνει να τη δώσει ο γιακάς. 'Αντί να έφαρμόζει στο λαιμό, πέφτει προς τα πίσω με μία έντονη κλίσι, σαν να θέλει να σχηματίσει κουκούλα.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Μεγάλο ρόλο παίζει επίσης εφέτος ο συνδυασμός των χρωμάτων. Αυτός συντελεί στο να προσαρμόζει την εμφάνισι σας με την περίστασι.

Α) Ένας ωραίος τρόπος τοποθετήσεως της γούνας στο ταγιέρ σας. Σκεπάζει τους ώμους και μέρος του στήθους, δίνοντας στο απλό σας ταγιέρ μία πλούσια εμφάνισι. Η γούνα που θα χρησιμοποιήσετε μπορεί να είναι κοσμάρι ή άστρακάν. Β) Η μεγάλη μόδα της εποχής είναι ο ριχτός λαιμός και ξεχειλωμένος γιακάς. Αυτός δίνει στη ζακέττα την αεροδυναμική γραμμή, που λαμβάνει η μόδα του 1955-1956.

τις διάμεσες τουαλέτες. 'Από το φόρεμα, το ταγιέρ ή το σύνολο του δρόμου, περνούμε άμέσως στο άμπιγιέ φόρεμα.

Το άμπιγιέ φόρεμα μπορεί να είναι πολύ απλό στη γραμμή του, αλλά θα είναι ντεκολτέ και θα συνοδεύεται από επανωφόρι.

Ταγιέρ φανταζι από τουίντ σε χρώμα ταμπά με μπρονζούρα μορόν. Η ζακέττα σκεπάζει με τη μπάσκα της τους γοφούς και έχει ένα άνοιγμα μπροστά. Τα μανίκια είναι ραγκλάν τρουά-κάρ και μία εσάρπα από το ίδιο ύφασμα ντραπάρει στον λαιμό και δένεται σε θηλεία. Το σύνολο συμπληρώνεται με μορόν καπέλλο, γάντια και τσάντα.

ακόμη και με τις καιρικές συνθήκες: Τι ταιριάζει σ' ένα συνδυασμένο ούρανο και τι ταιριάζει σ' ένα γαλάζιο, χαρούμενο.

Ανάμεσα στα χρώματα της μόδας, το κόκκινο έχει τα πρωτεία. Το συνδυάζετε όμως με δύο αντίθετα και η εντύπωση είναι τελείως διαφορετική.

Ο πρώτος συνδυασμός είναι κόκκινο με άσπρο. Μ' ένα κόκκινο επανωφόράκι, φοράτε ένα καπέλλάκι μπρετόν από άσπρο καστόρι, βάζετε στο επανωφόρι σας άσπρα κουμπιά και φοράτε άσπρα γάντια.

Ο δεύτερος συνδυασμός είναι κόκκινο με μαύρο. Το καπέλλάκι σας αυτή τη φορά είναι μαύρη τόκα από βελούδο. Μαύρη καζάκα μέσα από το επανωφόρι, κλειστή ως το λαιμό, μαύρα κουμπιά και μαύρα γάντια. Για να μπαίνετε εύκολα, τα κουμπιά δεν ράβονται, αλλά περνιούνται με μικρά κλίπς.

Για τα βράδια, ο ωραιότερος συνδυασμός είναι άσπρο και μαύρο. Μία ολόμαυρη τουαλέττα από σατέν ντυσές θα συνοδεύεται με ολόλευκο ριχτό επανωφόρι σε «κούπ» κιμονό.

Το χρώμα της κανέλλας, εξ άλλου, συνδυάζεται με πράσινο βαθύ. Πράσινο ταγιέρ με φετράκι κανελλί, ομοίochρωμα γάντια και σάνδαρα, καθώς και τσάντα στο ίδιο χρώμα.

ΤΑ ΝΤΡΑΠΕ

Τα ντραπαρίσματα δεν θα λείπουν εφέτος από τις βραδυές τουαλέτες. 'Εκείνο όμως που θα τα χαρακτηρίσει, είναι, ότι τα περισσότερα θα είναι συγκεντρωμένα στις φούστες, ενώ τα κορσάζ θα παραμένουν πιστά στην ίσια τους γραμμή.

Μερικά ντραπαρίσματα περιβάλλουν τους γοφούς, καταλήγοντας σε μεγάλο φιάγκο, που δένεται μπρος-πίσω, κι' άλλοτε τοποθετούνται πιο χαμηλά. Τότε η φούστα φαρδώνει απότομα, λίγο πάνω από τα γόνατα, μ' ένα σουρωτό βολάν.

Τα ντραπαρίσματα επεκτείνονται και στα κατέλλα, ιδίως στα άμπιγιέ από βελούδο ή σατέν.

Η μόδα τα θέλει να φοριούνται χαμηλά στο μέτωπο και συμβουλεύει γι' αυτά σκούρες αποχρώσεις για την ημέρα και ανοιχτόχρωμες για τα βράδια.

ΤΑ ΖΕΡΣΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Είναι από τα υφάσματα που θα φανερώσουν πολύ τον χειμώνα σε όλα τα χρώματα, αλλά και στο άσπρο.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, η μόδα το συνδυάζει με το τουίντ. Δηλαδή ένα ολόλευκο φορεμάτκι από ζερζέ, θα έχει για συμπλήρωμα ένα επανωφόράκι από τουίντ.

Αλλά δεν θα είναι μόνο μονόχρωμα τα ζερζέ. Θα ιδούμε πολλά εμπριμέ σε σχέδια, που απομιμούνται διάφορα πλεξίματα. Θα ιδούμε επίσης ζερζέ ριγωτά με ανώμαλη διεύθυνσι των ραβδώσεων και ανάμιξι πλατειάς ρίγας και στενής. Αυτό το είδος θα χρησιμοποιηθι ιδιαίτερα σε εσάρπες και κάς-κόλ. Είναι επίσης της μόδας τα εμπριμέ ζερζέ, που με τα σχέδιά τους απομιμούνται το λαχούρι. Στο ίδιο υφάσμα είναι σπαρμένα διάφορον ειδών ανατολίτικα μοτίβα. Συνήθως γαρνίρουν τις φούστες ενώ τα κορσάζ παραμένουν σκέτα.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Πόσο άλλαξε η γυναίκα όσον αφορά τα κοσμήματα! Ποιός θα το λημούσε παλαιά εποχή να της πη να φορέση ένα ψεύτικο κόσμημα; Ξαναβλέπουμε τα χρυσά και άσημένα φιδάκια με τα κόκκινα μάτια. Πότε τυλίγονται στο λαιμό και πότε στα μπάστα.

Εκείνα όμως που είναι πάντα της μόδας, είναι οι πέτρες σε δυά και τρεις σειρές. 'Απομιμήσεις από μαργαριτάρια, αλλά απομιμήσεις καλές κι' όχι φούσκες.

Κοντά σ' αυτά, έχουμε διάφορες αλυσίδες χονδρές, με διάφορα μπρελόκ, κολλιέ από αχιβάδες, από πολύχρωμα πετράδια και ό,τι άλλο μπορείτε να φαντασθήτε.

Τα πάντα χρησιμοποιούνται και βλέπουμε έτσι τα πιο ιδιόρρυθμα κοσμήματα.

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Η βασική γραμμή στο χτένισμα είναι τα μαλλιά κομμένα κοντά, χωρίς όμως να δίνουν την εντύπωση του ανδρικού κεφαλιού.

Για να το επιτύχουμε αυτό, αφήνουμε πάντα πίσω αρκετά μαλλιά, δεν τα κόβουμε σύρριζα κι' έτσι επιτυγχάνουμε αυτό που θέλει η μόδα. Πολλά κεφαλάκια είναι φλού, αλλά με μαλλιά κοντά, ώστε να διατηρούν τη γραμμή που συνηθίζεται.

Μερικές όντουλασιόν στολίζουν μόνο τα πλάγια, ενώ στη μέση τα μαλλιά πέφτουν ίσια προς τα πίσω.

Μερικά χτένισμα δίνουν την εντύπωση πως κάθε τούφα μαλλιών ακολουθεί δική της ιδιοτροπία και με πολλή τέχνη μάς πείθει, ότι όλα γίνονται... στην τύχη.

Αυτή, άλλωστε, η προσπάθεια χαρακτηρίζει τα πιο πολλά χτένισμα. 'Ιδίως αυτά που φαίνονται άκαταστατα. Αυτή η φαινομενική άκαταστασία ποση τέχνη χρειάζεται!

Ο κομμωτής που έβρει καλά τη δουλειά του, θα έβρει να βρη τι πηγαίνει στο κάθε πρόσωπο, στον κάθε τύπο και ποτε δεν θα βγαίνουν από το κομωτηριό του μονότονα πανομοιότυπα κεφάλια.

Τα μπουκλάκια εξακολουθούν να είναι της μόδας, όχι όμως μονότονα. Μπερδεύονται με όντουλασιόν και παρουσιάζουν τους ωραιότερους συνδυασμούς.

Τα «ακρός-κέρ» δίνουν και παίρνουν σ' αυτά και στο μέτωπο, σπαρμένα εδώ κι' εκεί.

3) Τα μαλλιά, καθώς μακρύτερα, σκεπάζουν λίγο περισσότερο το πρόσωπο. 4) Τα μαλλιά είναι κομμένα κοντά και η «μικρή-άνηλι» είναι κομμένη, που να τα κρατάει καθαρά ψηλά και ν' αφήνει ελεύθερο το πρόσωπο.

Τα βελούδα, είτε βομβοκερά, είτε μετρώτ, εγκατέλειψαν τον κλασικό τους τύπο και δεν περιορίζονται μόνο στα κοτλέ, αλλά παρουσιάζονται και κορρεδάτα και σκωτσέζικα, ακόμη και σταμπρισμένα με λουλούδια.

Η γραμμή. — Εύθυγραμμία σε όλα, και στα στύλ πρενσές και στα φουρά, που εφάπτονται στο σώμα χωρίς ζώνη και αφήνουν να απονοήται η μέση.

Για να είστε της τελευταίας μόδας, διαλέξτε ένα λεπτό λαιμάκι, με άραια ύφανσι σε χρώμα πρασινωπό και κάμετε ένα φορεμάτκι έφαρμοστό, που θα το συμπληρώσετε με μία βέστα ή μαιόμορφη ή ένα τρουά-κάρ επανωφόρι με λίγη γούνα στον γιακά. Είναι ένα σύνολο χαριτωμένο.

Οι γούνες είναι πολύ της μόδας εφέτος για ρεβέρ, γιακάδες και ενίοτε τσέπες.

Μία ιδιοτροπία της μόδας πολύ πρακτική, είναι ότι καταργή

1) Μαλλιά κομμένα κοντά με σύνολο φουσκωτό και άκαταστατες μπουκλίσες. Χτένισμα κατάλληλο για στενόγυλο πρόσωπο. 2) Μία χωρίστρα στο πλάι και τα μαλλιά κατεβαίνουν σ' αυτή, χωρίς όμως να τα σκεπάζουν ολόκληρα. Δυό «ακρός-κέρ» έκατέρωθεν του μετώπου συμπληρώνουν το νεανικό αυτό χτένισμα.

ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Πετράκης ζούσε στη Χαρόνη με τη μητέρα του, τον ετεροθαλή αδελφό του Ρικέτο και τον κακό πατέρα του κ. Άντρι. Πού τον μάλλωνε διαρκώς και τον τιμωρούσε. Ο πατέρας του ο Παύλος Μπερνούζος, που τον αγαπούσε, έφυνε μία μέρα από τη Χαρόνη και πήγε να μείνει για πάντα στο Παρίσι. Ο Πετράκης ένα απόγευμα, δίχως να το θέλει, έσπασε ένα κινεζικό βάζο και ο πατέρας του τον έδιωξε από το σπίτι. Ο μικρός έφτασε στο Παρίσι με μία μούσκα, διασχίζοντας το Σηκουάνα κι έτρεξε στη διαβίωση που ήταν το μαγαζί του Παύλου Μπερνούζου, είχε φυγεί χωρίς να φέρει διαφορές περιπτώσεις γνώριμα, έναν άγνωστο, που τον πήρε στην υπηρεσία του. Έπειτα όμως αρνήθηκε να τον βοηθήσει να κλέψει ένα κατάστημα, ο αφέντης του τον έκλεισε σε μία σκοτεινή αποθήκη...

Για να την καθησυχάσει, λοιπόν, της είπε: «Έννοια σας, κυρία, κι' εγώ απ' όσα μου είπατε δεν πράξατε να βγάλω λέξη από το στόμα μου. — Μά δεν σου είπα και τίποτα, αποκρίθηκε η Καρακάξα, θέλοντας να δικαιολογήσει τα λόγια που της έφευγαν για τον άντρα της. «Επειτα, το ξέρω πως είσαι καλό κι' ευγενικό παιδί. — Και κάνοντας ένα βήμα προς την πόρτα, πρόσθεσε: — Αλήθεια, μικρό μου, άνοιξε κανένα κουτί κονταρόβα και φέρε με το ψαμμί σου. Έδώ μέσα έχει ό,τι θέλεις!...»

Ευχαριστώ πολύ, κυρία, της είπε ο Πετράκης, μά δεν είμαι συντηγμένος να παίρνω μόνος μου πράγματα, χωρίς να μου δώσουν την άδεια εκείνοι που τα έχουν. «Κουτό παιδί» συλλογίστηκε η Καρακάξα. Και σκεπτόμενος τους ώμους με απόρροια, βγήκε από την αποθήκη και κλειδώνει ξανά την πόρτα. Όταν έμεινε μόνος πάλι ο Πετράκης, άρχισε να σκέπτεται τι θα γινόταν κλεισμένος εκεί μέσα. Πότες μέρες είχε σκοπό να τον κρατήσει στη σκοτεινή εκείνη φυλακή ο αφέντης του; Από τις πολλές σκέψεις, που πέρασαν από το μυαλό του, πέρασε κι' άλλη μία, την οποία βρήκε ως σονάβια σωτηρίας. Δεν του έμεινε τίποτα άλλο να κάνει για να σωθεί από τα νύχια του, παρά να προσποιηθεί ότι θα τον υπακούσει κι' άκουσε ότι θα είναι πρόθυμος να εκτελέσει τις διαταγές του. Θα πήγαινε μ' αυτόν και με το φεγγίτι ως το σπίτι, που είχαν σκοπό να κλείσουν. Αν μπορούσε τώρα να τους κλέψει, να τους φέρει στο δωμάτιο, θα τόκοι βέβαια. Αλλά δεν ήταν σίγουρο. Σίγουρο ήταν, ότι οι δύο εκείνοι θα τον πρόσεχαν, δεν θα τον άφηναν από το χέρι, όπου να φτάσουν στο φεγγίτι του δωματίου.

Ο Πετράκης θα φοβόταν ήσυχος και υπάκουος ως εκείνη τη στιγμή. Και θα έμπαινε από το φεγγίτι στο υπόγειο. Αλλά μόλις βρισκόταν μία μέρα στο σπίτι, δεν θα πήγαινε να τους άνοιξη την πόρτα. Θα τους άφαινε να περιμένουν εκεί ως έβλεπε το πρωί. Έτσι θα βαρύνονταν και θα φεύγαν. Τι άλλο μπορούσαν να κάνουν; Και τότε ο Πετράκης θα παρουσιάζονταν στους σπιτοκυκυρδές, που θα είχαν έλπιήσει, και θα τους έλεγε από ποιά κίνδυνο τους γλύτωσε.

Το σχέδιο αυτό, που σκέφτηκε ο Πετράκης ήταν βέβαια πολύ επικίνδυνο γι' αυτόν. «Αν 'όν έβλεπαν ξαφνικά, να περνάει τη νύχτα από ένα φεγγίτι υπογείου, θα τον έπιαναν άσφαλως ως καινο κλέφτη! Θα τον έπιαναν άσφαλως αν έλεγε ότι δεν πήγαινε να κλέψει το σπίτι, — Μαμά, ο Θεούλης είναι αρρωστος... — Πως το φαντάστηκες αυτό; — Να διαβάσω στην εφημερίδα πως «καλώς κοντά του τον γιατρό Μύληρ!»...»

Αλλά να το σώσει από τους κλέφτες. Αλλά και πως, χωρίς να διατρέξει το φοβερό αυτό κίνδυνο, μπορούσε να βγει από εκείνο το δωμάτιο; Το θάρος δεν θα του έλειπε... Τώρα η συνείδησή του είχε τραχύνει κάπως από ένα μεγάλο βάρος. Στο σκοτάδι της αποθήκης εκείνης, ο Πετράκης, άμα πήρε την απόφαση αυτή, ότι κι' αν έμελλε να πάθαι, αισθανόταν τον έαυτό του άνακουσμένο...

Περμένε ακόμα λίγο, σαν να του έμεινε κάποιος τελευταίος διαταγμός. «Επειτα, με ξαφνική απόφαση, άρχισε να γυμνάζει την πόρτα με τη γροθιά του δυνατά. Ο ίδιος ο αφέντης του την άνοιξε και τον ρώτησε: — Λοιπόν; — Το άποφασισα! Έρχομαι μαζί σας στην όδο Ειρήνης...»

— Άμ! τόδερα εγώ πως αυτό θα προτιμούσε, παρά να πεθάνει μέσα στην αποθήκη από την πείνα. «Ας είναι, καλά έκανες! Γι' αυτό σ' έκλεισα εδώ μέσα, για να δής καλύτερα ποιά ήταν το συμφέρον σου. Μπράβο, παιδί μου! —

Και πρόσθεσε, σαν άνθρωπος με πείρα, που είδαν πολλά τέτοια τα μάτια του: — Το πρώτο βήμα είναι πάντα δύσκολο... Τώρα που πήρες την απόφαση, δεν θα στενοχωρηθείς όλη τη φορά... Θα συνθησυχαστείς και τότε θα δής, τι ώραία που τρέχει κανείς σ' αυτό το δρόμο!...»

«Βέβαια, συλλογίστηκε ο Πετράκης, γιατί είναι καθήκοντος!...»

Δεν είπε όμως τίποτα. Κι' ο αφέντης έφυγε, χωρίς να προσέξει τα κατασκευασμένα μούτρα του μικρού του φυλακισμένου.

Στο άδωμαντοπωλείο

Η περιφέρεια «δουλείας» αποφασίστηκε να γίνει την άλλη μέρα. «Επρόκειτο κυρίως να λεηλατήσουν όχι το σπίτι, αλλά το μαγαζί, που ήταν από κάτω, το άδωμαντοπωλείο κάποιου Καπνέν.

Ο Πετράκης είχε ενοικιάσει το δωμάτιο αυτό. Αλλά πού; Πότε; Προσπάθησε να θυμηθεί, αλλά δεν το κατάφερε...

Ο αφέντης του του έδειξε το σχέδιο του σπιτιού. Πρώτα ήταν το υπόγειο. Έπειτα μία σκάλα κι' έπειτα ένα δωμάτιο, όπου κοιμόταν πότε ο κ. Καπνέν και πότε ο συνταξιώτης του, για να φυλάει το μαγαζί.

Ο Πετράκης μ' ένα κλεφτοφόρτωμα θα πήγαινε πρώτα-πρώτα να βεβαιώσει ότι ο φύλακας — όποιος από τους δύο κι' αν ήταν εκείνη τη νύχτα — κοιμόταν βαθύτατα.

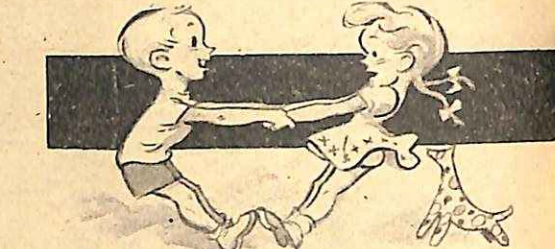
Κλείδουμε, αλλά δεν σκοτώνουμε, είχε πει ο αφέντης του. «Αμα δής, λοιπόν, ότι ο φύλακας κοιμάται, θα τον κλειδώσεις απλώς μέσα στην κλειδαριά. Πρόσεξε να γυρίσεις δυο φορές το κλειδί και σιγά-σιγά. Τότε, και να ξυπνήσει, δεν θα μπορεί να μάς κάνει τίποτα. Γιατί θα είναι κλεισμένος σαν τον ποινικό στη φάκα. Από κεί, θα πάς στη μεγάλη πόρτα του δωματίου και θα την άνοιξης, για να μπει ο Φορμίνος κι' εγώ. «Επειτα, μη σ' νοιάζει! Τα άλλα είναι δική μας δουλειά!...»

Σ' αυτή όμως τη δουλειά, που είχε καταστρώσει ο αφέντης του, δεν έπρόκειτο ο Πετράκης να λάβει μέρος. «Ως εδώ και μη παρέρκε!» συλλογίστηκε, λογαριάζει βέβαια και βασίζεται σε μένα...»

«Αλά! όχι! Αυτό δεν θα το έκανε ποτέ του! Πότε δεν θα τολμούσε να τους άνοιξη τη μεγάλη πόρτα... Να δούμε όμως αν θα τα κατά-

— Μαμά, ο Θεούλης είναι αρρωστος... — Πως το φαντάστηκες αυτό; — Να διαβάσω στην εφημερίδα πως «καλώς κοντά του τον γιατρό Μύληρ!»...»

φέρνε ως το τέλος... Η συγκίνησή του μεγάλη, αλλά και τορσική ο Πετράκης ξεκίνησε μαζί με τους κλέφτες. Η ώρα ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα. Σκοτάδι είχε απλωθεί παντού. Ούτε φεγγίτι, ούτε αστέρια υπήρχαν στον ούρανο και η βροδιά ήταν κατάλληλη για τέτοια δουλειά. Τα φανάρια είχαν σβήσει και στη λεωφόρο που και που ξεφύτρωνε κανένας άργοπορμένος διασκέτης.

Έφτασαν επί τέλους στην όδο Ειρήνης. Εκεί σταμάτησαν μπροστά στο κατάστημα «Καντέν και Σίον».

Καλά το είχε σκεφθεί ο αφέντης του! Άντα από τα κάγκελα του φεγγίτι, που ήταν αρκετά πυκνά, χωρούσε θαυμάσια, βέβαια με λίγη προσπάθεια, να περάσει το σώμα ενός παιδιού.

Δεν έπρεπε λοιπόν να χάνουν καιρό... Ο Πετράκης χώθηκε ανάμεσα σε δυο κάγκελλα, ενώ ο Φορμίνος τον έσπρωξε με δύναμη. Κι' όταν το παιδί μπήκε μέσα, άφησε τα χέρια του από τα κάγκελα κι' έπεσε στο πάτωμα του υπογείου, που εύτυχως δεν ήταν βαθύ.

Ο αφέντης του κι' ο Φορμίνος, που είχαν βγάλει από την αποθήκη δυο γούνινα πανωφόρια και τα φορούσαν, άρχισαν να κόβουν βόλτες στο πεζοδρόμιο του κοσμηματοπωλείου, σαν να ήταν διασκέτες, που είχαν ξετυλίξει διασκεδάζοντας σε φιλικό τους σπίτι. «Όποιος και να τους έβλεπε έτσι, δεν θα φανταζόταν ότι ήταν δυο κοινοί λωποδύτες! Θα νόμιζε απλώς στατά ότι περιμέναν εκεί κανένα αμάξι για να τους μεταφέρει στα σπίτια τους να κοιμηθούν.

Ο Πετράκης, μόνος τώρα και ήσυχος, άνηκε τα πρώτα σκαλοπάτια... «Είς ποινικός μεγάλος σαν γατί, πέρασε μέσα από τα πόδια του. Μόλις τον ένοιωσε το παιδί, τού ήρθε ανατριχίλα και φρόντισε να ανέβει πιο γρήγορα τα σκαλιά. Άνοιξε την πόρτα, που οδηγούσε στο ισόγειο κι' έβλεπε τα δυο του χέρια στην καρδιά του, που την άκουσε να χτυπά δυνατά...»

Στο μεταξύ οι δυο σύντροφοί του συνέχιζαν τις βόλτες τους στο πεζοδρόμιο. Παρ' όλο που ήταν συντηγμένοι στις δουλειές αυτές, έδειχναν κάποιον άνηχο... «Ενα ρολόι χτύπησε τρεις... Τόσην ώρα τι έκανε μέσα ο Πετράκης...» Άρχισαν να ανησυχούν, να φοβούνται... «Επείρμεν όμως, γιατί δεν είχαν τίποτα άλλο να κάνουν. Βέβαια δεν θα χτυπούσαν και την πόρτα, που περιμέναν από στιγμή σε στιγμή να άνοιξη!...»

Σαφνικά, είδαν από τις κλειστές γυρίλλες του ισόγειου ένα ζωρφόρος. Κάποιος θα άναψε τα ηλεκτρικά. Κι' ύστερ άμέσως άκουσαν φωνές, ούμους, κάποιον να μετασπείρει κορέκλες και τραπεζία, με δυο λόγια μεγάλη φασαρία!...

Το αίμα κόπωσε στις φλέβες τους. Ο αφέντης του Πετράκη τα είχε χέμνα.

Τι συνέβαινε άραγε; Τι δράμα παιζόταν εκεί μέσα, γύρω στο άδω παιδί, τον άκουστο συνένοχο τους, τον Πετράκη Μπερνούζο;

Να πάρη η όργη! Φύβρισε ο Αρχικλέφτης. Δεν τα κατάφερε καλά το παλιόπαλιό! Κι' εγώ τον είχα για έξυπνο και ήμουν σίγουρος πως στο λεφτό θα τελειώνανε τη δουλειά μας. Στάθηκε φάντασμα βλάκας και τον πιάσανε!

Ναι, αλλά τότε ο Πετράκης θα τα μαρτυρούσε όλα, πριν τον ενοχοποιήσουν... Θ' άνοιγαν τότε τις πόρτες, θα φέρταν άπάντα τους, θα φώναζαν την αστυνομία!...

Ο αρχικλέφτης κι' ο Φορμίνος κάτι μύθριζαν, και χωρίς να χάσουν στιγμή, μπήκαν σ' ένα αυτόκινητο, που περιούσε από εκεί και γύρισαν στη λεωφόρο Νεβύ. Εκεί κατέβηκαν κι' άφου άφρασαν να προχωρήσει το αυτόκινητο, πήραν ύστερα το δρόμο του σπιτιού τους.

Αλλά και στο σπίτι που μπήκαν, τους έτρωγε μία μεγάλη άνηχοια. Σκεπτόντουσαν ότι η ζωή τους ήταν τώρα στα χέρια του Πετράκη.

Ξύπνησαν άμέσως την Καρακάξα, της είπαν γρήγορα-γρήγορα με δυο λόγια τι τους είχε συμβεί, άδειασαν την κάσα, όπου φύλαγαν τα χρήματα και τα χαρτιά τους και σαν ποινίκα που άνακαλύφθηκε η φυλακή τους, έσπευσαν να εξαφανισθούν από την παράγκα, σπυρνας για ποιά μυστηριώδες νέο κρησφύγετο...

Η μεγάλη έκπληξη

Τώρα θα σάς εξηγήσουμε τι είχε συμβεί στον Πετράκη. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΙΧΕ Σ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τα τρία δώρα

Μία φορά κι' ένον καιρό τρεις στρατιώτες, άφου πολέμησαν σκληρά, πήραν το δρόμο να γυρίσουν πίσω στο χωριό τους. Κουρασμένοι και πεινασμένοι, όπως ήταν, αποφάσισαν να περάσουν τη νυχτιά τους σ' ένα δάσος. Έπειδή όμως φοβόντουσαν τα θηρία, σκέφθηκαν, σαν καλοί φίλοι, να κοιμούνται οι δυο κι' ο άλλος να φυλάει κοραούλι.

Έτσι έσπασαν οι άλλοι και δεν άργησε να τους πάρη ο ύπνος. Ο τρίτος άναψε μία καλή φωτιά και κάθισε πλάι της.

Σαφικά όμως παρουσιάστηκε μπροστά του ένα παράξενο άνθρωπάκι που φορούσε κόκκινο μανδύα και κρατούσε ένα μαύρο σακκούλι.

— Καλώς ώρισε, καλέ μου άνθρωπε! τού είπε ο φύλακας. Κάθισε να μου κάνης συντροφιά. Μά δεν έχω τίποτα να σε φιλέω.

Το άνθρωπάκι, βλέποντας με πόση καλωσύνη του μίλησε εκείνος, τού απάντησε: — Σ' ευχαριστώ, παιδί μου, για την καλή σου καρδιά. Μά είμαι πολύ βιαστικός. Θα κάμω όμως ό,τι μπορώ για σένα. Νά, πάρε αυτό το μανδύα και κρατήσε τον κοντά σου. Θα τον φοράς όταν σου παρουσιαστή άνάγκη. Κι' ό,τι ποεί η καρδιά σου θα τόχη!

Και το άνθρωπάκι χαίρεται κι' έφυγε. Πέρασαν τρεις ώρες, κι' ο στρατιώτης ύπνησε σαν άλλο να φυλάει, κι' αυτός έπεσε να κοιμηθή.

Εκεί που καθόταν ο δεύτερος κι' άκουσε παρουσιάζεται το ίδιο άνθρωπάκι και τού δίνει ένα σακκούλι γεμάτο χρυσάφι, που όσο και να έζοβε δεν σκάνονταν ποτέ!

Πέρασαν τρεις ώρες κι' ήρθε η σειρά του τρίτου να φυλάει. Και το άνθρωπάκι παρουσιάστηκε και σ' αυτόν. Τού χάρισε δέ μία σάλπιγγα, που μόλις θα την έπαιζε, μιλούσε στρατός με μαζεύοντας τριγύρω του.

Όταν έξημέρωσε, οι τρεις φίλοι διηγήθηκαν την έπισκεψη που είχε καθένας τους τη νύχτα. Κι' άγαπημένοι όπως ήταν, αποφάσισαν να γυρίσουν τον κόσμο όλο. Το σακκούλι με το χρυσάφι τους βοήθησε πολύ. Μά σ' ένα χρόνο μέσα σκέφτονταν πως θάταν πιο άφρατα αν είχαν δικό τους σπίτι. Κι' άμέσως ο πρώτος φέρεσε το μανδύα και ζήτησε ένα παλάτι. Τότε ένα παλάτι με περιβόλια και πόρτα στήθηκε μπροστά τους.

Οι τρεις φίλοι κάθισαν εκεί καιρό, περιμένοντας βασιλική ζωή, κι' έπειτα σκέφτηκαν να έπισκεφτούν το βασιλιά της γειτονικής χώρας, που είχε μία μακαρίνη κι' όμορφη θυγατέρα. Πήγαν λοιπόν στο παλάτι κι' ο βασιλιάς τους έκανε μεγάλες τιμές, γιατί τους πέρασε για βασιλοπούλα.

Ένα ποεί, ο δεύτερος, κάνοντας περίπατο με τη βασιλοπούλα, έδωσε τυχαία το σακκούλι του. Εκείνη, περιεργή, τον ρώτησε τι είχε μέσα κι' ο στρατιώτης έκανε την κοιταμάρα και της φανέρωσε τα μυστικά τους.

Η βασιλοπούλα ύστερα τον κάλεσε στην κάμαρά της και προσφέροντάς του ένα ποτήρι κρασί, κατάφερε, πάνω στη ζήλη του, να τού πάρη το σακκούλι και στη θέση του να βάλει ένα πορόμιο.

Την άλλη μέρα οι τρεις φίλοι γύρισαν στο παλάτι τους. Έπειδή όμως χρειάστηκαν λεφτά, έδωσαν το σακκούλι. Μά τι να δούν! Το σακκούλι είχε μέσα βότσαλα της θάλασσας!

Ο δεύτερος τότε φέρεσε το μανδύα και βρήκε άμέσως στην κάμαρά της βασιλοπούλας.

— Βοήθεια! Κλέφτες! φώναξε εκείνη. Ο στρατιώτης έκανε τότε ένα πήδημα για να φύγη από το παράδρομο. Αλλά για κακή του τύχη, πιάστηκε ο μανδύας του σ' ένα καρφί. Η βασιλοπούλα τότε τον πήρε και τον

έκρυψε στην κάμαρά της.

Ο στρατιώτης όταν γύρισε από παλάτι, άρχισε να κλαίει για τη συμφορά του.

Τότε ο τρίτος έδωσε τη σάλπιγγα κι' άμέσως συνάχθηκε μιλούνα ο στρατός. Ξεκίνησαν ύστερα όλοι μαζί κι' έστειλαν μήνυμα στο βασιλιά, πως, αν η κόρη του δεν τους έδινε το μανδύα και το σακκούλι, θα άφαιναν φωτιά στη χώρα του.

Ο βασιλιάς κατατρόμαξε, μά η βασιλοπούλα τού είπε: — Πατέρα, άφησε έμένα να νικήσω τους έχθρούς μας!

Και, φορώντας φτωχικά ρούχα, πήρε μαζί της μία πιστή δούλα και τράβηξε για το έχθρικό στρατόπεδο. Τότε άρχισε να τραγουδάει και πολλοί συνάχτηκαν γύρω της να την άκούσουν. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο στρατιώτης που είχε τη σάλπιγγα. Η βασιλοπούλα έκανε εύχες νόημα στη δούλα της κι' εκείνη έτρεξε στη σκηνή του, πήρε τη σάλπιγγα και μαζί με την κυρά της γύρισε στο παλάτι της.

Έτσι ο στρατός σκόρπισε και τα μαγεμένα δώρα ήταν τώρα στα χέρια της βασιλοπούλας!

Άπειλαμένοι και θεόφραχοι πιά οι τρεις φίλοι, χάρισαν και πήραν διαφορετικούς δρόμους.

Όταν πέρασαν μία-δυο ώρες, ο πρώτος έπαιξε να κοιμηθή κάτω από ένα δέντρο. Και το ποεί που ύπνησε, είδε το δέντρο φορτωμένο μήλα. Πεινασμένος καθώς ήταν έκοψε ένα για να φάη. Μά μόλις τόδεσε στο στόμα του, άρχισε να τον τρώη η μύτη του. Έβγαλε το χέρι του και είδε τη μύτη του να μακραίνει τόσο, που έφτανε στην άλλη άκρη του δάσους.

Σαφνικά όμως παρουσιάστηκε το παράξενο γεροντάκι και τού είπε: — Μην τρομάξεις! Έκανα δοκιμή! Θα φάς το άχλάδι αυτό κι' η μύτη σου θα γίνει όσος και πρώτα. Αλλά πάσε μαζί σου λίγα μήλα και λίγα άχλάδια. Πήγαινε στη βασιλοπούλα και φόντωσε να φάη ένα. Κι' όταν δει τη μύτη της να μακραίνει έφησε της τα δώρα που εάς πήρε. Άν σου τα γύριση, δός της τότε ένα άχλάδι και φύγε.

Ο στρατιώτης, λοιπόν, ντύθηκε περιβόλ-ρης και πήγε κάτω από το παλάτι της διαλαλώντας τα άφρατα μήλα του. Η βασιλοπούλα μόλις τα είδε ζήτησε να τα άγοράση. Και, σαν λήσμονη που ήταν, άσπασε ένα να το φάη. Μά μόλις τόδεσε στο στόμα της βέβαιη τη μύτη της να μακραίνει, να μακραίνει...

Ο βασιλιάς, βλέποντας τη συμφορά της κόρης του, κάλεσε όλους τους γιατρούς της χώρας του. Μαζί με τόσους και τόσους που πήγαν στο παλάτι, πήγε κι' ο στρατιώτης πτωμένος γιατρός. Ζήτησε να εξετάση ιδιαιτέρως

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο φτωχός κι' ο σκύλος του

Ένας στον κόσμο δύστυχος κι' απ' όλα στερμημένος, είχ' ένα σκύλο σύντροφο του πόνου του ο καυμένος. Και κάποιος τον έρωτησε: — Τόν σκύλο τι τόν κάνεις, άφου στερείσαι το ψωμί; Καλλίω να τόν ξεκάνης. Μ' αυτός βαθεία στενάζοντας τού απάντησε με λύπη: — Μά ποιος, λοιπόν, θα μ' άγαπά κι' ο σκύλος σαν μου λείπει;

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

τη βασιλοπούλα και της έδωσε, πρώτα, να φάη λίγο άχλάδι. Η μύτη της τότε άρχισε να μακραίνει λιγούλακι. Τότε ο στρατιώτης της είπε: — Βασιλοπούλα, το γιatriκό που σου δίνω, τόχει ένας φτωχός άνθρωπος, που το φυλάει σαν τα μάτια του. Ήταν πρώτα πλούσιος, μά του έκλεβαν τρία πράγματα και τώρα ζη πούλωντας το φάρμακο αυτό. Λέ, μάλιστα πως άνθρωπος τού παλατιού σου τού έκλεψε τα τρία αυτά δώρα. Όταν μάθης πως ήρθα εδώ μέσα, δεν θα μου δώση άλλο.

— Σώσε με! Σώσε με! Πληρώνω όσο χρυσάφι θέλεις! τού φώναξε εκείνη.

— Τι να τόν κάνω το χρυσάφι; είπε ο στρατιώτης. Άς δώση ο κλέφτης τα τρία δώρα κι' εγώ θα σου φέρω όσο γιatriκό θέλεις!

Η βασιλοπούλα, που βρέθηκε στα στενά, φώνασε τη δούλα της κι' εκείνη έφερε το μανδύα, το σακκούλι και τη σάλπιγγα. Δίνοντάς τα η βασιλοπούλα τότε στρατιώτη τού είπε: — Γρήγορα, γρήγορα, γιατρέ, να μου φτιάξης τη μύτη μου!

Ο ψευτογιατρός της έδωσε την άλλη μέρα ένα δόλωρο άχλάδι κι' η μύτη της βασιλοπούλας μάζεψε κι' έγινε σαν πρώτα.

Ο στρατιώτης χαίρεται κι' έτρεξε ύστερα κοντά στους φίλους του. Κι' από τότε έζησαν κι' οι τρεις πλούσιοι κι' άγαπημένα, κάνοντας με το χρυσάφι της σκακούλας έλεμμοσύνης στο φτωχό λαό της χώρας τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το παιχνίδι κι' η δουλειά

Ο μικρός Τότης, που βαρέθηκε να παίξει μόνος του στο χώλ, μπαίνει στο γραφείο του πατέρα του και τού λέει: — Μπαμπά, έλα να παίξης μαζί μου. — Δεν έχω καιρό, παιδί μου, τού απαντάει εκείνος.

— Γιατί; — Πρέπει να δουλέψω! — Και γιατί πρέπει να δουλέψης; — Για να βγάλω λεφτά! — Και γιατί πρέπει να βγάλης λεφτά; — Ε, να, για να μπορές να φας εσύ!

Ο μικρός συλλογίζεται λιγάκι και τέλος αποφασίζει: — Έλα να παίξουμε!... τού λέει. Δεν πεινάω!

MIKY MAOY

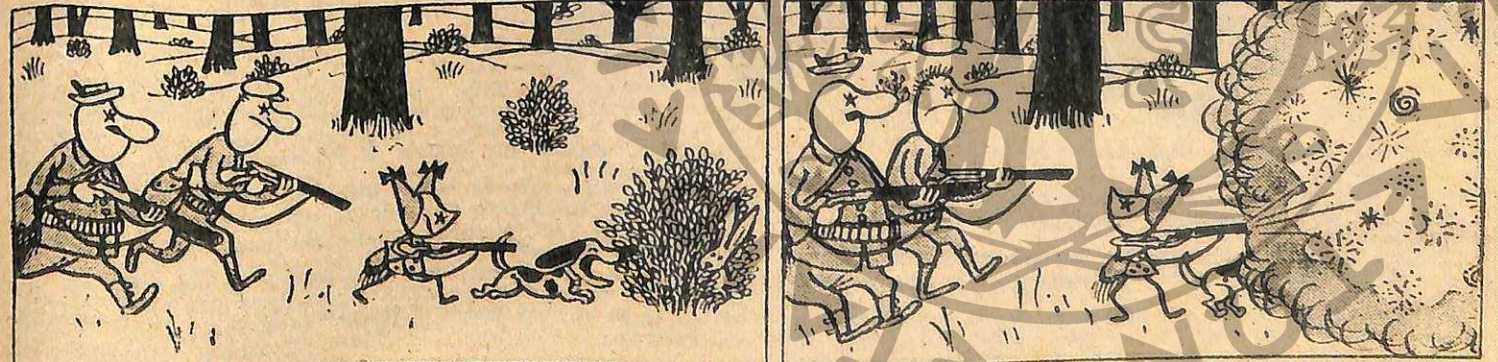
Χιούμορ

Νίκος: Μαμά, θα πάμε στο θέατρο ή στον κινηματογράφο; Μαμά: Γιατί ρωτάς, παιδί μου; Νίκος: Γιατί αν πάμε στον κινηματογράφο που είναι σκοτεινό... να μην πλύνω!

Στον τίνοκα ένας μοδητής λύνει ένα πρόβλημα και ο δάσκαλος τού λέει ξαφνικά: — Λοιπόν, τι έχεις τώρα για κρατούμενο; Την κιμωλία, κύριε!

— Σε ποιόν πηγαίνεις αυτό τα λουλούδια, μικρό μου; — Στην κυρία Καλλιόπου.

— Πόσο θα ευχαριστηθή! — Μην το λέτε αυτό, γιατί είναι για την κηδεία της.

Η Ζωίτσα άναλαμβάνει την προστασία των κυνηγημένων

ΟΡΘΙΟ στα πισινά του πόδια, το λιοντάρι περιφρονούσε το κρέας που του ρίχνανε. — Μά τι έχει; ρώτησε ο λοχαγός Ρομπέρτι τον υπέρτερο του Ραμπού. — Εκείνος δεν απάντησε άμεσα. Μπήκε τότε στη μέση η Νίκα, η μικρούλα ίθαγενής, που την είχε ανακαλύψει ο εξερευνητής σ' ένα άπ' τα μεγάλα κινητήρια του και την είχε πάρει μαζί του. — Τό λιοντάρι είναι άρρωστο, άφέντη, απάντησε η μικρή. — Ναι, πολύ άσχημα, συμφώνησε κι' ο Ραμπού. Ζητάει τη γυναίκα του, που βρίσκεται μακριά... — Ο Ρομπέρτι απομακρύνθηκε. Η Νίκα έμεινε κυττάζοντάς τον, ώσπου έδωσε μια φωνή ξαφνιασμένη. Είχε πάει κοντά της ο Ραμπού κι' είχε άκουμπήσει το χέρι του στον ώμο της. — Ποτέ θά δεχτής να γίνης γυναίκα μου, Νίκα; της είπε. — Εκείνη τινάχτηκε πίσω, σαν να τη δάγκασε φίδι. — Όχι, ποτέ, ποτέ! φώναξε. — Ά, αγαπάς αυτό τον άνθρωπο, καταραμένη! — Κι' ο Ραμπού την άρπαξε σαν τρελλός. Την ίδια στιγμή όμως, το λιοντάρι άρχισε να μουγκρίζει, κι' οι υπήρετες τρέσανε να δούνε τι συμβαίνει. Βόγκαν το Ραμπού όρθιο κοντά στο κλουβί, άπαθής, σαν να ζητούσε να δαμάσει με τη μοτιά του το θηρίο.

Η Νίκα προσπαθούσε να σπκαθί, τρέμοντας ακόμα από φόβη κι' άδηία. Ο Ραμπού την είχε ξαπλώσει άπ' το πόδι, μα δεν είχε προλάβει να της κάνει κακό. Ήταν μισολιπόθυμη και δεν μπορούσε να μιλήσει. — Τράβαξε, όταν άγρίωσε το λιοντάρι, δικαιολογήθηκε ο Ραμπού στους υπήρετες που την σήκωναν για να την πάνε στη σκηνή του άρχηγού τους. — Όλοι την αγαπούσανε, τη μικρούλα Νίκα. Εκείνη λάτραινε τον άφέντη της, σαν θεό, μα δεν τολμούσε να του το φανερώσει. Κι' άδυνάτιζε όλες να άπ' τον καύμό της. Είχε χάσει το κέφι της και πάβαινε συχνά νευρικές κρίσεις.

Μια μέρα, ο Ρομπέρτι την είδε να φέρνει στα χείλη της ένα μεταγιόν, που κρατούσε άναμέσα στη φούχτα της. Τό

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

γιατί το έβριζε ο ίθαγενής μ' ένα πυρωμένο σίδερο.

Όταν ο εξερευνητής ζύγωσε στο κλουβί του, το θηρίο φαινόταν να σπαράζει. Οι μικρές κρυφές πληγές που του είχαν άνοιξει τα βασανιστήρια του Ραμπού, φλογίζονταν άπ' τον ήλιο κι' έκαναν να κυκλοφορή το αίμα στις φλέβες του σαν πυρωμένη λάδα. Οι υπήρετες ανατρίχισαν άπ' τη φόβη, άκούγοντάς το.

Ο εξερευνητής τό κύτταξε προσεκτικά, σαν να προσισθανότανε κάποιο κίνδυνο. Κι' όμως τα έξωτερικά κάγκελλα του κλουβιού ήταν άδύνατο να σπάσουν. Μόνο τα έξωτερικά, που χώριζαν το κλουβί σε δύο μέρη, μπορούσε να μην άνθεξουν ως τό τέλος στην όρη του θηριού.

— Άπομακρύνετε άπό δω τη Νίκα, μην τρομάξει παραπάνω, φώναζε ο Ρομπέρτι. — Καί μπήκε στο άδειο μέρος του κλουβιού, δίπλα στο λιοντάρι.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

Η δουδιά της ΝΙΚΑ

Η μικρούλα είχε μείνει σαν άπολιθωμένη. — Φωνάζει τη γυναίκα του, τό λιοντάρι... Είπε πάλι ο Ραμπού. — Η Νίκα έτρεξε να κρυφτεί πίσω από κάτι δέντρα, ενώ ο Ραμπού πρόσθετε: — Μπορεί νάναι ήσυχος ο άφέντης. Τό θηρίο δεν μπορεί να βγή άπ' τό κλουβί... — Ο ήλιος έστειλε από ψηλά τις φλογερές άχτίδες του. Ο Ρομπέρτι έξακολουθούσε να μένει στην ίδια θέση, ζητώντας να καταπαύνη το θηρίο.

— Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, ξανάπτε άδιάφορα ο Ραμπού. — Ξαφνικά, μία φωνή φρίκης βγήκε άπ' τα χείλη του Ρομπέρτι. Ο Ραμπού είχε τραβήξει άπ' έξω τό καγκελωτό χώρισμα των δύο κλουβιών, έξω κι' έτσι ο εξερευνητής βρέθηκε αντιμετώπιστος με τό άγριεμένο θηρίο!

— Άμέσως κατάπιν, ο Ραμπού πήδησε σ' ένα άλογο κι' έφυγε καλπάζοντας προς την έρημο. Κρυμμένη πίσω άπ' τα δέντρα, η Νίκα, είχε παρακολουθήσει όλη εκείνη τη σκηνή. Μ' εύκινησία πιθήκου, έτρεξε άμέσως και σκούρφάλωσε σ' ένα δέντρο, που τα κλαριά του γέρνανε πάνω άπ' τό κλουβί του θηριού.

Ο Ρομπέρτι περίμενε, σαν άπολιθωμένος, κατάρχλωμος, έτοιμος για τόν υπέρτατο άγώνα του θανάτου! Ήξερε πως, αν επιχειρούσε να φύγει, τό λιοντάρι θά όρμούσε και θά τόν άρπαζε άπό πίσω...

Μ' ένα πήδημα, η Νίκα βρέθηκε άπ' τό κλαδί μέσ' στο κλουβί, δίπλα στον εξερευνητή. Τόν έσπρωξε τότε έξω άπ' τό κλουβί, με μία δύναμη που δεν θά την υποπευτούνανε κανείς στο λεπτοκαμωμένο εκείνο κορμάκι.

— Άλλοίμονο όμως! Δεν πρόλαβε να βγή κι' αή... Τά νύχια του λιονταριού είχαν άγκαλιάσει τη μέση της, κι' η πόρτα είχε κλείσει μονάχη της!

Τό λιοντάρι άκούμπησε την πατούσα του πάνω στο κορμί της κοπέλλας, σαν νάθελε να δείξει μ' αυτό τόν τρόπο πως την κρατούσε στην έξουσία του.

— Ξαφνικά, όμως, έπεσε ένας πυροβολισμός. Ο Ρομπέρτι είχε χτυπήσει στην πλάτη το θηρίο.

Τό λιοντάρι άρχισε να στριφογυρνάει. Τυφλωμένο άπ' τό αίμα, μουγκρίσε άγρια, χύμηξε στα κάγκελλα του κλουβιού, κι' ύστερα έπεσε πάνω στο κορμί της Νίκα, κι' έμεινε άκίνητο.

Ο εξερευνητής άρμωσε άμέσως κι' άνοιξε τό κλουβί. — Στήν τραγική εκείνη στιγμή, είδε, άπειραχτο τό πρόσωπο της Νίκα. Τά μεγάλα μάτια της, όρθάνοιχτα, είχαν μία βεία λάμψη.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι, και τη σήκωσε στην άγκαλιά του. Τότε μονάχα κατάλαβε πως η μικρή ήταν βαρειά πληγωμένη άπ' τά νύχια του θηριού και πως δεν είχε πολλά ζωά ακόμα! — Έσπρωσε τόν άφέντη!... στέναξε εκείνη μέσ' στο ψυχμασχητό της. Η Νίκα είν' εύχισμένη...

— Έκανε να χαμογελάσει, έγειρε τό κεφάλι της και ξεμάχησε. Μέσα άπ' την ξεσκισμένη μπλούζα της, φαινότανε, κρεμασμένο άπ' τό λαιμό της, τό άχώριστό της μεταγιόν με τη φωτογραφία του Ρομπέρτι...

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι, και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

— Νίκα! Νίκα! της φώναζε ο Ρομπέρτι και τη σήκωσε στην άγκαλιά του.

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

ΤΑ ΟΙΩΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ — Ο Ρίκο είναι ένας ύποπτος τώπος κλεπταποδόχου, διευθύνει δά ένα νυκτερινό κέντρο. Ο έπικίνδυνος γκάνγκστερ Μπέριντ τον εξαγοράζει ν' αγοράσει ένα βραχιόλι, που τό πήρε από μία χορεύτρια που δολοφόνησε. Άμέσως κατόπιν τόν επισκέπτεται ο άστυνομικός έπιθεωρητής Όλιν και τόν προειδοποιεί πως θά πληρώσει άκριβά τις δολοφημίες του με τό Μπέριντ. Ο ντέκτεβ ένός ιδιωτικού άστυνομικού πρακτορείου Έντ Ντάλλας παρακολουθεί όλες τις επαφές που έχει ένας μαχαράγιας, περαστικός από τό Λονδίνο. Γιατί υπάρχουν ύποψιες πως προσπαθεί να ξαναπαρή πίσω κρυφά μία συλλογή διαμαντιών, που τό κλέψανε έλλοτες και για τόν όποιο άποχημάθηκε τότε από τις έταιρείες που την είχαν άσφαλίσει. Μεταξύ άλλων, επισκέπτονται τό μαχαράγια κάποιος Πρέστον Κιλ, άπότος τώπος της εκκλησίας κοινωνικής τάξεως, κι' η φιλενάδα του Εύα Τζίλλις. Ο Ντάλλας ύποπτεύεται πως συνεννοούνται μαζί του για τό κόλπο των διαμαντιών. Στα μεταξύ, ο Μπέριντ καταδιώκεται άπ' τήν άστυνομία. Σκοτώνεται ένώ άστυνομικό και μία κοπέλλα, για να ξεφύγει. Πληγώνεται όμως βαρέα. Μία άγνωστη τόν κρύβει τότε στο φτωχικό δωμάτιό της και ρυθκινόνδυνει για να τόν σώσει.

Η Εύα, η φιλενάδα του Κιλ, έχει μάθει πως ο φίλος της βρίσκεται σε κρίσιμη οικονομική θέση, και σε προετοιμάζει τό έδαφος που τον παρασύρει στη έβουλεία που έχει σχεδιάσει. Τόν φέρνει δηλαδή σ' έπαση με τό μαχαράγια και τόν πείθει ν' αναλάβει αυτός τό κόλπο των διαμαντιών, με άμοιβή 500.000 δολάρια. Άποφασίζουν 500.000 δολάρια. Άποφασίζουν 500.000 δολάρια. Άποφασίζουν 500.000 δολάρια.

Όταν έφυγε ο Ρίκο, ο Τζίλλις κύτταξε τό ρολόι του χεριού του και ζάρωσε τά φουριά του. Γιατί είχε άρνησει έτσι η Εύα; Τού είχε πη πως θαρχότανε στις 10, μαζί με τόν Κιλ. Και τώρα κόντευαν 11.

Θέλησε μία στιγμή να της τηλεφωνήσει, μα σκέφθηκε ύστερα πως δεν θάταν φρόνιμο. Μπορούσε ν' άπαντήσει στο τηλεφώνο ο Κιλ, και δεν έπρεπε να κινήση τις ύποψιες του, στο

4ον — Μάλιστα, κύριε. Είναι συμπαθητικός, μα δεν πιστεύω νάχη πολλά λεφτά. — Όλοι οι συμπαθητικοί δεν έχουνε ποτέ τους λεφτά, άπάντησε ο Ρίκο άνασχηκτώντας τους ώμους του. Πολύ καλά, Σμιθ. Είδοποίησέ με όταν φανή ο Κιλ. Θέλω να τού μιλήσω.

Ξαναγύρισε στο μπάρ και σταμάτησε εκεί για να ρίξει μία ματιά. Ο Ντάλλας κουβέντιαζε τώρα με μία κοκκινωμένη μάλα με πράσινο μεταξωτό φόρεμα, που άνήκε στο προσωπικό του καταστήματος: τή Ζοέ Νόρτον... Ο Ρίκο κούνησε τό κεφάλι του επιδοκίμαστικά, βλέποντας μισή μπυτιλία σαμπάνια πάνω

στο τραπέζι. Ήξερε πως η Ζοέ δεν θά ξεκολλούσε άπ' τόν καβαλιέρο της, πριν τόν καταφέρει να της προσφέρει άλλη μιση μπυτιλία... — Ο Άνταμ Τζίλλις κύτταζε τό Ρίκο μέσα στον καθρέφτη. Αναρωτιότανε σαν ποιος να τού είχε χαλάσει έτσι τό πρόσωπο...

Θάθελε πολύ να ξέρη περισσότερα πράγματα γι' αυτόν. Είχε άραγε άρεκέτα γι' αυτόν, για να βάλει πέρα μία δουλειά σαν εκείνη που σχεδίαζε ο Τζίλλις;... — Όταν έφυγε ο Ρίκο, ο Τζίλλις κύτταξε τό ρολόι του χεριού του και ζάρωσε τά φουριά του. Γιατί είχε άρνησει έτσι η Εύα; Τού είχε πη πως θαρχότανε στις 10, μαζί με τόν Κιλ. Και τώρα κόντευαν 11.

Θέλησε μία στιγμή να της τηλεφωνήσει, μα σκέφθηκε ύστερα πως δεν θάταν φρόνιμο. Μπορούσε ν' άπαντήσει στο τηλεφώνο ο Κιλ, και δεν έπρεπε να κινήση τις ύποψιες του, στο

4ον — Μάλιστα, κύριε. Είναι συμπαθητικός, μα δεν πιστεύω νάχη πολλά λεφτά. — Όλοι οι συμπαθητικοί δεν έχουνε ποτέ τους λεφτά, άπάντησε ο Ρίκο άνασχηκτώντας τους ώμους του. Πολύ καλά, Σμιθ. Είδοποίησέ με όταν φανή ο Κιλ. Θέλω να τού μιλήσω.

Ξαναγύρισε στο μπάρ και σταμάτησε εκεί για να ρίξει μία ματιά. Ο Ντάλλας κουβέντιαζε τώρα με μία κοκκινωμένη μάλα με πράσινο μεταξωτό φόρεμα, που άνήκε στο προσωπικό του καταστήματος: τή Ζοέ Νόρτον... Ο Ρίκο κούνησε τό κεφάλι του επιδοκίμαστικά, βλέποντας μισή μπυτιλία σαμπάνια πάνω

στο τραπέζι. Ήξερε πως η Ζοέ δεν θά ξεκολλούσε άπ' τόν καβαλιέρο της, πριν τόν καταφέρει να της προσφέρει άλλη μιση μπυτιλία... — Ο Άνταμ Τζίλλις κύτταζε τό Ρίκο μέσα στον καθρέφτη. Αναρωτιότανε σαν ποιος να τού είχε χαλάσει έτσι τό πρόσωπο...

Θάθελε πολύ να ξέρη περισσότερα πράγματα γι' αυτόν. Είχε άραγε άρεκέτα γι' αυτόν, για να βάλει πέρα μία δουλειά σαν εκείνη που σχεδίαζε ο Τζίλλις;... — Όταν έφυγε ο Ρίκο, ο Τζίλλις κύτταξε τό ρολόι του χεριού του και ζάρωσε τά φουριά του. Γιατί είχε άρνησει έτσι η Εύα; Τού είχε πη πως θαρχότανε στις 10, μαζί με τόν Κιλ. Και τώρα κόντευαν 11.

Θέλησε μία στιγμή να της τηλεφωνήσει, μα σκέφθηκε ύστερα πως δεν θάταν φρόνιμο. Μπορούσε ν' άπαντήσει στο τηλεφώνο ο Κιλ, και δεν έπρεπε να κινήση τις ύποψιες του, στο

λύ ένοχλητικό. Πάρτε τσιγάρο λοιπόν! — Ο Τζίλλις δάγκασε τα χείλη του, πειραγμένος. Τί προσβολή, να τού προσφέρει τσιγάρο ένας σεβριτόρος!

— Ποιος σάς ζητήσει; άπάντησε με φαρμακερό τόνο. Να μη φυτρώνετε εκεί που δεν σάς σπερνούνε!

Ο μπάρμαν κοκκίνισε. Έκανε μία κίνηση σαν νάθελε να τόν χτυπήσει αλλά συγκρατήθηκε και ξαναφύλαξε τό πακέτο στην τσέπη του, λέγοντας: — Όπως θέλετε. Άς πούμε πως δεν είπα τίποτε.

Πήγε στην άλλη άκρη του μπάρ κι' άρχισε να σκουπίζει κάτι ποτήρια. Όσο συναισθανότανε την προσβολή που τού είχαν κάνει, κοκκινίζε ακόμα πιο... ολό.

Ο Τζίλλις κατέβηκε άπ' τό ψηλό σκαμνί του και πέρασε στο χώλο. — Ήθε ο Κ. Κιλ; ρώτησε τό Σμιθ. Ήμουνα στο μπάρ και μπορεί να μην τόν είδα.

— Όχι άκόμα, κύριε, άπάντησε ψυχρά ο θυρωρός. Τόν αντίθαβουσε, γιατί δεν χώνευε ποτέ του τα παράσιτα και τούς «σελέμνδες».

Ο Τζίλλις πήγε στην τουαλέτα κι' έπλυνε τα χέρια του, ενώ ο νέγρος της υπηρεσίας τόν στραβοκύτταζε, γιατί ήξερε εκ πείρας πως δεν έπρόκειτο να πάρη πουρμπουάρ... Έβρεξε άπεσιστα με νερό λεδαντας κι' έτριψε τα μελιγγία του.

Ένώ χτένιζε τα πυκνά ξανθά μαλλιά του, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Ντάλλας. — Πήγε κοντά στο Τζίλλις, για να πλύνη κι' αυτός τα χέρια του. Οι ματιές τους συναντήθηκαν μέσ' στον καθρέφτη, κι' ο Ντάλλας χαμογέλασε έλαφρά.

— Βάλεθε να μου τά φάη όλα αυτά η διαβόλισσα που έχω στο τραπέζι μου... είπε σιγανά. Θά βγή άραγε τίποτα, η μηπως χνάω ακόμα τόν καιρό μου και τά λεφτά μου;

Ο Τζίλλις άλλαξε έκφραση. — Όταν χαμογελούσε, τό πρόσωπο γερασμένο άπ' τις άσυνειστες προσπάθειες του γινότανε σαν παιδάστικο.

— Σας έπεισε λαχείο, άπάντησε. Η Ζοέ κοστίζει ακριβά, αλλά τ' άξίζει. Άν σάς προσκαλέση σπiti της, μη διατάσετε να πάτε. Θά μείνετε ένθουσιασμένος.

Ο Ντάλλας — που είχε προσέξει τη μικρή σκηνή του στο μπάρ — πρόσφερε τσιγάρο στο συνομιλήτη του.

— Σας εύχαριστώ για τήν πληροφορία που μου δώσατε, τού είπε. Βλέπετε, είν' η πρώτη φορά που έρχομαι εδώ κι' είμαι ακόμα άκαταπόπιστος...

Πρόκειται να μείνω μερικές βδομάδες σ' αυτή την πόλη, για δουλειές μου, κι' έννοα να γλεντήσω με τήν ψυχή μου!

Ο Τζίλλις άνοιξε τό τσιγάρο του και τράβηξε άπολαυστικά μία ρουφηδιά.

Μικρές Ιστορίες

Αδίκαι τον ύποπτεύθηκαν

Ύστερα από άτέλειωτα παζαρεύματα με τά πεθερικά του για τις λεπτομέρειες της προίικας, ο Σκωτσέζος Μάκ άποφάσισε, επί τέλους, να παντρευτεί. Όλοι οι συγχαίρωνοί του τόν ζήλευαν για τήν καλή τυχή που είχε, μία και η ύψη ήταν νέα, όμορφη και πλούσια.

— Τα καταφέρεις μία χαρά, Μάκ! τού έλεγαν. Έτσι θά μπόρεσης να μεγαλώσης και τό μαγαζί, που έχεις στο Έδιμβούργο!... — Πρώτα ο Θεός! άπαντούσε εκείνος, κρύβοντας με δυσκολία τή χαρά του.

— Άλλά, τήν έπομένη του γάμου του, κανένας στο χωριό δεν έμεινε που να μην άλλαξη γνώμη. — Ά, κρίμα στο παιδί! Πήραν τα μυαλό του γρήγορα άέρα και θά πάν κατά διαβόλου... μουρμούριζαν μεταξύ τους οι συγχαίρωνοί του, γεμάτοι απογοήτευση, μόλις μαθεύτηκε, ότι ο γαμπρός πήρε τή ύψη για να κάνουν τό ταξίδι τού μέλιτος στο Λονδίνο.

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός κι' ένας συμπατριώτης τού Μάκ τόν συνάντησε μόνο του στο Λονδίνο. — Τί κανείς εδώ; τόν ρώτησε. — Τό ταξίδι τού μέλιτος... τού άπάντησε, ο Μάκ. — Καλά, αυτό τό ξέρω. Η ύψη όμως που είναι; επέμενε ο συμπατριώτης.

Κι' ο Μάκ με τήν ίδια φυσικότητα: — Ά, τή ύψη, τήν άφησα στο Έδιμβούργο, γιατί κάποιος έπρεπε να... προσέχη τό μαγαζί!...

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Έρχονται και συνεχίζονται
οι εγγραφές. Γυναίκες εγγρά-
φονται τα κορίτσια σας ε-
ως φημισμένους Οίκους
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύν-
ταγμα), Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων-
σταντίνου 73, Τηλ. 470-522
ΣΗΜ.: ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΣΩΤΕ-
ΡΙΚΑΣ.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ . ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Μάγερ 23α (Πλατ. Βάθης-παρά
την Όμόνοια) 9-12, 5-8

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΜΕΣ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΒΥΝΗ - ΑΠΟΛΥΤΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΣΤΗΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΡΝΕΣ

ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΑΡΔΙΑΚΗ 106 612-010

Επίσκεψις Δωρεάν Άπο 330-1304-8ου

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ε. Κικίδου

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών.
Βραβείον τηλεπαθείας μακράς
απόστασης. Μετσόβου
19 (Στ. Μουσείου) 8-1 π.μ.
και 5-7 μ. μ. Τηλ 663-673

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Εξ. θεραπεία ρυτίδων, κρεα-
τοελιών και αποτρίχωση με
θεραπευτική πλάστη μαλλιών.

Συμβουλευτική δωρεάν

Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ

Μικρ. 13. Τηλ. 29-548

Προηγμένη
JHN NEAN ΛΑΝΟΛΙΝΗ

Mondaine

ΕΙΝΑΙ
Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ
ΛΑΝΟΛΙΝΗ

ΣΤΑΦΥΛΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

* Τι μπορεί να κάνει για

σένα; Για τους δικούς σου;

* Σε ποιες περιπτώσεις

μπορεί να βοηθήσει και

πώς;

* Ποιά η επιστημονική της

βάσις και ποιά η πρακτι-
κή της εφαρμογή;

* Ομολογεί ο επιστήμονας

θεραπευτής κ. Δημ. Χρήνης στο

μοναδικό στην Ελλάδα περιο-
δικό φυσικής ουγιεινής και

φυσικής θεραπευτικής

ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΥΓΕΙΑΣ

και στο τρίτο τεύχος τοι που

μολύς κυκλοφόρησε.

Ζητήσατέ το στα κεντρικά

βιβλιοπωλεία, στα κεντρικά

περίπτερα και στα πρακτορεία

εφημερίδων.

—Θα βρήτε εδώ ό,τι σας
χρειάζεται! Βεβαίωσε τον άλ-
λον.

—Ευχαριστώ πολύ... Λέ-
γομαι Έντ Ντάλλας.

—Κι' εγώ Άντον Τζίλλις.
Θα χαρώ πολύ να σας ξαναδώ.
Και σας συνιστώ και πάλι, μη
χάσετε τη Ζοέ! Όταν θέλει,
αυτή ή κοπέλλα, ξέρει να κά-
νει πρώτης τάξεως παρέα... Έ-
γω έρχομαι εδώ τρεις - τέσσε-
ρες τη βδομάδα. Θα ξανασυ-
ναντηθούμε και θα πιούμε μα-
ζί ένα ποτηράκι.

—Πολύ ευχαριστώ, απάν-
τησε ο Ντάλλας.

Ήταν τώρα βέβαιος πως
είχε να κάνει με τον αδελφό
της Εύας Τζίλλις. Της έμοια-
ζε καταπληκτικά αυτός ο νέ-
ος, στα μαλλιά, στα μάτια,
στο σχήμα του προσώπου.

—Πριν φύγετε, του είπε ο
Τζίλλις χαμογελώντας, μήπως
θα μπορούσατε να μου κάνετε
μια χάρη; Δεν θα σας το ζητού-
σα ποτέ, αν δεν είσατε τόσο
προθυμος κι' ευγενικός μαζί
μου... Ξέρετε, έχασα σπίτι το
πορτοφόλι μου και βρίσκομαι
τώρα απένταρος, ώσπου να βρ-
θουν κάτι φίλοι που περιμένω.
Μήπως θα μπορούσατε να μου
δανείσετε 10 δολάρια, για
μια ώρα μονάχα;

—Μα βέβαια! είπε ο Ντάλ-
λας, κρύβοντας την έκπληξή
του. Είναι τόσο μικρό αυτό που
μου ζητάτε!...

Έβγαλε το πορτοφόλι του,
πήρε από μέσα δυο χαρτονομί-
σματα των 5 δολαρίων και
τάδωσε στο Τζίλλις.

—Μου τα επιστρέψετε όταν
ξαναβρωθώ. Δεν βιάζομαι...

—Ο νέος έκρυψε τα λεφτά
στην τσέπη του.

—Δεν ξέρω πως να σας ευ-
χαριστήσω... Θα σας τα δώσω
πίσω, αμέσως μόλις έρθουν οι
φίλοι μου. Και πάλι σας ευχα-
ριστώ για την καλωσύνη σας.
—Παρακαλώ... είπε ο Ντάλ-
λας, προχωρώντας προς την
πόρτα. Μου έχει τύχει κι' έμέ-
να να έχασω το πορτοφόλι
μου. Δεν είναι καθόλου ευχαρί-
στο.

Ξαναγύρισαν κι' οι δυο στο
μπάρ.
—Δεν θέλω να σας στερή-
σω απ' τη συντροφιά της Ζοέ,
είπε ο Τζίλλις όταν μπαίνα-
νε. Έγώ πάω να πάρω κάτι στο
μπάρ, περιμένοντας τους φί-
λους μου.

Τη στιγμή εκείνη, ο Ντάλ-
λας είδε την Εύα Τζίλλις μπρο-
στά στον πάγκο του μπάρ, μα-
ζί με τον Κιλ. Η νέα γυναίκα
φορούσε ένα πράσινο βραδυνό
φόρεμα, που άφινε την πλάτη
της γυμνή κι' είχε μπροστά τό-
σο υτεκολλητό, ώστε άφινε να
φάνουν οι αδιάκριτες ματιές
περίπου... ως την κοιλιά της!

Ο Ντάλλας έσπρωξε με τον
αγκώνα του το Τζίλλις και του
ψιθύρισε:

—Κυττάτε ένας θεοκόμμα-
τος! Μόνο που ξέχασε... να
ντυθεί!

Ο Τζίλλις γύρισε και κύτ-
ταξε την Εύα. Εκείνη έριξε
μια γρήγορη ματιά προς το
μέρος του κι' ύστερα έστρεψε
άλλοι τα μάτια της. Προσποι-
ήθηκαν κι' οι δυο πως δεν γνω-
ρίζονταν.

—Αυτό το μαγαζί είναι φη-
μισμένο για τις άοριες πελά-
τισσές του, απάντησε ο Τζίλ-
λις.

—Μην ξε-
χνάτε όμως την παροιμία που
λέει πως «όλες οι γυναίκες εί-
ναι όμοιες, στα σκοτεινά».

Χτύπησε φιλικά στο μπρά-
τσο το Ντάλλας, τράβηξε ύστε-
ρα προς το μπάρ και κάθισε
σ' ένα σκαμνί, κοντά στην Εύα
και στον Κιλ.

Ο Ντάλλας ξαναγύρισε στο
τραπέζι του, όπου τον περίμε-
νε η Ζοέ.

—Με συγχώρητε που άργη-
σα τόσο, της είπε χαμογελών-
τας, αλλά με κράτησε εκείνο
το ξανθό παλληκάρι. Είναι εν-
διαφέρον τύπος.

Η Ζοέ πήρε μια έκφραση
τραχείλα.

—Αυτό το καθαματάκι;
είπε με περιφρόνηση. Δεν έχει
άλλο προσόν απ' την όμορφη
φάτσα του, και δεν πρόκειται
να τη διατηρήσει πολύν καιρό
ακόμη, με τη ζωή που κάνει...
Προσπάθησε να σέ τρυπήσει.

—Μου πήρε 10 δολάρια.
Τώρα πίνει ένα διπλό ούισκυ,
με τα λεφτά μου. Πως σου φαί-
νεται αυτό;

Η Ζοέ τον κύτταξε προσε-
κτικά.

—Δεν φαίνεται για κορόι-
δο, είπε. Πως τόπαφες και του
τάδωσες;

—Τον λυπήθηκα, γιατί εί-
χε σκάσει απ' τη δίψα, και
δεν μούκανε καρδιά να του αρ-
νηθώ, απάντησε ο Ντάλλας ά-
νασχημάτιστος τους ώμους του.
Μου είδε άλλωστε ένα σωρό
καλές κουδέντες για σένα.

—Μπα!... Μήπως σου εί-
πε πως μου βούτηξε μια μέρα
50 δολάρια;

Ο Ντάλλας κύτταξε την
Εύα, που εξακολουθούσε να στέ-
κεται όρθια μπροστά στο μπάρ.

—Πρόσεξες τι καλοφτιαγ-
μένη που είναι αυτή η γυναί-
κα; είπε.

Η Ζοέ εξέτασε την Εύα απ'
την κορφή ως τα νύχια, με το
έμπειρο μάτι της. Κι' αναγ-
κάστηκε να παραδεχθεί στο τέ-
λος:

—Ναι, καλή είναι... Είναι
ή αδελφή εκείνου του ξανθού,
κι' έχω την εντύπωση πως δεν
αξίζει περισσότερο απ' αυτόν...
Έπαιξε ακόμα στο καμπιρέ,
πριν από λίγο καιρό. Μα πα-
ρατήρησε, φαίνεται, πως μπο-
ρεί να κερδίσει πιά πολλά... με
άλλον τρόπο!

—Αδελφή του είναι, είπες;
φώναξε ο Ντάλλας με προ-
σποιητή έκπληξη. Μα αυτοί

φέρνονται σαν ξένοι μεταξύ
τους.

—Ίσως να μην έχω διάθε-
σι αυτή να τον παρουσιάσω
στον Κιλ, απάντησε αψηχημέ-
να η Ζοέ. Είναι φιλενάδα του
Κιλ και τον κάνει ό,τι θέλει.

»Τι θέλεγες τώρα για άλ-
λη μια μπτοιλία σαμπάνια;
Διψάω, ξέρεις, σαν... σαν
σφουγγάρι!

—Σύμφωνοι! είπε ο Ντάλ-
λας. Όσα έχω, είναι δικά σου,
κούκλα μου!

Συγχρόνως άναρωτιόταν τι
μούτρα θάκανε ο Πούρβις, ό-
ταν θα του παρουσίαζε στο τέ-
λος της βδομάδας το λογαρια-
σμό των εξόδων...

Η Ζοέ τον κύτταξε μ' άνη-
συχία.

—Αυτό σημαίνει πως δεν
έχεις πολλά πράγματα! είπε,
κάνοντας νόημα στο μπάρμαν.
Κάνε μου το τραπέζι, αφού εί-
σαι τόσο κουδαρντάς.

—Όχι απόψε. Αύριο ή-
σως! Έσπευσε ν' απάντηση ο
Ντάλλας. Σήμερα πέρασε με
κανένα σάντουιτς, αν πεινάει
αληθινά.

Η Ζοέ άναστέναξε.

—Ας είναι και σάντουιτς.
Τον κύτταξε και χαμογέλα-
σε.

—Σκοπεύεις ναρθής στίτι
μου απόψε; ρώτησε.

Ο Ντάλλας αντίσταθηκε
στον πειρασμό, γιατί σκέφθη-
κε και πάλι τα μούτρα του
Πούρβις όταν θάβλεπε το λο-
γαριασμό. Έκαμε μια άρνητι-
κή χειρονομία.

—Κανένα άλλο βράδυ... εί-
πε. Για να μπορέσω ναρθώ μα-
ζί σου, θα πρέπει πρώτα να
σπάσω τον κομπάρ της ά-
δερφούλας μου.

Η Ζοέ γέλασε και κόλλησε
το γονάτο της στο δικό του.

—Μ' άρέσεις, ξέρεις. Ας
λείπει ο κουμπάρς! Απόψε
είμαι στις γεναιοδωρίες μου.

Μα ο Ντάλλας δεν την άκου-
γε πιά. Είχε δη το Ρίκο να
μπαινό στο μπάρ.

Ο Ρίκο πλησίασε την Εύα
και τον Κιλ κι' είπε κάτι σι-
γά στο δεύτερο.

Ο Κιλ ήταν κατακόκκινος,
σαν ντομάτα. Φαινόταν πως εί-
χε πιη πολύ.

Στράφηκε στην Εύα και της
είπε μερικές λέξεις. Εκείνη
έγνεψε «ναί» με το κεφάλι.

Υστερα ο Κιλ έφυγε απ'
το μπάρ, μαζί με το Ρίκο, ά-
φροντάς την μονάχη.

Ο Ντάλλας είδε τότε το

Έξανθηθείσα άνετυπώθη με μισό κόστος=40 δρ. νέα τιμή βιβλιοπωλείων

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ ΔΡΟΣ ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ ΑΝΙΚΑΝΟΓΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σε ένα τόμον άπλο, πρωτότυπο.
Περιέχει: Άνατομική περιγραφή, Φυσιολογική λειτουργία, Άνικανότη-
τα άνδρος, Άναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπείες: Στείρωση άνδρος, γυ-
ναίκας. Τεχνητή γονιμοποίηση. Ψυχολογία του Έλληνα και της Έλλη-
νίδος. Διαστρεφές, Έρμωφρόδιτος. Έλευθερος έρωας και παρθενία. Η
πρώτη νύχτα του γάμου. Παράνομος έρωας. Πορνεία. Σόφικας, βλεπό-
ροια και τελευταίες θεραπείες των. Και άπειρες ιστορίες πασχόντων ιδι-
όγραφες. Με ταχ. έπιταγή 50 δρχ. στη διεύθυνση του συγγραφέως Ά-
γίου Κωνσταντίνου 28. στέλλεται συστημένο παντού.

LAIT VELOUTÉ "LADAS"

(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)

- * Γαλακτούχος τονωτική κρέμα
- * Δροσίζει και ξεκουράζει το πρόσωπο
- * Σιγκρατεί θαυμασώς την πούδρα

Τζίλλις να την κυττάζει, άναση-
κώντας τα φρύδια του και
να της δείχνει με μια κίνηση
του κεφαλιού την πόρτα.

—Πρέπει να φύγω τώρα,
είπε γρήγορα στη Ζοέ.

Έβγαλε 20 δολάρια και
τ' άφισε πάνω στα γονάτα της.

—Έχω ένα έπείγον ραντε-
βού, πρόσθεσε. Τόχα ξεχάσει...
Θα σε δω πάλι αύριο βράδυ.

Σύμφωνοι;
—Μ' άφίνεις έτσι ξαφνι-
κά; ρώτησε η Ζοέ, παραξενε-
μένη.

—Πρέπει, άγγελέ μου. Αυ-
τά έχουν οι δουλειές... Απόψε
θα σε βλέπω στ' όνειρό μου.
Γεια σου κι' ευχαριστώ για την
παρέα σου.

Κι' ο Ντάλλας βγήκε γρήγο-
ρα απ' το μπάρ, ενώ η Εύα ά-
δειαζε το ποτήρι της, και πέ-
ρασε στην «τουαλέτα».

Υστερ' από μερικές στιγ-
μές, η Εύα διέσχισε το χώλλ,
πήρε το μαντά της απ' τη
γκαρνταρόμπα και βγήκε στο
δρόμο. Ο Ντάλλας ξαναφάνη-
κε τότε και την παρακολουθή-
σε, με φαινομενική άδιαφορία.

Την είδε ν' ανεβαίνει σε μια
Λασάλ, σταματημένη εκεί κον-
τά. Κρυφτηκε πίσω από έν' άλ-
λο αυτοκίνητο και περίμενε.

Πέρασαν πέντε λεπτά. Η
Εύα άναψε τσιγάρο. Η φωτιά
του αναπτήρος φώτισε για με-
ρικές στιγμές το πρόσωπό
της, κι' ο Ντάλλας είπε με το
νού του πως ήταν ή όμορφότε-
ρη κοπέλλα που είχε δη ποτέ
του.

«Δεν είναι όμως για τα δόν-
τια σου! είπε στο έαυτό του.
Σου φτάνει η Ζοέ».

Είδε το Τζίλλις να πλησιά-
ζει στα σταματημένα αυτοκί-
νητα, να ρίχνει μια έρευνητική
ματιά γύρω, να προχωρή ύστε-
ρα προς τη Λασάλ, ν' ανοίγει
την πόρτα και να καθεται δί-
πλα στην Εύα.

Άφισε τότε άδρόμους την
κρυψώνα του και γλύστρησε
κοντά στ' αυτοκίνητό τους.

Ζ'

Για πρώτη φορά εδώ και
δυο χρόνια, ο Πρέστον Κιλ άν-
τιμετώπιζε το μέλλον μ' έμπι-
στοσύνη κι' ενδιαφέρον. Η Εύα
δεν είχε πείσει πως θα μπο-
ρούσε να πετύχει το τολμηρό
σχέδιό της για τα διαμάντια.
Κι' ένοιωσε τον πειρασμό να
δοκιμάσει - μολονότι ήξερε πως
μπορούσε να του κοστίσει ά-
κριβά το πάραμικρό λάθος...

ΣΧΟΛΗ ΚΟΥΛΑΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΡΥΘΜΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΧΟΡΟΣ

Τα μαθήματα αρχίζουν την 1ην 'Οκτωβρίου
'Εγγραφαι από 15ης τρέχ. κάθε μέρα 9 — 1 και 5 — 8
πλην Σαββάτου άπογεύματος.
'Ομήρου 55 — Τηλέφωνο: 612-263

AGFA CLACK

Κομψή με εύκολον χειρισμόν.

Δέκα χρόνια νωρίτερα, δεν
θαχε τον παρομικρό διαταγμό
για μια τέτοια «έπιχείρησι»,
για ένα παιχνίδι με τεράστιες
«μίζες»...

Η έπιτυχία κρεμόταν από
την καλή όργανωσι, τη μεγα-
λη ψυχραιμία και την προσε-
κτική έκλογη του ανθρώπου
που θ' αναλάμβανε την υπόθε-
σι. Συμφωνούσε τώρα με την
Εύα και σκόπευε να συμβου-
λευθί το Ρίκο. Ίσως νάξερε
αυτός κάποιον άνθρωπο ικανό
να βγάλει πέρα το πιο έπικίν-
δυνο μέρος της δουλειάς.

Θα μπορούσε επίσης να τον
βοηθήσει ο Ρίκο στην όργανω-
σι της «έπιχειρήσεως», γιατί
δεν θα τα κατάφερνε ίσως μο-
νάχος του. Το άσχημο ήταν
πως θάπρεπε βέβαια να τον κα-
λοπληρώσει, χωρίς όμως να του
φανερώνη πόσο τεράστια θα
ταν τα κέρδη. Θα μπορούσε να
κανονίση ώστε να πάρη την
αμοιβή του ξεχωριστά απ' το
μισό εκατομμύριο δολάρια,
που τ'όθελε ο Κιλ όλόκληρο για
τον έαυτό του.

Αυτά σκεπτότανε τώρα, κα-
θώς τον κύτταζε να γεμίζει δυο
ποτήρια με ούισκυ. Όταν ο
Ρίκο ξαναγύρισε κοντά στο
γραφείο, φέροντάς του το πο-
τήρι του, ο Κιλ του είπε:

—Έχετε μια μαυρίλα στο
πρόσωπο, που σας άσχημίζει.
Πού την φωνιάσατε;

Ο Ρίκο κάθισε στη θέσι
του κι' απάντησε:

—'Α, δεν είναι τίποτα. Έ-
να μικροατύχημα... Έλπιζα να
σας δώ απόψε, κύριε Κιλ.

—Ε-
χω κάτι να σας δείξω... Ένα
πραγματάκι που θ' αξίζει τρεις
—τέσσερες χιλιάδες δολάρια
—το λιγώτερο, έπειτ από ένα
χρόνο. Δυστυχώς, για την ώ-
ρα, μπορεί να καή κανείς μ'
αυτό!

Ο Κιλ έκαμε μια γκριμά-
τσα.

—Δεν πιστεύω να μ' ενδια-
φέρει, απάντησε. Ας το δού-
με πάντως...

Ο Ρίκο κλείδωσε την πόρ-
τα του γραφείου, άνοιξε την
κάσσα του και πήρε από μέσα
το βραχιόλι. Τ' άφισε πάνω
στο γραφείο, μπροστά στον
Κιλ.

Εκείνος το εξέτασε, αλλά
χωρίς να τ' άγγιξη. Υστερα
κύτταξε τον άνησυχο Ρίκο.

—Και γιατί λέτε πως μπο-
ρεί κανείς να καή μ' αυτό; ρώ-
τησε.

—Η ιδιοκτήτριά του δολο-
γήθηκε, εξήγησε σιγανά ο
Ρίκο.

Ο Κιλ έκαμε μια γκριμά-
τσα.

—'Η Τζέιν Μπρούς; είπε.

—Απορώ πως έφτασε στα
χέρια σας αυτό το κόσμημα,
παρατήρησε ο Κιλ.

—Έτσι, τυχαίως... Υστε-
ρα έμαθα απ' τις εφημερίδες
πως άνήκε στη Τζέιν Μπρούς.

—Και φαντάζεσθε πως θα
σας πιστέψη ή άστυνομία;

—Σας τόπα, κύριε Κιλ, πως
είναι δυναμίτις αυτό το πρα-
γματάκι! Δεν σας κρύβω τίπο-
τα. Μα σκέφθηκα πως θα μπο-
ρούσατε ίσως να το διαθέσετε
σε κάποιον απ' τους φίλους
σας... Φυσικά, θα πρέπη να το
μετατρέψετε λίγο. Μα αξίζει
τον κόπο.

Ο Κιλ πήρε το βραχιόλι
και το εξέτασε με προσοχή.

—Όραίο είναι, συμφώνη-
σε. Πόσα θέλετε γι' αυτό;

—Δυσόμισυ χιλιάδες, απάν-
τησε βιαστικά ο Ρίκο. Αξί-
ζει εξη, μέσ' στο νερό.

—Οχι παραπάνω από πέν-
τε. Μα, για την ώρα, δεν κά-
νει πενήταρη! Θα πρέπη να το
κρύψω κάμπσοο καιρό, ένα
χρόνο ίσως... και καταλαβαί-
νετε πόσο είν' επικίνδυνο!...

Σας δίνω χίλια δολάρια. Ο-
χι παραπάνω.

—Ας είναι, τα παίρνω.
Ζημιώνομαι, βέβαια, μα τί να
κάνω;

Ο Κιλ κούνησε το κεφάλι
του.

—Δεν μπορώ όμως να σας
δώσω τώρα αμέσως αυτά τα
λεφτά, πρόσθεσε. Πρέπει να
περιμένετε μια - δυο βδομά-
δες.

—Δεν πειράζει. Σας έμπι-
στεύομαι, κύριε Κιλ. Μπορώ
να περιμένω δεκαπέντε μέρες.

Ο Κιλ φύλαξε το βραχιόλι
στην έσωτερική τσέπη του.

—Θέλω τώρα να σας μιλή-
σω για κάτι άλλο, είπε.

Σταμάτησε για να πih μια
γουλιά, κύτ

Ο Leon Hadjis, 6047 Park Ave, Montreal, Canada θέλει να αλληλογραφήσει με μία Έλληνίδα την οποία παρακαλεί να του στείλει κανένα λουλουδάκι από την λατρευτή του πατρίδα. Ο Ρο Ρα- raskevoros, Post Office Cowell, S. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 25 - 30 χρόνων με σκοπό τον γάμο. Ο Gaetano Mayotana, via Polidoro Carrozza 26, Milazzo, Sicilia, Italia, ζητεί αλληλογραφία με μία νεάρα Έλληνίδα στην Ιταλική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Ατanasios J. Margarites, C. Bayor No 41, Calahorra, Logrono, Espana, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους από την Ελλάδα που να γνωρίζουν καλά την Ισπανική γλώσσα και που θα ήθελαν να ανταλλάξουν μαζί του περιοδικά. Ο Bay Letter Degaitas, (19 χρόνων), Kurtulus Sinem Koy, Aldama Sok, 5, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 16 - 20 χρόνων. Ο Babis Raptopoulos, s/s European Trader, Mrs Fafolios Ltd, Dunster House, 37 Mincing Lane, London E, C, 3, England, θέλει να αλληλογραφεί με την δεσποινίδα Χρήση Ρ.

ημή με την δεσποινίδα χρυσα Π.
 Angeles Stamos, 603
 S. Halsted St. Chicago 7. Ill. U.S.A.
 καλών εγκαταστήμενος και από
 καλών οικογένεια, 23 χρόνων, ζη-
 τεί αλληλογραφία με Έλληνες
 17-21 χρόνων με σκοπό τον γά-
 μους. Παράγει θέ σε από τον γά-
 μους να ενοικιάσει στο γραμμά-
 τισ και μία φωτογραφία του, E.
 don Panco (17 χρόνων) Hey-
 belinda Hamam Sotk. No 20, Istan-
 bul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία
 με Έλληνες 15 - 17 χρόνων στην
 ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο
 Lee Thady, P. O. Box 354, Port
 Sudan, ζητεί αλληλογραφία με Έλ-
 ληνίδες 15 - 18 χρόνων από τον
 Πειραιά ή την Αθήνα και τις πα-
 ρασκαλεί να του στείλουν μία φωτο-
 γραφία του.

Ο John Kostandinou και
George Vlamis, T. S. S.
Leonidax c/o N. J. Goulardris, Bal-
lic House 27 Leadenhall St., London
E.C. 3, England ζητούν αλληλο-
γραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-
33 χρόνων. Ο Angelos Sokas
από ο Anasis Mandjikas, 709
Marling St. Rozella Sydney, Austr-
alia, 26 χρόνων και οι δύο, ζητούν
αλληλογραφία με Έλληνίδες ανώ-
των 18 χρόνων, με σκοπό τον γά-
μο, τις οποίες παρακαλούν να ε-
πικοινωνήσουν στο γράμμα και με
αλληλογραφία τους.

Ο Demetrios Polymiadis και ο Byron Spanovassilis (18 χρόνων και οι δύο) 8 Rue Giacomo Lombroso, Mazzarita, Alexandria, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο έως 17 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Ο Jean Gioulis (μηχανικός - 25 χρόνων) Μπν Nonna Marto c/o Chandris U.S.A. Inc, 17 Battery Place, New York 4, N. Y., U.S.A., ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

«Η μαθήτοια Κ.Τ. (17 χρόνια) θέλει ν' αλληλογραφάρη με τόν Michael Pitzidei, τόν παρακαλεί δέ γά τής δάση τήν διεθνούν διά τής στήλης αυτής τόν «Ερσασούρ». «Η Ρίτσα Ασλάνη (21 χρόνια) δόος Εύδοξας 1, Καρσί, μέλος τής ομοσκήτης άγροφώνης τής Ηνωμένης Πολιτικής, τής Μαρίτλιν Μονρόε με κομψή βελήγχα τής χάρας τού! Άλλο φαίνεται, άναμια στους δύο έμεινε προσελικτωτά ομοφροσάς τού. - στο

904Α. Γεώργιος Λαμπράκης κα
Τάκης Καλλέρης, 46ον Κ.Ε., Β.
Σ.Τ. 904. Γεώργιος Γιολδάσης
ΚΕΤΕΣ, Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ.
902. Μάκης Δημητρόπουλος, Πάρις
Παπαδόπουλος, Λάκης Βενέτης
Λεωνίδας Τραγιανός, Γεώργιος Οί-
κονομάκος, Χρήστος Άσσημακόπου-

λος, Ἀντώνιος Διαμαντόπουλος,
 Χαράλαμπος Πετράκης, Ἀνέστης
 Γαλανάκης, Ἐμμανουὴλ Παρσάκας,
 Γεώργιος, Μάριος Κλάιερ, Μοκλιφ
 Παπαργυρίουπουλος, Ὀμηρος Ἀλεξ-
 ανδρής, Βασίλειος Νικολοκύρakis
 καὶ Θρασύβουλος Ξανθόπουλος, Κ.
 Ε.Ν. Πατράν, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927.
 Χρήστος Χαντικάς, 1168 Ε.
 Α., Σ.Τ.Γ. 913. Ἀλκής Στυλ-
 ούπουλος, Ἀλκης Φορτίης, Αἰμίλιος
 Παπαϊωάννου καὶ Γεώργιος Γεωρ-
 γιόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατράν, 2ος
 Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Δημήτριος
 Ἀντωνίου, Κ.Ε.Τ. Ἰλντ Αἰμα-

919. Α. Τ. 921. Γεώργιος Αποστολίδης, Σάκης Χαριτάκης, Μιμης Παπαντωνίου, Μιμης Παρασκευόπουλος, Σάκης Ευθυμιάδης, Μιμης Λυμπερόπουλος, Μάκης Ανωτιάδης και Πάρις Παπαιωάννου, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 3ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 927. Αλέξανδρος Σάλαρης, 555 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 915Β. Βασίλειος Σάμος, Δημήτριος Πασιός, Παναγιώτης Μερότης, Αναστάσιος Δελδής, Κων/νος Βλαχογιάννης, Γεώργιος Δημητρίου, Κων/νος Ανωτιάδης, Δημήτριος Παπαδασυλόπουλος, Ιωάννης Μουτεβέλης, Εύαγγελος Κωστόπουλος, και Έμμανουελ Εθνομάρτης, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, Γραφείο Κινήσεων, Σ.Τ.Γ. 907. Νικόλαος Κωστής, Δημήτριος Ανδρίκοπουλος, Παναγιώτης Τσαλακούερός, Μάριος Σούλης, Στέλιος Παπουτσάκης, Τάκης Ηλιόπουλος, Κων/νος Ήμεραιος, Τζών Βροντοπούλος, Λάκης Γουναρόπουλος, Κων/νος Παλαμάς, Κων/νος Παπαδάκης και Πάρις Βογιατζής, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 3ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 927.

Ὁ ὅσας) κός Ντινός Θεο-
 κάρης, Κ.Ε.Μ. Τριπόλεως, 5ος
 λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, ζητεί
 πληροφορία με ἑλληνίδες ἀπ'
 ὅλων τὸν κόσμο. Ο Πέτρος
 1963 63 6, ας, Μοίρα Σ.Τ.Α. 10
 123 Π.Τ.Ε. 1010, Grèce,
 καὶ οὐδ' αὖτε γὰρ Σ.Τ.Θ 6
 2, ας Μοίρα, 1ος Σμήνος, 123
 Π.Τ.Ε., Τ.Γ.Α., 1010, Grèce, ζητοῦν
 πληροφορία με ἑλληνίδες ἀπ'
 ὅλων τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμη-
 σιν τῆς Κύπρου, στὴν ἑλληνική ἢ
 ἀγγλική γλῶσσα. Ο Βασίλειος

ος Σόκας, 110 Π.Μ., Μ.Σ.Β.
Β.Σ.Τ. 904, Grèce, επιθυμεί ν
άλληλογραφήση με νέες της Αύ
στραλίας και της 'Αμερικής. 'Ο
Γεώργιος Ραπτάκης, 49
Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 915, Grè
ce, θέλει ν' άλληλογραφήση μ
νέες απ' όλον τὸν κόσμο, στὴν ἐλ

ἡλικία 18 ἐτῶν, ὁμιλοῦν, ὀφθαλμο-
 ληπτική ἡ ἱταλική γλώσσα. Ὁ Πα-
 ναγιώτης Τασσόπουλος, ὁ Γεώργιος Χαλκιδῆς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος
 Καρβελάς, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902B, Greece, ζητοῦν ἀλληλογραφία με-
 τ' Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμο.
 Ὁ Σ. Παπαδόστασιου, 216C, K.N.X.E., Σ.Τ.Γ. 922, Greece, ζη-
 τεῖ ἀλληλογραφία με νέες ἀπ' ὅ-
 λων τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλαος
 Κανταρέλλης, ὁ Γεώργιος
 Ντελοπούλου, ὁ Ἀνδρέας Σωτηρί-
 ας, ὁ Χρήστος Βασιλείου καὶ ὁ
 Γρηγόριος Βυγνόντας, K.E.T.),
 P.O.T. 3α, Ἰλιν, B.S.T. 902,

Ο.Υ.Τ.Α. 1η Γλη, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ἐπιθυμούν ν' ἀλληλογραφίσουν
 με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον.
 Ὁ Χάρης Τοπαλίδης, Κ.Ε.Ν.
 Ν. Κορινθίου, 4ος Λόχος, Σ.Τ. 909,
 Grèce, θέλει ν' ἀλληλογρα-
 φίσῃ με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον
 κατὰ προτίμηση τῆς Ἑλλάδας.
 Ὁ Ὑπάτος Λόχος Λάκης Τσιγκά-
 κης, Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, 4ος Λό-
 χος, Σ.Τ. Γ. 909, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
 λο-γραφία με νέες ἀπ' ὅλων τὸν
 κόσμον. Ὁ Χαρίλαος Τσα-
 λόπουλος, Κ.Ε.Υ.Π., 2ος Λό-
 χος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλ-
 λογραφία με Ἑλληνίδες τὸν ἐ-
 ξωτερικὸν καὶ ἰδίως τῆς Ἀμερι-
 κῆς. Ὁ Βασίλειος Πιτσα-
 ρῆς καὶ ὁ Στυρίδιος Τούντας,
 140 Σ.Ε.Π. Β., Τ. 904, Grèce,
 ἐπιθυμούν ν' ἀλληλογραφίσουν με
 νέες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον. Ὁ λοχίας
 Ἀναστάσιος Λαλούσης,
 705 Τ.Μ., Σ.Τ. Γ. 911Β, Grèce, ζη-
 τεῖ ἀλληλογραφία με νέους καὶ
 νέες πού ἀγαποῦν τὸν κινημα-
 τιστὸν καὶ τὸ θεάτρο. Ὁ Δημή-
 τριος Βελαούδης, 960 Λόχος
 Ε.Σ.Α., Σ.Τ. Γ. 917, Grèce, ζητεῖ

Ελληνογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Οι (παζέ) και 'Ιωάννης Μπαράκος, Θωμάς Παπαγεωργίου και Τάκης Ροδόπουλος, Κ.Ε.Ν.Τ., 9ος Λοχος, Σ.Τ.Γ. 928, Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο 'Ηλίας Λιακούκης και ο Χρήστος Τούσκας, ΙΧ Τεθών Μπαρσάρια, 'Ιλη Στρατηγείου, Σ.Τ.Γ. 913, Γρέσε, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

'Ο Τακτής Μανταράκης
 (21 χρόνων), Νισύρου 73, Νέα
 Ιωνία, Αθήνα, Grèce, ζητεί αλ-
 ληλογραφή με νέες απ' όλον τον
 κόσμο. 'Ο Δημήτριος Γεωργι-
 ούπουλος, Βαρβάσσα, 'Η-
 λεία, Grèce, θέλει ν' αλληλογρα-
 φησεί με νέους και νέες απ' όλον
 τον κόσμο, με σκοπό την άνταλ-
 λαγή γραμματισμικών και καρτ-
 ποσταλ. Οι τρεις φίλοι Σ πυρι-
 οτών Φα ν' ενθης (23 χρό-
 νων), 2α οδός Πολυχρονίου
 Κωνσταντή 10, Κέρκυρα, Grèce,
 τικιόλος σπένος 21 χρό-
 νων, Δόν Ζελοτό 3ο, Κέρκυρα,
 Grèce και Σ πυριότων 25 ε-
 τήνιώς της (24 χρόνων), Ν.
 Θεοτόκη 86, Κέρκυρα, Grèce, ζη-
 τούν αλληλογραφία με νέες απ' ο-
 λόν τον κόσμο, ηλικίας 16-22
 χρόνων. Παναγιώτης Ν. Σ.
 (22 χρόνων), Ν. Σ.

Σπαστὰς τὴν Κλινικήν, Ἀθῆναι,
 ὁ Ἰατρός ἐπὶ ἀλληλογραφίῃ
 ἔειπε, ὅτι ἐπὶ ὅλον τὸν κόσμον.
 Ἦ ἔλληνος φανός (26
 ὁδοὺς Μεταφρίνου, Παρα-
 φρίνου) μετὰ ἐπὶ ὅλον τὸν
 κόσμον. Ὁ Κωνίνος Παπαδό-
 πολος, ὁ Δημήτριος Ζήσιμος,
 Θεόδωρος Μπαλιντής, ὁ Γιάννης
 Πιπτιώλης καὶ ὁ Σπύρος Κατσα-
 ρός, Ζευγάρια, Μεσολογίου, Αἰ-
 γυαίαν, Γρῆς, ἐπιθυμοῦν
 ἀλληλογραφῆσαι μετὰ Ἑλλήνι-
 δας ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ Χρῆ-
 στὸς Δελῆς (30 χρόνων), 28ης
 τοῦ αὐτοῦ 14, Ἀμαρουσίου, Ἀ-
 θῆναι, Γρῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφί-
 ας μετὰ τῶν ἐξωτερικῶν. Ὁ
 ἀράλαμπος Κ. Ἀγάλας, Ἀθῆ-
 ναι (18 χρόνων), Ἀθῆναι, ἀλληλογραφί-
 ας, Γρῆς, θέλει ἀλληλογραφῆ-
 σαι μετὰ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ κα-
 λῶς τὴν ἑαυτοῦ ἐπὶ Ἀμερική.
 Ὁ Κωνίνος Παπαδόπουλος, Βάρδα
 ὁ Γιάννης Ρήγας, Βάρδα

17. Καβάλα, Grèce, épisthmei v
 ἡλληλογραφήσῃ με Ἑλληνες κ
 Ἑλληνοὶδες τὰ ἐξωτρίους, πὺν
 ἀγαποῦν τὸ σπέρ. Οἱ τρεῖς φίλοι
 Δημήτριος Παπαγεωργίου
 (22 χρόνων), Δημήτριος Σα
 καρέλλος (21 χρόνων) καὶ Ἀλέ
 ξάνδρος Τσίγκας (20 χρόνων).

νειπαστοί αριθμοί 5, Κουβένια, Αθηνά, Γκρέε, βέλουν ν' ελληνογραφάρουν με Έλληνιδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Σαμουήλ Κωστής αντίνιθης, Ύψηλάντος 33, Αλεξανδρουπόλεως, Γκρέε, ζητεί ελληνογραφία με Αμερικανούς και Ίταλους βιβιοπώτες, στήν ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Βασίλειος Πετρόπουλος, και ο Διονύσιος Μιχαλόπουλος, Ναυμαχίας Έλλης 1, Πάτρας, Γκρέε, ζητούν ελληνογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ή Ρένα Χατζής, Όδουσεως

25, Κοιβάλλας, Ἀττική, Grèce
 ηρείτη ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων
 τῆς Ἀμερικής, με σκοπό το γάμο.
 Ἡ Κατίνα (18 ἡρών), καί τ
 Σούλα Μαντασάκη (17 ἡρών)
 Νισύρου 73, Νέα Ἴωνια, Ἀθήνα
 Grèce, ἐπιθυποῦν ν' ἀλληλογραφ
 ζουν με νέους καί νέες ἀπ' ὁλο
 το κόσμο. Ἡ Μαρίκα Γρυ
 πάρη, Δάμονος 8, Θεσσαλονίκη
 Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με
 Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οἱ δυο
 ἀδελφές τ' ασοῦλα (18 ἡρών)
 καί Ἀγγελική Μακρίδοπούλου
 (17 ἡρών), Θεμ. Σοφοφύλ
 Κοραϊσουργαίη, Θεσσαλονίκη, Grèce
 σ, ζητοῦν ἀλληλογραφία με νέους
 ἀπ' ὁλο το κόσμο. Οἱ δυο φίλε
 Λένα Γεωργιοπούλου (18 ἡ
 ῶν), καί Ἀνθή Ἀγγελοπούλου
 (18 ἡρών), του Συντάγματος
 49, Πάτραι, Grèce, θέλουν ν' ἀλ
 ληλογραφῶσιν με μορφωμένους
 τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Νά
 ρια Διαμαντοπούλου, Ζα
 65, Πάτραι, Grèce, ἡ Ντριά
 κατζίη καί ἡ Νόσια Μανωλο
 λου, Ναυμαχίας Ἑλλάς ἱ, Πάτρα
 Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με νέ
 ῶν ἀπ' ὁλο το κόσμο, στήν ἑλ

[illegible]

φησι ο Jean Mavromatis, Pos-
 Restante, Ismailia, Egypte, ηλικίας
 16 χρόνων, μαθητής της Ε' Γυμνα-
 σίου, ζητεί αλληλογραφία με νέου-
 ς και νέους του Αθηνών και του Πει-
 ραιώς ηλικίας 15 — 17 χρόνων.
 Όσες του γράψουν, να προτιμή-
 σουν την ελληνική γλώσσα και να έσω-
 κλείσουν στο γράμμα, ο Εφθίμι-
 ος τους.
 Βαgoullis (25 χρόνων) s/t C
 lympic Ice, Olympic Maritime S. A.
 17 Avenue de Monte Carlo, Monte
 Carlo, Principaute de Monaco, ζητεί
 αλληλογραφία με την Δίδα Χρυσή
 Π. Ο Vassillios Tsipian
 (35 χρόνων), Unanberra Hos-
 tel No 2, N.S.W. Australia, ζητεί
 αλληλογραφία με Έλληνιδες έξ-
 ωτερου και του έσωτερικου ή
 σκοπού τα γαμο. Όσες του γρά-
 ψουν, άς προτιμήσουν την ελληνική

η αγγλική γλώσσα και ως έσω-
κλείσουν στο γράμμα μιὰ φωτο-
γραφία τους. Απαραίτητα προσόν-
τα: νά είναι εύπαρουσίαστες και
εύγενικές.

Ο Elias Douris, c/o Kallinos, 421 Prospect Place, Brooklyn 38, New York, U.S.A. Έλληνας επιχειρηματίας ηλικίας 37 χρόνων, ζητεί αλληλογραφία με μια Έλληνη ύλα με σκοπό το γάμο. Αποστολή φωτογραφίας & παραίτητη. Ο Athanasios Bahitlias, 81 Barry Street N. 3, Carlton, Melbourne, Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες. Ο Nicolas Tsagos (25 χρόνων) και ο Philippos Lagas (28 χρόνων) Kantien Raets B 26, Zwartbier Limburg, Belgique, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες κάτω των 24 χρόνων με σκοπό το γάμο. Ο Nicolas Stavrou, 116

Ο Νικόλαος Σταύρου, 116 Rue Abdel Monem, Alexandrie, Egypte, ζητεί ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Philippos Giordas, No 1 Hostel, Scowe N.S.W. Australia, ζητεί ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς στρατιώτης Joe Gar-

ρίδο, που υπηρετεί στη Χαβάη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλ ληνοπούλες 17-20 χρόνων, τις ό ποιες παρακαλεί νά του στείλουν καί μιὰ φωτογραφία τους. Ή διεύ- θυνσίς του είναι: U.S. 50008090- Co. K, 35th Inf. Regt. APO 25 San Francisco, Calif. U.S.A.

*Ο Thomas P., 3rd Mate S/S
 Geo c/o Seacrest Shipping Co. 11
 Broadway, New York 4, N. Y. U.S.
 Α. ζητεί ελληνογραφία με σφαιρικές
 νέες από την Ελλάδα, στην έπι-
 στράφη της αγγλικής γλώσσα. *Ο
 Epimachouel Torazes, 1st
 16 First Ave. Warranong N. S. W.
 Australia, ζητεί ελληνογραφία με
 Έλληνιδες, τις οποίες παρακαλεί
 να του στείλουν μία φωτογραφία
 τους. Οι δόκιοι πλοίαρχοι Sta-
 tios Covoos, Leonar-
 dos Pantelous και Con-
 stantin Matarangas, ό-
 δόκιοι μηχανικός Jean Passa-
 lis και ό Geo Delim, ζητούν
 ελληνογραφία με Έλληνιδες της
 Ελλάδος και του εξωτερικού στην
 ελληνική ή αγγλική γλώσσα. *Η
 διεθθυντική και τών 5 είναι: s/s
 Captanyannis c/o Syros Shipping Co
 Ltd. 9 Wormwood Street, London
 E. C. 2, England.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

[illegible]

1. 2. 1.

είχα ρυτίδες...

... λέει η Κυρία L. N. "και υπεφερα γιατί με έκαναν να φαί-
νωμαι μεγαλύτερη από ό,τι είμαι. Χάρis όμως στην Κρεμα
"ΤΟΚΑΛΟΝ", το δέρμα μου ξανάγινε θροσόν και λείο...
Έκατομμύρια γυναίκες σ' ολόκληρο τόν κόσμο χρωστούν
τήν νεανική εμφάνισή τους στην καταπληκτική αλλαγή που
γίνεται στο δέρμα τους, χάρis στην κηρί της Κρεμας
"ΤΟΚΑΛΟΝ".

Το δέρμα αναπνέεται αδιάκοπα. Με αυτή τη φυσική αναπνοή η Κρέμα "TOKALON", δίνει ομορφιά. Βάζοντας κάθε μέρα την Κρέμα "TOKALON", δεν περιποιείστε μόνον το δέρμα σας αλλά και το όμορφαίνετε.

Και σεις επίσης μπορείτε να όμορφαίνετε το δέρμα σας.

*Ακολουθήστε αυτή την απλή συμβουλή: Το βράδυ βάλετε ρόζ Κρέμα "TOKALON", που είναι τροφή για το δέρμα, στο πρόσωπό σας και στο λαιμό σας, και αφήσατε να ενεργήσει αποτελεσματικά όλη τη νύκτα. Το πρωί βάλετε την λευκή Κρέμα "TOKALON", λιπαρή ή όχι, ανάλογως του τύπου του δέρματός σας, στο πρόσωπό σας, που θα είναι όμορφο και λείο και θα έχει ξανθοειδή την ελαστικότητα του. Το δέρμα σας θα ξαναγίνει άμεσως μιά, θα προστατευτεί όλη την ημέρα και η πούδρα σας θα κρατάει καταπληκτικά με την κρέμα της ημέρας.

*Αρχίστε από αύριο την όμορφιά του δέρματός σας.

Tokalon Προστατεύει
καὶ ὁμορφαίνει
τὸ δέρμα σας

Tokalon Προστατεύει
καὶ ὁμορφαίνει
τὸ δέρμα σας

Η ΜΟΝΡΟΕ ΔΕΝ ΣΥΓΚΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ

«Ένας Αμερικανός είχε την εμμονή να δειξή στον Νικόλα Γκρό-
ρφ, μέλος της σοβιετικής αγροτικής διπλωματίας, που επισκέ-
φτηκε τις Ηνωμένες Πολιτείες, μια ελαιοκίτριτη φωτογραφία
αλκυονίδας που χάραζε τον ουρανό. «Εντάξει, αλλά από τα τουριστικά
φαινοί, ανάρμοστα, είναι οι πιο μεγάλοι λαοί», και ο Ράσας
είχε προσηλωμένα σταθερά - όπως δείχνει και η εκ-
φραση του - από την ξινή καλλονή!

Πολλοί άνθρωποι, όσο θαρραλέοι και αν είναι, νοιώθουν ένα αλλόκοτο φόβο για κάτι...

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΙ ΦΟΒΟΙ

Χαρακτηριστικές περιπτώσεις ανθρώπων που βασανίζονται από αυτούς

«Αν και ούσιαστικά δεν υπάρχει κανείς λόγος γι' αυτό, ωστόσο όλες σχεδόν οι γυναίκες νοιώθουν απεριγγραπτό τρόμο στην εμφάνιση ενός αβούου και ακίνδυνου συνήθως ποντικού. Κι' αν ζητήσετε από μια γυναίκα να σας δώσει μια λογική εξήγηση για το φόβο της αυτό, είναι βέβαιο ότι δεν θα βρή κανένα».

Στην ίδια αδυναμία θα βρεθούν και οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν τους ζητησουμε να εξηγήσουν ένα παράξενο φόβο που νοιώθουν, για κάτι συνήθως ασήμαντο.

Μια «Αμερικανίδα, φοβόταν τόσο πολύ τα σκυλιά, ώστε απέφυγε να κυκλοφορή στους δρόμους με τα πόδια, από φόβο μήπως της έπιπτε κανένα από αυτά. Όταν ήταν υποχρεωμένη να διασχίσει έναν δρόμο, έμπαινε σε ταξί για να περάσει από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο. Είχε, μάλιστα, αναγκάσει τον συζύγο της να κρατά ένα βαρύ, σιδερένιο μπαστούνι κάθε φορά που την συνόδευε, για να αντιμετωπίσει μια ενδεχόμενη επίθεση από σκύλο. Παρ' όλα αυτά, λάτρευε κυριολεκτικά όλα τα άλλα ζώα».

Παρόμοιοι φόβοι είναι τόσο συχνόι, ώστε δεν είναι υπερβολή αν πούμε, ότι κάθε άνθρωπος, όσο θαρραλέος και αν είναι, νοιώθει έναν ανεξήγητο φόβο για κάτι.

Τα λουλούδια, π.χ., προκαλούν το αίσθημα αυτό σε πολλούς ανθρώπους. Ένας ζωγράφος λιποθυμούσε κάθε φορά που έβλεπε στα ρουθούνια του το άρωμα ενός τριαντάφυλλου. Ένας καλόγερος, έξ' άλλου, ένοιωθε τέτοιο φόβο στο αντίκρουσμα των τριανταφυλλών, ώστε αντιστοίχως να κλείνεται νύχτα και μέρα στο κελί του, όταν οι τριανταφυλλές του μοναστηριού ήταν ανθισμένες.

Ο διάσημος συγγραφέας Λόρδος Μπαίρνον, έτρομοκρατείτο, κάθε φορά που γινόταν έκλειψις σελήνης. Ένας άλλος λόρδος καταλαβαίνοντας από τρεμούλα, κάθε φορά που έβλεπε γάτα ή ακουγε να αναφώνουν τη λέξη «γάτα».

«Απ' ό,τι φαίνεται άλλωστε, τα ζώα και τα έντομα είναι υπεύθυνα για τους περισσότερους ανεξήγητους φόβους. Ένας διάσημος συγγραφέας δήλωσε κάποτε ότι θα προτιμούσε να βρεθεί αντιμέτωπος μ' ένα εξαγριωμένο λιοντάρι, παρά να νοιώσει πάνω στο σώμα του μια αόρατη».

Ένας κάτοικος της Λιέγης τόβαζε στα πόδια, κάθε φορά που συναντούσε στο δρόμο του έναν οδοκαθαριστή. Το σύστημα της σκούπας, έλεγε, τον γέμιζε με έναν ανεξήγητο κι' ακατανίκητο τρόμο.

Ένας Γάλλος μουσικοσυνθέτης, ζούσε με τον συνεχή φόβο ότι κάτι τρομερό θα του συνέβαινε, αν τολμούσε να βγάλει το καπέλλο από το κεφάλι του. Η ιδέα αυτή γινόταν ισχυρότερη και πιο έμμενη, όσο περνούσαν τα χρόνια και στο τέλος ο συνθέτης κατόρθωσε να εργάζεται, να τρώει, ακόμη και να κοιμάται φορώντας το καπέλλο του.

Στα θέατρα και στις συναυλίες που πήγαινε, νοιαζόταν πάντα ιδιαίτερο θεωρείο, ώστε το καπέλλο του να μην έμποδίζει τους άλλους θεατές. Παρ' όλο που έτρεφε ιδιαίτερη αδυναμία στο ώραιο φύλο, απέφυγε να βρισκείται συχνά με γυναίκες, γιατί τότε έπρεπε από ευγένεια να βγάλει αναγκαστικά το καπέλλο του.

Όταν, μάλιστα, ένας νέος βρέθηκε κρεμασμένος σε έναν φανοστάτη, με το καπέλλο στο κεφάλι του και οι αστυνομικοί υποστήριζαν ότι έπρόκειτο για φόνο, μιά και, αν είχε αυτοκτονήσει, ο νέος θα είχε βγάλει το καπέλλο του, ο συνθέτης γέλασε και είπε:

— Έγώ, πάντως, δεν θα έδωχα το καπέλλο μου, αν έπρόκειτο να αυτοκτονήσω!

Κάθε φορά που συναντούσε άνθρωπο με περρούκα, ο συγγραφέας Πέννανι καταλαβαίνοντας από νευρική κρίση. Σε μιά επίσημη τελετή πρόσεξε ότι ο δήμαρχος φορούσε περρούκα και υπέβαλε σε σκληρή δοκιμασία την αξιοπρέπειά του, όταν του

δοσάξε την περρούκα και έτσι τοίμασθηκε να την πετάξει στον ποταμό, που κυλούσε δίπλα. Ευτυχώς οι αστυφύλακες πρόλαβαν και του την πήραν από τα χέρια, σώζοντας έτσι το υπόλοιπο της αξιοπρέπειας του φαλακρού δημάρχου.

Ο περιηγητής Μπάρτον αφηγείται ότι γνώρισε κάποτε έναν άνδρα, που και η απλή θέα μιάς οποιασδήποτε γυναίκας τον άρρώσταινε. Του ήταν αδύνατο να ακούσει γυναίκα φωνή και έτρεμε ακόμη κι' όταν άκουγε τη λέξη «γυναίκα».

Το ίδιο φαινόμενο, από την αντίθετη πλευρά, παρατηρήθηκε σε αρκετές γυναίκες. Το πιο χτυπητό ίσως δείγμα αυτής της κατηγορίας, αποτελεί η Άγγλιδα Άννα Μέρτον. Τον καιρό που ήταν νέα και ωραία, εγκαταλείφθηκε από τον άνδρα, που αγαπούσε και από τότε ωρκίσθηκε, ότι δεν θα άφινε ποτέ άνδρα να την αγιάξει ή έστω και να της μιλήσει.

Για να είναι μάλιστα βέβαια ότι ούτε και μετά τον θάνατό της δεν έπρόκειτο να τη βεβηλώσουν ανδρικά χέρια, η Μέρτον αγόρασε μόνη της το φέρετρό της και κάθε φορά που ένοιωθε αδιάθετη ή ήταν άρρωστη, έβαζε μία από τις φίλες της να της υποσχεθεί ότι θα φρόντιζε εκείνη για την κηδεία της, ώστε να μην αναμιχθούν άνδρες.

Η θάλασσα, έξ' άλλου, δημιουργεί άσχετα συχνά ανεξήγητους φόβους που, κάποτε, έχουν και τραγικές συνέπειες. Έξ' στίγας ενός παραιοπολιού φόβου, κάποιος πλούσιος Άγγλος, δεν αποφάσισε να κάνει ένα θαλάσσιο ταξίδι, που του είχε επιβάλει ο γιατρός του, για λόγους υγείας.

Παρ' όλο που αγαπούσε τη φύση και τα σπορά, ο Άγγλος αυτός έχανε το χρώμα του μόλις αντίκαζε τη θάλασσα και δεν άνεχόταν ούτε καν να αναφέρουν μπροστά του τη λέξη «θάλασσα».

Στο τέλος, όμως, υπερωρώντας στην πίεση και τα πειράγματα των συγγενών και των φίλων του, ξεκίνησε με πλοίο για την Αυστραλία. Η προκατάληψή του για τη θάλασσα, όμως, ήταν τόσο βαθιά ριζωμένη μέσα του, ώστε τις πρώτες τρεις ημέρες υπέφερε από νευρικές και υστερικές κρίσεις. Σε μιά από τις κρίσεις αυτές έδωσε τέλος στη ζωή του πηδώντας στη θάλασσα.

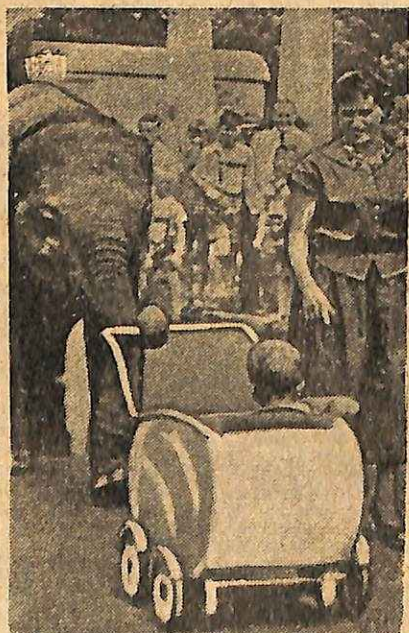
«Μου είναι αδύνατο να νοιώθω ότι βρίσκομαι τόσο κοντά στη μοιστή θάλασσα, έγραψε στο σημείωμα που άφισε. Γι' αυτό θα βάζω ένα τέλος στο μαρτύριό μου».

Στη Γερμανία, τέλος, έζησε ένας μουσικός, που δε μπορούσε να ανεχθεί τον ήχο του φλάουτου. Οι νότες του οργάνου αυτού, έλεγε, έκα-
 ζαν το κεφάλι του να σπιν-
 φογυρίζει και του δημιούργουσαν ένα αλλόκοτο αίσθημα. Για το λόγο αυτό, δεν δεχόταν ποτέ να παίξει σε ορχήστρα που περιελάμβανε ανάμεσα στα όργανά της και το φλάουτο.

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗ ΟΡΦΑΝΗ

Η Βέρα Άννιτα Χέλλερ, ηλικίας 10 χρόνων, είναι μιά πραγματικά δυστυχισμένη μικρούλα. Έμενε μέχρι πρό ολίγου με την μητέρα της στην Τσεχοσλοβακία, τώρα όμως την έχασε. Ο πατέρας της Φίλιπ Χέλλερ που βρίσκεται από το 1948 στις Ηνωμ. Πολιτείες παρακάλεσε κατ' επανάληψιν την τσεχοσλοβακική κυβέρνηση να επιτρέψει στη μικρούλα Άννιτα να πάει να τον συναντήσει, δεν έπαιρνε όμως καμμία απάντηση. Τώρα, μετά τον θάνατο της μητέρας της ο κ. Χέλλερ πρόβη σε ενέργειες μέσω του ΟΗΕ. Το μόνο όμως που κατάφερε να λάβει ήταν μιά κατηγορηματική αρνηση του υπουργού των Εξωτερικών να επιτρέψει στην μικρή Χέλλερ να εγκαταλείψει την Τσεχοσλοβακία.

ΕΛΕΦΑΣ - ΝΤΑΝΤΑ

Είναι αξιοθαύμαστο το θάρρος μιάς Βιεννέζας μητέρας, η οποία επσεκφέθη του Ζωολογικού Κήπου της αυστριακής πρωτεύουσής μαζί με το μωρό της και ένετευέθη ρόλων νταντάς στον νεαρό έλεφαντα Τζιμμυ. Η αλήθεια είναι ότι ο Τζιμμυ έδειξε μεγάλη κατανόηση και έσπρωξε με θαυμαστή προσοχή το αμαξιτάκι με τον νεαρό επεάτη του.

Μιά τραγική αποκάλυψη

Δεκαπέντε ημέρες, τώρα, είχε εξαφανιστή ο Νίκος Λιοσιδης και η Ρίτα, η γυναίκα του, αρχισε πια ν' απελπίζεται, πως θα τον ξανάβλεπε ποτέ.

Βέβαια, δεν τον αγαπούσε, όταν τον παντρεύτηκε, αλλά τον σεβόταν σαν μεγαλύτερό της που ήταν κατ' εικόνα χρόνια και εκτιμούσε τις φροντίδες και τις περιποιήσεις του γι' αυτήν. Έπειτα, υπήρχε και κάτι άλλο, που δεν του το είχε πη ακόμη: ότι έπρόκειτο να γίνει μητέρα.

Αλλά, δεν ήταν μόνο αυτό. Είχε κι' άλλα πολλά να του πη, τώρα πια που η ζωή τους έπαιρνε μιά πιο καθαρή συζυγική μορφή, τώρα που ένα παιδί θαπαιρνε θέσι ανάμεσά τους.

Αρκετά πια είχε κρυφτεί από τον άντρα της...

Πόσες φορές, σε στιγμές τρυφερότητας, δεν έβλεπε να του πη πως δε λεγόταν Ρίτα και πως ήταν κόρη του άλλου διουμήχανου της Θεσσαλονίκης Καλλιόπης.

Όχι, δεν του είχε πη τίποτα γι' αυτά, ούτε γιατί βρέθηκε στο σπίτι που τη γνώρισε ο Νίκος για πρώτη φορά, ως κούρδερνάντα.

Ήταν μιά μεγάλη ιστορία η οικογενειακή της ζωή, πολυπλοκή και κάπως... άσχημη και δεν ήθελε να δώσει απολογισμούς στον άντρα, που της έβαλε έτσι από τη δυστυχία και τη φτώχεια.

Για τη Ρίτα ήταν όλα υπερδεμένα. Θυμόταν, όταν ήταν κοριτσάκι, έπτά χρόνων, ότι ζούσε με τους γονείς της ο' ένα αρχοντόσπιτο, ότι μιά μέρα πρην οπότε τον πανέσανε τον πατέρα της, να τον πάνε στη φυλακή, ότι ο πατέρας της πέθανε εκεί μ' ένα πνίν δικαστή κι' έτσι τέλος μιά άλλη μέρα τους πήραν το σπίτι και τα έπιπλα κι' έτσι εκείνη κι' η μητέρα της κατέφυγαν σε ένα φτωχικό επιπλωμένο δωμάτιο.

Θυμάται ακόμη, το δάκρυα της μητέρας της, όπως έπιπσε τα λόγια της, όταν μιά μέρα της είπε με συγκίνηση: «Ο πατέρας σου ήταν τίμιος άνθρωπος... Δεν μπορούσε να κάνει αυτό που τον κατηγορούσαν. Κάποιος άλλος, που τον υποπτεύομαι τον κατάστρεψε και πέθανε ο δυστυχός από τη ντροπή του στη φυλακή».

Γιατί όμως να της αλλάξει το όνομα η μητέρα της; «Είσαι κορίτσι, της είχε πη κι' ο κόσμος είναι κακός. Μας στιγματίζουν με μιά κατηγορία και δεν πρέπει να υποφέρεις κι' εσύ, ο' όλο σου τα χρόνια».

Θυμάται τέλος ότι η μαρούλα της τη μάθαινε γράμματα στο σπίτι, άκομα και γαλλικά.

—Θα σου χρειαστούν, κόρη μου... της έλεγε.

Και πραγματικά της χρειάστηκαν στα δεκαεννιά της χρόνια, όταν πη-

θανε η μητέρα της. Είδε μιά μικρή άγγελια σε μιά εφημερίδα. Έγραφε άμέσως στην Άθινα και βρήκε δουλειά: Να συνοδεύει στον περιπατο τα δύο αγοράκια μιάς πλούσιας οικογενείας.

Έπειτα, την είδε μιά μέρα ο Νίκος Λιοσιδης, ο' αυτό το σπίτι και τη ζήτησε για γυναίκα του. Έκείνη δέχτηκε χωρίς να κυττάξει καθόλου ούτε την καρδιά της ούτε την ηλικία του.

Δεν του είχε τίποτα για το παρελθόν της, ούτε για το πραγματικό της όνομα, γιατί θυμήθηκε τα λόγια της μητέρας της:

—Μας στιγματίζουν με μιά κατηγορία, κόρη μου, και δεν πρέπει να υποφέρεις κι' εσύ...

Μά, πια ήταν αυτή η κατηγορία; Γιατί έβαλαν τον πατέρα της στη φυλακή;

Ποτέ δεν είχε ρωτήσει τη μητέρα της γι' αυτό, όταν ήταν μικρή, μα ούτε κι' όταν μεγάλωσε θέλησε να ξανανοιξη την παλιά πληγή της.

Δύο φορές είχε πάει, από τότε που παντρεύτηκε στη Θεσσαλονίκη, μαζί με τον άντρα της, δεν τόλμησε να του πη τίποτα. Θυμήθηκε όμως τ' όνομα ενός δικηγόρου, φίλου τους, που πήγαιναν συχνά στο γραφείο του με τη μητέρα της.

Πήγε, λοιπόν και τον βρήκε κρυφά. Είχε γεράσει πια, μα θυμόταν καλά το μικρό κοριτσάκι και την υπέροχη του Καλλιόπη. Για να την ευχαριστήσει, της έμπιστευσε το φακέλλο της οικογενείας που είχε όλα τα χαρτιά της υποθέσεως.

Η Ρίτα τα διάβασε με προσοχή, όταν γύρισαν στην Άθινα, μα δεν κατάλαβε τίποτα—τόσο πολύ υπερδευμένα τα βρήκε—κι' έκλεισε το φακέλλο ο' ένα συρτάρι του γραφείου της.

★

Στο μήνα άπώνω, που είχαν εξαφανιστή από το σπίτι του ο Νίκος Λιοσιδης, η Ρίτα έλαβε ένα γράμμα από τις Ίνδιες. Ήταν από τον άντρα της. Τ' άνοιξε με μεγάλη έκπληξη και διάβασε:

«Αγαπημένη μου γυναικούλα, φεύγω, γιατί δε θα σταθώ ούτ' έδω στις Ίνδιες, φεύγω μακριά, γιατί με κυνηγάει η έκδική ενός νεκρού».

Με βασανίζει η συνειδήσή μου και δεν μπορώ πια να ξαναγυρίσω τ' αθά σου μάτια.

«Εγώ είμαι ο άτιμος της καταστροφής της οικογενείας σου. Έγώ φταίω για το θάνατο του πατέρα σου».

«Αλλά μόνο τώρα τελευταία έμαθα ότι είσαι το μικρό κοριτσάκι του Καλλιόπης, όταν τυχαία στο συρτάρι του γραφείου σου, που το είχες ξεχάσει ξεκλειδωτό, είδα το φακέλλο της υποθέσεως του πατέρα σου».

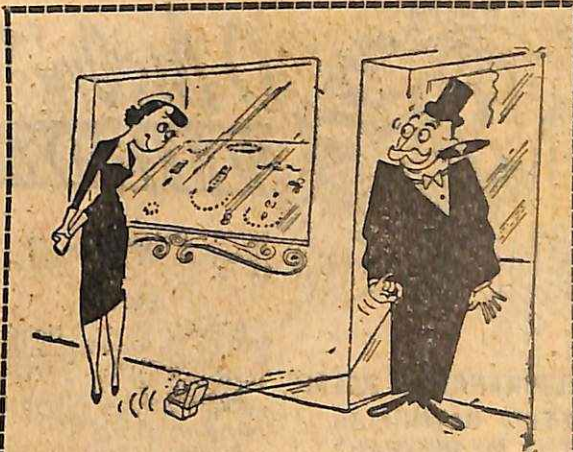
«Πιστεύω τότε πως ήξερες την αλήθεια. Αλλά το βράδυ, όταν γύρισα, διάβασα σ' αθά σου μάτια ότι δεν ήξερες τίποτα...

«Δεν μπορούσα όμως πια να μείνω κοντά σου. Γιατί εγώ, που ήμουν τότε υπάλληλος του πατέρα σου, είχνα άφορμή να μπλέξω ο πατέρας σου με την Τραπεζα. Κα-
 νείς δεν με υποπτεύθηκε. Έπειτα, ο θάνατός του στη φυλακή έδωσε ένα τέλος στην υπόθεσή. Έτσι, κανείς δεν έβριε ότι ή βράσι της σπι-
 φτά εκείνα που έκλειψα από τον πατέρα σου και που γίνεκαν η αιτία να πεθάνει ο δυστυχισμένος στη φυλακή».

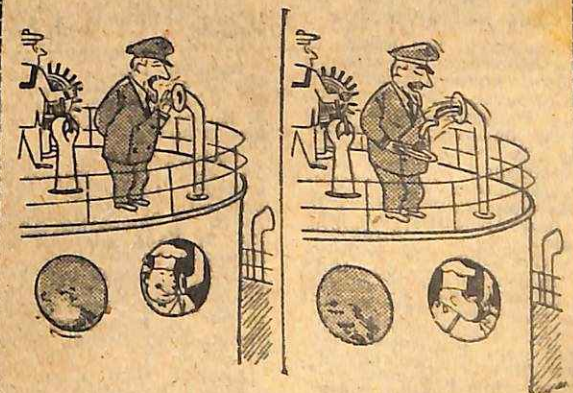
«Είναι δικά σου, λοιπόν, αυτά τα χρήματα και σου τα αφήνω. Θα βρεις στο συρτάρι του γραφείου μου ένα επίσημο δωρητήριο. Είναι όλα δικά σου...»

«Η Ρίτα με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, δίπλωσε το γράμμα και ψιθύρισε:

—Δεν είναι μόνον δικά μου, ανήκουν και στο παιδί... Ο πατέρας μου έκδικήθηκε, μα θα υποφέρω εγώ ο' όλη μου τη ζωή, γιατί το παιδί δεν είναι μόνον δικό μου... Είναι και δικό του!

Το δόλωμα!

Πρακτικό πνεύμα.

—Το κόλπο πέτυχε... Νομίζουν πως γυαλίζουμε φίλοι!...

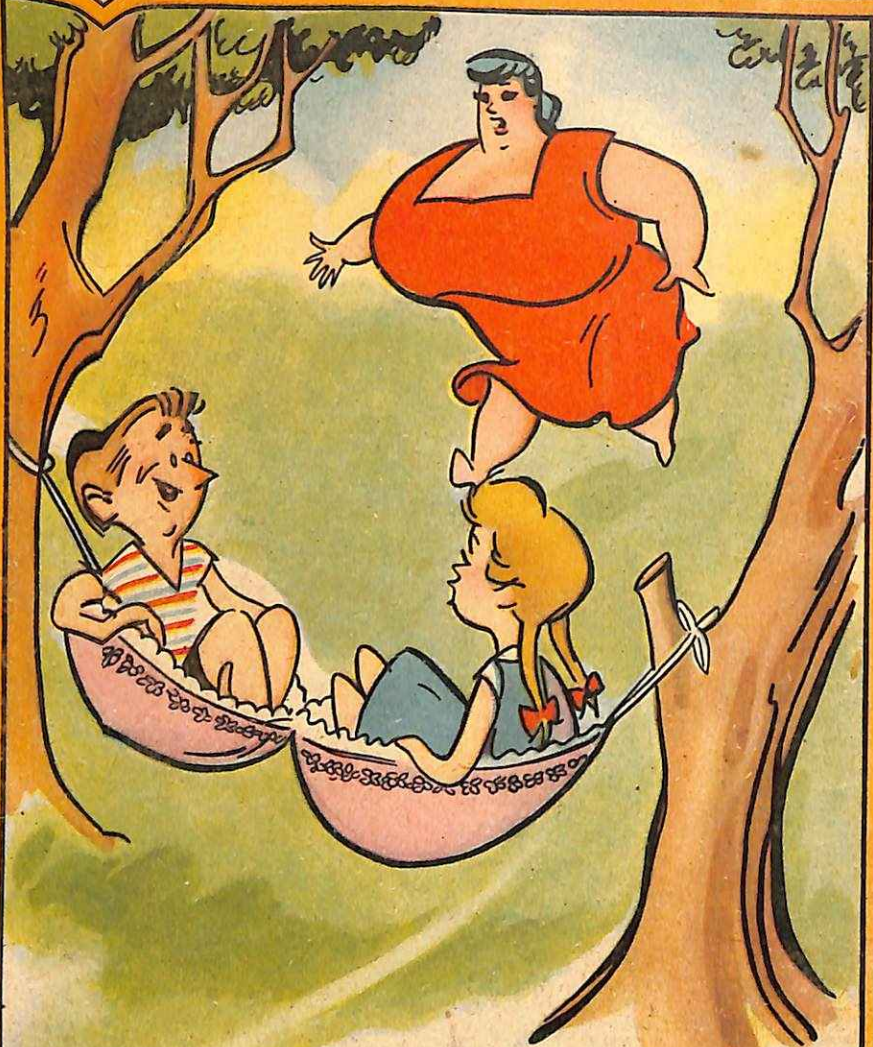
ΜΙΡΑΝΤΑ

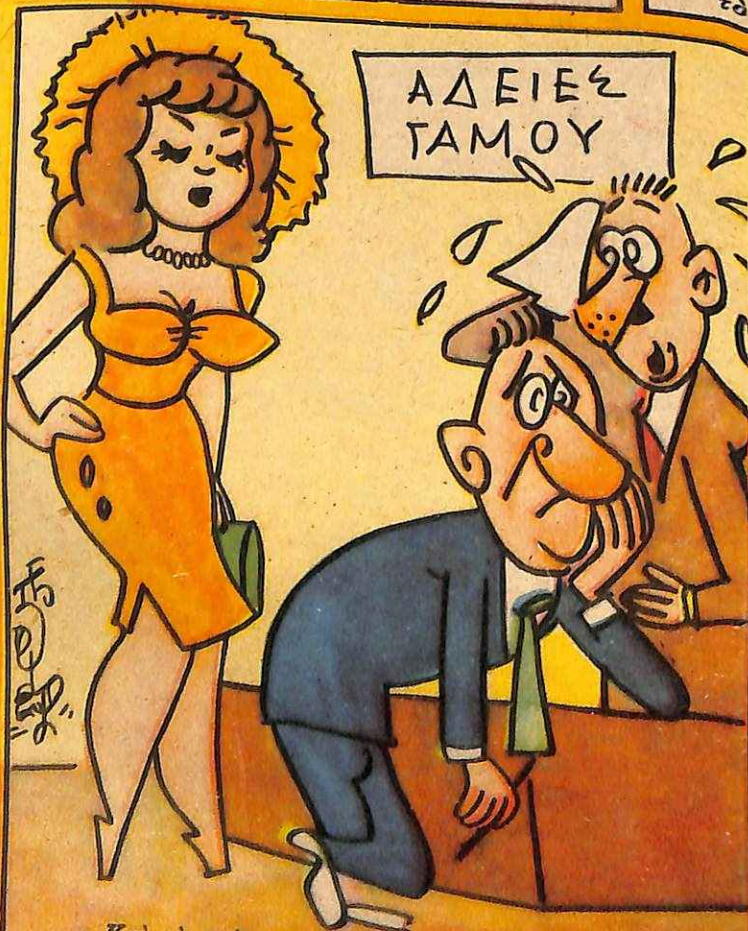
22

— Πού'ς έσπασε τὸ τζάμι, μαμά;
— Ὁ προκομμένος ὁ πατέρας σου ἔσπυ-
ψε καὶ ξέφυγε τὸ τηγάνι, πὺν βγήκε ἔτσι
ἀπ' τὸ παράθυρο!...

— Κατεβήτε γρήγορα κάτω, παληόκαιδα. Θὰ μοῦ χαλάσετε
τὸ σουτιέν!...

— Καὶ τὸ σκέπτεσαι ἀκόμα, χριστιανέ μου;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Αἰσχος, μιά... ἰταλική!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)